

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADÎYÊ BI RÛMETTÎR TIŞTEK NÎNE

Sayı 38 / Şubat 1985 / 2 .-DM

PKK DAVALARINDA BOL İDAM;

*Türkiye'de Hafif Ceza ve Beraatlar!
Bu İkili Ölçü Neyin İtirafıdır?*

1981 yılından bu yana devam etmekte olan PKK-Mardin davası sonuçlandı. 242'si tutuklu olarak "yargılanan" 624 kişilik davada 22 devrimci tutuklu idama çarptırılırken, 25'i de ömür boyu ağır hapis cezasına mahkum edildi. Aynı davada 276 kişi 3-36 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezalarına çarptırılırken, mahkeme, 251 kişi hakkında beraat, 30 kişinin davasının tefriğine, 4 davanın düşmesine, 13 dava hakkında görevsizlik ve 3 davanın da birleştirilmesine karar verdi.

Mardin davasında verilen 22 idam kararıyla birlikte, PKK davalarında kesinleşen toplam idam cezası 121'e yükseldi.

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülmekte olan dava 1981 yılında başlamıştı. Askeri Savcının 123 kişi hakkında idam talep ettiği davada, 1 Aralık 1982'de açılan 181 kişilik ek bir dava ile birlikte idam talebi 144'e ulaşmıştı. Aradan geçen dört yıla rağmen bilinçli bir politikanın ürünü olarak gerçekleştirilen davanın sonuçlandırılmasının 15 Ağustos eyerlerinden ardından hızlanan siyasal gelişmeler ortamına denk getirilmesi dikkatleri üzerine çekti.

PKK-Mardin davasının sonuçlandırıldığı ve 22 idam kararının açıklandığı siyasal ortam, bunun izahını gerekli kılmaktadır. Sömürgeci-faşist cuntanın davaları belirli aralıklarla sonuçlandırılıp oldukça fazla sayıdaki idam kararlarının özellikle dış kamuoyunda yaratacağı tepkileri frenlemeye çalıştığı bilinmektedir. Ancak bu işin sadece bir yönünü oluşturmaktadır. Biraz bir dikkatle görülecektir ki, dava sonuçlarının açıklanması ya belli girişimlere denk düşmekte, ya da bunların bir ön habercisi ol-

maktadır. PKK-Merkez davasının sonuçlandırılması ve bu dava da 35 idam kararının verilmesinin sömürgeci-faşist ordunun Güney Kürdistan'a saldırı hareketi ile aynı dönemde olduğu hatırlanmalıdır. Sömürgeci-faşist cunta, 1983 planları gereğince dışarda provakasyonu dayatarak Partiyi içten yıkmaya hedefine ulaşmayı amaçlarken, Güney Kürdistan'a saldırı hareketiyle PKK'yi bu koldan sıkıştırarak ezme ve dışarda, içten ve dıştan yöneltilen saldırılarla

Devamı 19. sayfada

KÜRDİSTAN ÖZEL

ANTEP VE MERSİN CEZAEVİNDE DİRENİŞ YÜKSELİYOR!

Edindiğimiz son bilgilere göre, Mersin cezaevinde gelişen direniş eğilimini kurmak için, aktif direnen ve direniş önderlik eden PKK'lı 40 kişi 7-8 Kasım 1984 tarihinde, Antep'de yeni faaliyete geçen E tipi cezaevine getiriliyorlar.

Antep'e ilk getirildiklerinde çok ağır işkencelere maruz kalıyorlar. Ağır işkencelerin etkisinden, hemen tüm tutuklular baygınlık geçiriyorlar. Baygınlık geçirmede geciken olunca veya işkenceye daha fazla dirençli olan tutuklular üzerinde ise bayılınca kadar işkenceleri sürdürüyorlar. Örneğin Ahmet Cerenbelli adlı PKK'lı tutuklu işkence anında aşırı bağırarak ve baygınlık geçirmediği için, ikinci kez işkenceye tabi tutularak, vahşi duygularını tatmin edinceye kadar dövüyorlar.

40 kişilik gruptan, işkence sonucunu komalık duruma gelenler hastaneye kaldırılırken, en az işkence görenler ise ancak 15 günde işkencelerin etkisinden birazda olsa kurtulabiliyorlar.

İşkencelerin üzerinden 3 ay gibi uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, hala bir çok tutuklu koma halinde hastanede yatmaktadır.

Son edinilen bilgilere göre koma halinde hastanede (Antep Devlet Hastanesi) yatanlar arasında Ömer Gelici, Sait Ateş, Galip Ögüt ve Hasan Şerik'in durumu ciddidir. Bu dört savaş esirininde yakulmuş olduğu ve özellikle de Ömer Gelici ile Hasan Şerik'in kurtulma şanslarının hemen hemen olmadığı söyleniyor.

Koma vaziyetinden çıkan savaş esirlerinin ise, hücrelere atıldığı ve yeniden işkencelere tabi kılındıkları

bildirilmektedir.

Yine bu dönemde görüşmeye giden bir tutuklu ailesi nöbet tutan askerle arasında geçen konuşmada asker "hemşerim asker sırdır, söylenmez ama.. Bu PKK'lı devrimciler de nasıl can var. İnsanlar bu işkenceye nasıl dayanabiliyor, hele o yakınlılar nasıl oluyor da ölmüyor.. Tuhafıma giden de bu kadar işkenceye rağmen bir kelime bile konuşmuyor ve direniş gösteriyorlar. Acaba bunları direndiren ve yaşıtan güç nedir?" diyerek hayretini gizlemekten, PKK'lı savaş esirlerinin direnişi karşısında duyduğu saygıyı ifade etmektedir.

Yine geçtiğimiz aylarda Mersin cezaevinde de savaş esirleri, üzerinde oynamak istenen oyunlara karşı ve Antep cezaevindeki işkenceleri protesto etmek ve direniş destek olmak amacıyla 500 kişinin katıldığı bir açlık grevi başlatıldılar. 500 kişiyle başlayan açlık grevi 7. gününde 350 kişiye düşmesine rağmen, savaş esirleri kararlı bir biçimde sürdürdüler. Bunun karşısında faşist cezaevi yönetimi geri adım atarak, tutukluların isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

Kısa bir süre sonra ise, Mersin cezaevinde tutukluların elde ettiği haklar yeniden gaspedilmek, "istiklal marşı" vb. okutturulmaya çalışılıyor. Buna karşı tutukluların yeni den direniş gösterdikleri, cezaevi yönetimi ile aralarında çatışma çıktığı bildirilmektedir. Karşılıklı kavga da bir çok tutuklu yaranlanırken, işkencelerin dozu yeniden artırıldı. Ayrıca cezaevi yönetimi de değiştirilerek, bizzat özel eğitilmiş MIT mensubu gardiyanlar görevlendirilmektedir.

Sömürgeci-faşist yönetimin tüm uygulamalarına rağmen, savaş esirlerinin direnişi yükselmektedir. Cuntanın oyunlarını boşa çıkaran savaş esirleri, 15 Ağustos devrimci atılımı ile yeni bir döneme giren mücadelede sömürgeci zindanlardan da gerekli cevabı ve mesajı ulaştırılmaktadır. Bu mesaj, her türlü koşulda ve tüm olanaksızlıklara rağmen, sonuna kadar sömürgecilğe ve tüm oyunlarına karşı direnmek..direnmek...yine direnmektir.

3.2.1985

Partizanın Mektubu

*Kürdistan'da Devrimci
Silahlı Mücadele ve
Maskesi Düşen
Tasfiyecilik*

Yazısı 14. sayfada

İÇİNDEKİLER

	sayfa
Halfeti Mektubu	2
Halkın Dilinden Yaşam	4-5
Rüşvet Yolsuzluk	6
Bir Yurtseveri Kaybettik	7
Serxwebûn'a Kürdistan'dan	8
Newroz Gece ve Eylem	9
Haberleri	12
Dış Dünya	12
Kürdistan Direniş Tarihinden	20
Bir Sayfa	20

Özel Harp Dairesi'nin Faaliyetlerini Boşa Çıkaralım!

«Bir savaş yaşanmaktadır. Bu, iki güç açısından varolma savaşıdır. Ama temsil ettikleri çıkarlar açısından tümüyle iki farklı dünyanın savaşı. Bir yanda; en gerici, imhacı, sömürgeci ve faşist amaçlarla bir halkın varlığına kastetme temeline kan, sömürü ve işkence üzerine kurulu TC'nin varlık mücadelesi; diğer yanda, çağımızın bu kokuşmuş yapısına ve arkasındaki tüm bir emperyalist sisteme karşı kendi varlığını koruma ve bağımsız halklar topluluğuna katılma savaşı veren bir halkın mücadelesi. Yani, birisi haksız ve gerici temellerde dayatılan bir savaş; diğeri ise, hiç bir biçimde tartışılmayacak kadar haklı ve meşru olan bir savaş. Böyle bir çatışmanın aynı zemin üzerinde çok yönlü ve tavizsiz geçeceği de o halde son derece açıktır.»

(YAZISI ORTA SAYFADA)

DERSİM'DE HORTLATILMAK İSTENEN AJAN-MİLİSLERE DİKKAT!

Sömürgeci-faşist Türk devleti, genelde tüm Kuzey-Batı Kürdistan ve özellikle Dersim özümlünde nasıl bir yapı yaratmaya çalıştığı son aylarda daha da hızlandırdığı faaliyetleri ve açık beyanlarla bir kez daha ortaya koymuştur. Düşman, faaliyetlerini alenen sürdürmektedir ve Dersim üzerindeki alçakça amaçlarını da baştan beri gizlememektedir.

15.2.1985 tarihinde 8. Kolordunun Dersim'deki tutuklamalarla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında, gözaltına alınan kişilerin ağzından sarfedilen sözler bunun en son örneğini oluşturmaktadır. Sözü edilen açıklama şöyledir:

"8. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı sorumluluk bölgesinde, Tunceli ili güvenlik kuvvetlerince aşağıda açıklanan eylemlerin faili 20 bölücü çete mensubu yakalanmıştır.

Yürütülen soruşturma neticesi, yakalanan bu çete mensuplarının bizzat arazide gösterdikleri barınak ve sığınaklarda çeteye ait silah ve maimemeler de ele geçirilmiştir.

Bölücü çete mensuplarının yap-

tıkları açıklamalarında:

"Güvenlik güçleriyle sürekli olarak, takip edilmeleri sonucu dar bir sahaya sıkıştıklarını ve bazı çete mensuplarının yakalanması ile de panik içerisinde olduklarını,

"Lider durumundaki elemanlarının kendilerine maddi çıkar sağladığını ve kendi menfaatlerini ön planda tuttuklarını,

"İlmlü üyelerin, işkence ve baskı yapılarak yıldırılmaya çalışıldığını,

"Güvenlik güçleriyle çatışmaya girmek istemeyenlerin diğer çete mensuplarına zorlandığını ve bulundukları yerlerdeki halkı baskı altında tuttuğunu,

"Çetelere vaat edilen hiçbir şeyin gerçekleştirilmemesi nedeniyle, sempatanların çetelere cephe aldığını ve bu durumun çete içerisinde kopmalar ve bölünmelere neden olduğunu,

"Çetili nedenlerle çete içinde düşmüş kişilerin perisanlık ve ümitsizliğe düştüğünü, pısmalık duyularının sayılanın arttığını,

Devamı 17. sayfada

KÜRDİSTAN'DA ÖZEL HARP DAİRESİ (KONTR-GERİLLA)'NIN FAALİYETLERİ

Mücadelemiz Bunları Altedecektir!

Halkımızın PKK önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boğmak isteyen sömürgeci-faşistler, mücadelemize karşı dayattıkları kontr-gerilla faaliyetlerini yoğunlaştırdılar.

Özel Harp Dairesinin yürüttüğünde geliştirilen karşı-devrim ve ulusal imha faaliyetleri, özellikle 15 Ağustos eylemleri sonrasında daha pervasız bir biçime ulaştı. Mücadelenin ileri atılmalar kaydetmesinden duydukları korkuyla emperyalistler ve sömürgeciler, birbirini takip eden toplantılar yaparak, bütün güçlerini harekete geçirdiler.

21-23 Ocak tarihleri arasında dünya çapında ünlü terör uzmanlarının katıldığı bir sempozyum yapıldı. Adalet Bakanı Necat Eldem'in başkanlığında yapıldığı söylenen sempozyum'un konusu; "terörizme karşı mücadelede yeni yöntemler ve teröristlerin topluma yeniden kazandırılmasıydı"

Aynı tarihlere denk gelen birimde TRT yeni haber ve yorumlar yayınlamaya başladı. 8 Şubat 1985 tarihinde Siirt'in Şirvan ilçesine bağlı Maden köyünün Hürmüz mezrasında 5 kişinin bir evde kuşatıldığı ve teslim ol çağrısına uymamaları üzerine çıkan silahlı çatışmada üçünün ölü, ikisinin ise sağ olarak ele geçirildiğini bildiren bir haber yayınlandı. Ancak daha sonra konuya ilişkin her hangi bir açıklama yapılmadı.

Sömürgeciler bir gün sonra, radyo haberinde yine 7-8 Şubat tarihlerinde Siirt'in bir köyünde iki kişinin köylüler tarafından ipe bağlanarak devlete teslim edildiği haberi verildi.

Bu haberler dizisinin üçüncü gününde ise, adını vermedikleri bir köyde ve tarihi belirsiz bir zamanda bir evde saklanan bir kişinin

Devamı 18. sayfada

HALFETİ MEKTUBU

Sömürgecilerin

Hiçbir Oyunu ve Entrikası Sökmeyecektir!

Bilindiği üzere, Urfa ve çevresi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ilk çekirdeklerinin oluşmaya başladığı andan itibaren sömürgeciler ve onların yerli uşakları feodal-kompradorların hakimiyet kurmak istedikleri ve ilerici-devrimci gelişmelerin boğulmak istendiği bir yörenizdir. Feodal üretim ilişkilerinden tutulmuş da aşiretçi-gerici yapıya kadar her türlü çelişkinin var olduğu; yurtsaver yapının yanı sıra en koyu gericiğin de hortlatıldığı bu yörede, amansız çatışmalar yaşanmış ve sonuçta haklı olan, yeni olan güç üstün gelerek çürümüş ve gereksizleşmiş yapıya nihai darbeyi vurmuştur. Haksızlığın köleliğinin ve gericiğin ortadan kaldırılması için verilen savaşımı elbetteki kolay kazanılmamış, bu uğurda Halkımız en değerli nefeslerini şehit vererek kazanmışlar da ancak dökülen bu kanlar sonucu elde edebilmiştir. Kanla kazanılan bu değerlere ne pahasına olursa olsun sonuna kadar sahip çıkan yurtsaver halkımız, davanın zorlu bir dava olduğunu bilincine çıkararak, düşmanı tarafından uygulanan vahşi baskı ve zulüm karşısında tek bir adım dahi geri atmayarak kendi geleceğini de böylece belirlemiştir.

Cuntanın 12 Eylülde işbaşına gelmesinin ardından Kürdistan genelinde estirilen terör ve katliam havası en sert biçimde kendisini bu yörenizde de göstermiş ve baskı görmeyen, işkenceden geçirilmeyen insanımız dahi kalmamacasına uygulanan vahşet, sömürgeci cellatların tek sarıldıkları silah olmuştur. Ne varki bağımsızlığa ulaşmak için yola çıkan ve öncü gücü PKK ve tüm benliğiyle sarılan halkımızı ne bu baskı ve zulüm ve nede insanlık dışı onur kırıcı hakaretler geriye döndürmeye yetmemişti. Daha ilk fırsatta, devrimcilerin gösterdiği direnişe sahip çıkılmış, ülkede cunta sonrası patlatılan ilk kurşunlara büyük bir coşkuyla selam verilmiştir. İşte sömürgecileri asil çığına çeviren de bu coşku ve kurtuluş olan özmeldir.

15 Ağustosla gerçekleştirilen şanlı direniş ve saldırı eylemleri en güçlü tarzda yankısını Urfa yöremizde de göstermiş, istisnasız tüm kaza ve köylerde bir bayram havası esmiş, dört yıl boyunca çekilen sıkıntılar ve acılar bir anda unutulurak özlenen günlerin nihaye geldiği medeni dilden dile doluşarak tüm insanlarımızı sarmıştı. Hainlerin, döneğin ve korkakların panik içerisine girdiği, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin ne yapacaklarını dahi şaşırtdıkları bu ortamda, yurtsaver kitleler hesaplaşma gününün yakın olduğu düşüncesiyle kinini daha da biledi.

Bu şaşkınlık ortamından sıyrılan ve halktaki sevinci görünce çığına dönen düşman yörede büyük bir baskı operasyonu gerçekleştiren yeniden imha seferlerine başlamış ve adeta yeniden işgal ediyor-muşcasına her yere sayısız asker dikmeye, böylece denetimi elinde tutmaya çalışmıştır. Bu sözde denetimle halkın devrimcilerle olan bağlarını koparacağını zanneden düşman, asil bağların onların hiç bir zaman ulaşamadığı yüreklerimizde olduğunu ise unutmışlar ve büyük bir gaflet içerisinde düşmüşlerdir. İşkenceyle, dayakla bir şey elde edemeyince çeşitli oyun ve entrikalara da girişen sömürgeci kolluk kuvvetleri, halkın değer yargılarını ayaklar altına almakta tutulmuş da, hırsızlığa kadar akla gelebilecek

bir yığın oyun tertiplemiş ve çok yönlü uygulamaya soktuğu bu yöntemlerle amaçlarına ulaşmak istemişlerdir.

Biz, yörede tanık olduğumuz ve duyduğumuz bu uygulamaları, Serxwebun aracılığıyla tüm dünya kamuoyuna ve yurtsaver Kürdistan halkına ulaştırarak, faşist sömürgeci Türk devletinin yüzünü bir kez daha teşhir etmek ve lanetlenmesini sağlamak istiyoruz.

1984 Eylül ayından itibaren azgınca saldırı düşmanın halkımıza yaşattıklarını sırasıyla izah etmeye çalışacağız.

1) 11-Eylül günü Diyarbakır zindanlarında işkence sonucu katledilen İrfan GÜLER adlı PKK militanını cenazesi Siverek'e getirilmiş ve büyük önemler altında toprağa verilmiştir.

2) Birecik'in Bögürtlen köyündeki karakolun HRK savaşçıları tarafından taranması üzerine yöreye çok sayıda askeri birlikler getirilmiştir. Kesin olmamakla birlikte üç bine yakın asker, yüz kadar kariyer, iki yüz kadar da cemse takviye edilmiştir.

Yöreyle uğışan bu güç, Birecik'e bağlı Alnaşar köyüne baskın düzenlemiş ve tüm köylüyü-kadın, erkek, - okul bahçesine toplatıp çırpıçla sokarak işkenceden geçirmiştir.

Yine Halfeti'nin Cıbin (sayı-lakkaya) köyüne de olağanüstü bir güçle baskın düzenlenmiş, köyü kuşatmaya alan faşist kolluk kuvvetleri köydeki devrimcilerin ailelerini yakalayarak Urfa, Halfeti ve Soruç'daki işkencehanelere götürerek dayak ve işkenceden geçirmişlerdir Köyde iki genç kız Apocudur diye tutuklanıp işkenceye alınmış, ancak bir şey elde edilmeyince serbest bırakılmışlardır. Aynı köyde bulunan şehit Mehmet Atmaca'nın anne ve babası defalarca karakola götürülmüş ve baskı görmüşlerdir.

3) En üst düzeydeki askeri yetkililer yurtsaver köylüleri toplayarak saatlere konuşmakta ve halkımızın en hassas olduğu noktalara değinerek "Kadın ve kızlarımızı tek dışarı bırakmayın, köyün dışına çıkmalarına müsaade etmeyin, devrimciler namusa el atıyor, dikkatli olun" demiş ve bununla da halkın devrimcilerle olan güvenini sarsmak istemişlerdir. Ancak attıkları bu çamur tutmamış, ve bu seferde daha adice bir uygulamaya girişmişlerdir, oyun şöyle:

Silahlı iki genci Cıbin köyündeki yaşlı dul bir kadının evine göndermiş ve ekmek istettirmişler. Hemen ardından da kadına, "kimlerde altın var söyle yoksa seni öldürürüz" diyerek bir yığın küfür ve tehdit savurup çekip gitmişlerdir. Kadın telaşa komşularına haber verince muhtar hemen Halfeti karakoluna haber göndermiş ama daha haber ulaşmadan 15 dakika içerisinde köy askerlerle dolmuş köylüde şaşırmış. Çünkü bu kadar askerin hemen toparlanması ve tam teçhizat köye ulaşması en az bir saatte yapılabilir işkence ve Halfeti karakolunda 40 asker varken 15 dakika içerisinde yüzlerce askerin köye doluşması pek normal bir şey değildir.

Ardından olay bahane edilerek geniş çaplı bir operasyon düzenleniyor, devrimcilerin ailelerine baskı uygulanıyor. Cıbin köyünde bir PKK militanının babasına yapılan hakaret ve işkenceler buna en açık örnektir. Yine böylesi bir oyunda amaçlanan bazı hususlarda belirt-

mek gerekiyor.

Birincisi hemeri evde altın olduğuna göre, halk altınlarını koruma telaşına düşürerek kendi baskı ve operasyonlarına haklılık kazandırmak.

İkincisi Halkın devrimcilere olan saygı ve sevgisini ortadan kaldırmak. Üçüncüsü; Akşam saatlerinde köyde yabancı birisinin görülmesi halinde hemen ihbar edilmesini sağlamak ve köylülerimizi ihbarçı haline getirmek. Dördüncüsü; yapılan muhtarlık seçimlerinde devletin ahanı olan eski muhtarın yerine halkı bir diğeri seçmesi üzerine, sömürgeciler bu yeni muhtarın devrimcileri ihbar etmediğinden kuşulanmakta ve böyle bir olay sonucu halkı uyarak her hangi bir yabancı görülünde kolluk kuvvetlerine haber vermelerini isteyip, muhtarın kontrol altına alabilmek gibi amaçlarına ulaşmayı hedeflemektedirler.

Aynı dönemde benzer yöntemleri kullanan sömürgeci faşistler, Halfeti'ye bağlı Cargil ve Helben köyleri civarında kanlı kadın elbisesi bulunduğunu söyleyerek, devrimcilerin dağa kadın kaçırdıkları ve hakaret ettikten sonra da öldürdükleri biçiminde içgenc propagandalar geliştirmişlerdir.

4) Yine bölgeye getirilen askerlerden 400'e yakını Göklü'ye yerleştirilmiş ve bu askerler her salı günü (haftanın bu gününde hayvan pazarı vardır) tüm çevre köylerden gelen halka gözdağı vermek için soyunup marşlar okuyarak gösteriler yapmaktadırlar. Geçtiğimiz Kasım ayının 24-28 günleri arasında, Ömerli ve Cıbin köylerinde sömürgeciler, hoparlörlerle anons yaparak, halkın köy dışına çıkmamasını, askerlerin gerçek mermilerle atış yapacağını, dışarı çıkanların vurulabileceğini ve yine mağaralara yaklaşılmamasını istemişlerdir. Tarlasına ve çiftine gidemeyen köylüler büyük maddi zararlara girmişlerdir. Bu belirlenen süre içerisinde 4 gün boyunca yüzlerce asker tam teşkilat kuşanarak çeşitli silahlarla atışlar yapmışlardır. Tabii ki gereği köyleri de kuşatan sömürgeci kolluk kuvvetleri bununla insanlarımızı gözdağı vermeye amaçlamışlardır.

5) Silah toplama operasyonu adı altında Halfeti ilçe merkezinde aramalar yapılmış, halk yakalanarak ağır işkencelerden geçirilmiştir. Asker ve polisle birlikte eski Ülku Ocakları başkanı da (şimdi ajan ve muhbir şebekesinin başıdır) yurtsaver, ilerici ailelerde silah olduğunu söyleyerek eskiden yapmadığını şimdi yapmaktadır. Yine aile tablosu almak amacıyla köyler kuşatılıp, tüm köylüler toplatılmaktadır. Halkı bu işi bir köy bekçisi bile rahatlıkla yapabilir.

6) Devrimcilerin ailelerini toplundan teşhir ve tecrit cabalanı da açık bir şekilde görülmektedir. Buna en açık örnek, Abdullah ÖCALAN yoldaşın Ömerli köyündeki ailesi üzerindeki uygulamalarıdır. Sırf arkadaşın yakını olduklarından sık sık işkenceye götürülen bu insanlarla diğer köylülerin konuşması, yardımlaşması vb. tümden yasaklanmıştır. Bu baskılar yüzünden evini metropole taşımak isteyen bu ailelerin durumu halk arasında tepkilerle yol açtığından sömürgeci kolluk kuvvetleri taktik değiştirmişlerdir. Bu sefer de en yüksek rütbelilerden bir heyet köye gelip, muhtar ve ihtiyar heyetini de yanına alarak bu ailenin yanına gelmiş ve çok nazik davranarak bugüne kadarki uygulama-

malardan ötürü özür dilemiş, hal-hatır sualinden sonra hasta olan anneleri için bir dahaki sefere doktor da getireceklerini söyleyip gitmişlerdir.

Aynı yöntemler, Cıbin köyündeki Mehmet Atmaca'nın ailesine de uygulanmıştır. Bunkaki amaç ise, çocuklarının devrimci olmasından ötürü ailelere baskı yapılmadığı, devletin adil olduğu imajını yaratmak ve o güne kadarki içgenc uygulamalarının halkta yarattığı tepkiyi ortadan kaldırmaktır. Sah-tekarca yaptıkları bu oyunlarının ardından da 12.1.1985 tarihinde Ömerli köyünden en yaşlı birkaç kişiyi Göklü'ye götürmüş ve onlardan Abdullah ÖCALAN arkadaşın ailesi hakkında bilgi istemişlerdir. (Nerede gelip buraya yerleştiği, hangi aşirete mensup olduğu vs. bilgileri tutanağa geçirmişlerdir.)

Yine yörede yaygınlaştırmak istedikleri ve her fırsatta söyledikleri her şeyde Apo ve kardeşi öldü, örgüt de dağıldı biçimindeki yalan haberlerdir.

7) Yöreyle gönderilen kuvvetlerden 600 kişilik bir birliği de Bozova yöresine ve Kasar köyü (Adnan Zincirkıran'ın köyü) civarına yerleştiren sömürgeciler, benzer uygulamaları burada da hayata geçirmişlerdir.

Aralık 84 sonlarından itibaren Kürdistan genelinde faaliyetlerini geliştiren Kontr-gerilla ve MİT mensubu özel ekipleri, Urfa yöresinde de özel planlar dahilinde faaliyetlerini yoğunlaştırmaktadırlar. Böylece gelişen mücadelenin etkisinin etkimeğe bürünmesi önünde engel oluşturmamak istemektedirler.

Ocak ayının sonlarına doğru, Göklü karakol komutanı köy muhtarlarına "Apocu bir terörist vurduk. 1.70 cm boyundadır. Parkeli, şalvarlı ve ince bıyıklı biridir. Köylülere sorun böyle bir teröristi tanıyorlar mı? Tanıyan varsa gelip baskın." diyerek, yeni bir oyun tezgahlamak istemişlerdir.

Böyle bir olayın aslı yoktur. Bundan varılmak istenen amaç ise şudur: Aylardan beri, sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından bu yörede operasyonlar yapılmaktadır. Bu operasyonlarda, eli boş adeta kuyruğunu sallayan köpek misali dolaşan sömürgeciler, operasyonlarının sonuçsuz kalmadığını göstermek ve böylece halka gözdağı vermeye düşünen, diğer yandan da panik havası yaratarak, yörede devrimcilerin bulunduğundan haberdar olan köylüleri açığa çıkarmak istemişlerdir. Oyunları-

nın sökmediğini ve hiç kimsenin bu oyuna gelmediğini gören karakol komutanı, yeni bir yalana başvurarak, "cenazeyi Urfa'ya gönderdik"lerini söylemeye başladılar. Köylüler her iki yalanı da utumayarak, sömürgecilere unutamayacakları bir ders vermişlerdir.

Bu oyunun hemen ardından, 14 yaşındaki bir çobana saldırmışlardır. Kırklarda silahlı dolaşan 4 kişilik Kontr-gerilla birliği ve işbirlikçi ajanları, Hêlbêni (Sütveren) köyünden olan çobanı, hiç bir neden göstermeden dayaktan geçirmişlerdir.

Aynı gece çok sayıda askeri birlik yöreye gelerek, Hêlbêni ve Naaş (Balaban) köylülerini toplayarak, PKK aleyhinde konuşarak, tehditler savurup, "Apoculara destek olmayan" demektedir! Daha sonra operasyonu genişleten sömürgeci köylülere "bu operasyon can, mal ve namusunuzu korumak için Apocu avı operasyonudur." deniliyor. Gittikleri her köyde de, "Apoculara yöreye gelmiş, bir çobanı dövmüşler, 80.000 TL'sini almışlar. Sizlerinde bu tür olaylarla karşılaşmamanız için korumaya geldik" diyerek, köylüleri yardımcı olmaya çağırırmışlardır.

İşin asıl yüzünü bilen köylüler, bu sözlerle inanmadıkları gibi sömürgecilere kin ve öfkelerini gizlememektedirler. Bir çok köylü 3000 yıldır ve özellikle de son 60-70 yıldır namusumuzu, anamızı, toprağımızı kime el attığını çok iyi biliyor ve kime yardımcı olmamız gerektiğinde kavramışlardır.

Yüksek rütbeli subaylar köy köy dolaşarak halkla toplantılar yapmakta, devlete güven ve destek istemektedirler.

Tatlı-sert biçiminde uygulanan yıldırma ve sindirme operasyonları bütün hıızla devam ederken, halk, baştan da belirttiğimiz gibi artık bu yalanlara doymuş ve işkencelere de aldırılmaktadır. Kin ve nefretini gündün güne bilemekle, kurtuluşu, bağımsızlığa olan inanç ve güvenini ise her fırsatta açıkça ortaya koymaktadır.

Devrimci selamlarımızla...

Ocak 1985

Burjuva basının şöyle bir gözden geçirilmesi bile, faşizmin kara zulmü altında kana ve kire bulanmamış hiç bir şeyin kalmadığını görmek için yetmektedir. Tekelci burjuvazinin kanlı suratlı temsilcilerinin hala da en utanmaz biçimde göklere çıkardıkları, "Türk toplumunun örf ve adetlerini yatacısısı, bir 'kutsallık' örneği olarak göstermeye çalıştıkları 'aile', kadın ve çocuk geçişi örneği. Toplum öyle bir noktaya getirilmiş ki, aslında kelimelerde gerçek ifadesini bulmayan bu kavramları tek bir cümlede birleştirmek gerekiyor: Kirletilmiş sözcükler" ya da "ayaklar altındaki insanlık" gibi.

Kalem ve bilinci güçlü bir yazar, şu toplum gerçeğine baksaydı, acaba öylesine güçlü olmasına rağmen, halk kitlelerinin yaşadığı dramla, katil ve soyguncu yöneticiler çetesi-nin en üste yaşadığı hokkabazlıklar dünyasını yine de aynı eserinde birleştirebilir miydi? Verilen demeclerin, iki yüzölçü söylenen sözlerin, uygulamada acı, gözyaşı, açlık ve insanın insana saygısının kalmadığı, aç hayvanların bir kafese doldurulmuş sonrası görünümünün yaşadığı bir tabloyu, fırcası güçlü bir ressam da olsa acaba çizebilir miydi? Ama açık ki, yaşanan gerçeklerin ne edebiyat ve ne de resim vb. gibi sanat dallarıyla hiç bir ilgisi yok. Ve hele bunların da kire bulandığı, katledildiği bir toplumda tüm bunların ne önemi olabilir? Yaşanan çıplak bir gerçek var. Tıpkı daha oyun çağındayken kadın tüccarların elinde otel odaları, ya da bir arabanın arka koltuğunda yavaş yavaş öldürülen bir kız çocuğunun kirletilmiş bedeni, feryat eden ruhu gibi çıplak bir gerçek. Hiç isimlerini vermeye, indiracı olmak için kanıt göstermeye gerek yok. Öylesine çok ve öylesine açık ki, kim kanıt isteyebilir.

Elbette amacımız, ayağa düşürülmüş kavramlar için ağıt yakmak değil. Kurbanları karşısında gözyaşı döken timsah misali burjuvazinin kendisi zaten hergün feryat-ı fügen içinde salyalarını savurup duruyor. Hergün bir köşe yazarı ya da devlet erkanının pek sayın şahsiyetlerinin dilinden yeterince ahlak dersi verilir -eski-"temiz" ocaklar yad ediliyor. İnsanın medisini ağızına getiren tüm bu sahtekarlıklar, yabancılığımdır gerçekler. Kenan Evren, tutuklu annenin ve yeni doğan çocuğunun çılgınları ile işkencilerin iğrenç kahkahaları, cezaevi duvarına çarpıp-çarpıp yayılırken küçük kız çocukları ile ak saçlı nineler, jandarmanın dipçigi altında can verirken, umut katledilir, umut kir-

SÖMÜRGEÇİ FAŞİZMİN KARA PENÇESİ ALTINDA!

letilirken, kadınlara sesleniyor: baktılı kadının erdemlerini anlatıyor, çarşafın, peçenin ya da bilmem hangi gıysının çağışıldığını dem vuruyor. Oysa, kadınların gözlerinden cezaevlerinde kurulan idam sehpaları var dizi dizi. Daha yirmisine varmadan acının yirmibin türlüünü tadmış bu insanlara ne anlatılıyor?! Aç, çıplak, işsiz, parasız ve işkence altında bir toplum. Her yıl binlerce kadın yeni bir can getirirken ölüme buluşuyor. Sömürgeci-feodal yapının tüm ağırlığı altında kölece yaşama mahkum edilmiş, yok olmaktan başka kader tanınmayan toplumda, zaten öldürülmek üzere namluların kendisine çevrili olduğu bir toplumda hastane kapılarında ya da bakımsız, ilaçsız ve aç ölen kadın ve çocukların, yaşlı ve hastaların sözü mü olur, denilebilir. Ve bundan daha doğru bir söz de olamaz.

Ama işte, asıl anlatmak istediğimiz husus da bu noktada düğümlü. Kürdistan, şimdi yepyeni bir süreci yaşıyor. Tüm acılarına ve zorluklarına rağmen geleceğin aydınlık günlerinin umut tohumlarının yerdiği bir süreç. Fakat o da ne?!! Her taraftan feryat sesleri yükseliyor! "Apocular eylemleriyle halkı katliama götürüyorlar", "bu eylemler bir provakasyondur", "Apocuların eylemleri halk üzerindeki baskıların artmasına yol açacaktır", "halk hazır değildir, erkendir", "maceracılar", "teröristler" vb.vb.

Ama öte yanda; köylü ürününe sahip çıkamıyor, jandarmasının namlusu üzerine çevrili. Ökçeleriyle topraklarını asırlardır kana bulanayan sömürgeci caniler, hayvanlara, torağa, mutfaktaki bir kaç parça esyaya kadar herşeye... herşeye el uzatmışlar.

Bir ve binlerce sömürgeci subay, küçükük kız çocuklarına kadar kirli ellerini uzatmış, boyun eğdirme için yiğiti köylü ve işçilerimizin kanırları, kızları, annelerini karakollara götürüyorlar.

Daha üç yaşındaki çocuklar, tek suçları dünyaya gelmek olan bu çocuklar katlediliyor...

Fakat öyle ya, bunların yine de "Apocuların" suçu olduğunu, yaptıkları eylemlerin sonucu olduğunu söyleyebilirler.

Ya... geçinemediği için çocukları satılığa çıkaran aileler... ya... karısını, kızını satanlar... ya intihar eden kadınlar, erkekler... Burada da katledilen şeyler yok mu? Üstelik

bunlar sadece Kürdistan'a ait gerçekler de değil. 3.1.1985 tarihli Hürriyet gazetesi: "Geçinilemek için buna mecburdur" başlığı altında bir haber veriyor. İşsizlik ve açlık içinde çözümsüzlüğe itilen, yol-yordam bulamayan bir çift var karşımızda. Tek çare bulmuşlar; et, pazarda kendilerini satılığa çıkarıp, damla damla kendi kanlarını içmiş, bu çare. İsimlerinin hiç önemi yok, binlercesinden sadece bir örnek bunlar: 7.1.1985 tarihli Milliyet; "1 haftada 13 intihar" diye başlık atmış. Kim bu cinayetleri işleyen görünmeyen el? Hangi katil, kadın-erkek bu genç insanların girt-

kadar artıramıyorlarsa fakirleşiyorlar demektir. Hızlı enflasyon döneminde fiatlar daima ücret ve maaşlardan daha hızlı artar. Önceden baba maaşı ile geçinen ailenin diğer fertlerinin de iş bulması gerekir. Bunlar iş bulamazlar, çünkü işsizlik de başını alıp gitmektedir. Böylece aile bunalıma düşer, gayri meşru yollarla, ahlak dışı yollarla fertler gelirlerini arttırmaya çalışır. Fuhuş, kaçakçılık, hırsızlık ve soygunculuk artar." İkincisi ise yine Profesör ünvanlı Erdinç Tokgöz: "Sayın Morgil'e katılıyorum" diyor. Tokgöz, şöyle devam ediyor: "Meşru yoldan gelirini arttır-

lağına yapışmış? 23.1.1985 tarihli Hürriyet de; "çocuğunu bağrına basmış genç bir anne haykırıyor" kendi sayfalarından kendi suratlarına tükürüyor katillerin: "Açtım çaldım" diyor, "çocuğumu doyurmak için buna mecburdum" diyor. 17 Aralık tarihli Hürriyet gazetesi ise şunları yazmış: "Enflasyon ahlak bozuyor", "fuhuş olaylarında son 5 yılda yüzde 180 artış saptırırken, zina suçundan hüküm giyenlerin sayısında da geçen yüzyıla nazaran yükselme görüldü", "hırsızlık, gasp, yankesicilik olayları emniyet örgütünü yıldırdı. Emniyet müdürlüklerinin nezarethanelerinin hergün ağızına kadar dolu olduğu bildiriliyor". Ve tabi bir de yorum yaptırmışlar profesör ünvanlı sayın "uzman" Doğan. Konu ile ilgili yazılan "Laçın Morgil, bunlardan biri. Şöyle diyor konuyla ilgili olarak: "Enflasyonun sosyal etkilerinin ilki, gelir dağılımını bozmasıdır. Eğer aileler ve bireyler gelirlerini fiatların artış hızı

mayan aile gayri meşru yollara gider. Rüştet, fuhuş, kaçakçılık, sahtekarlık yollarına gider. Mesela gazetelerde sık sık görülmeye başlanan; 'geçinemediği için kendisini sattı', 'üç isadama 13 yaşındaki kızla basıldı' türünden haberler enflasyon ve işsizlik büyük ölçüde yol açtığı toplumsal göstergelerdir. Yani enflasyon ve işsizlik hastalıklarının çöbanlarıdır." Halklarımızın sunulan yaşam biçimi bu.

Evvel! faşizmin çıplak şiddetini, dökülen kanları hiç belirtmeye gerek yok. Kaldı ki, çıplak şiddet yöntemiyle gerçekleştirilen görülen bir katliamdır, çok açık-seçiktir. Ama yılan ailelerde, intihar eden gençlerde, çocuğunu satılığa çıkaran ana-babalarda, cinnet getiren insanlarda, yani tüm bu insanların şahsında katledilen bir şey var ki, bundan bin kez daha acı, bin kez daha isyan nedenidir. Böyle bir toplumsal kaos içinde yaşanılabilir mi? Her şey bir ticaret konusu, her şey satılığa çıkarılabilir... Tüccarları ise,

en üstte oturmuş ahkam kesiyorlar. Her şey ayaklar altında. Ve tüm bunların her birisi bir isyan nedeni.

Kürdistan'da yaşam bir işkencedir. Bu, sadece bir elektrik işkencesi, bir dipçik darbesi değil. İnsanlar açlık, hastalık, fuhuş vb. vb. işkenceler içinde yaşamaya mahkum edilmiş. Aynı gerçekleri Türkiye için de geçerli. Hangi toplum böylesine bir kokuşmuşluk ve acı içinde yaşamaya tahammül edebilir? Ve böyle bir yaşam, "sükredin daha da kötüsü olabilir!" diye halka iyi gösterilebilir? Halk uyanırları patlama noktasındadır. Bunu, ne kapitalist teknolojinin ölüm kusan savaş araçları, ne de ideolojik sapkınlıklar önleyebilir. Çünkü yara, hiç kimsenin örtmeyeceği kadar derin ve yine merhemle iyileştiremeyeceği kadar kanamaktadır.

Hayır! şu sömürgeci işkencilerin pençesinde yıllardır zindanlarda tutulanlar değil gerçek tütsalar. Yine, katledilenler de sömürgecilerle çatışarak şehit düşenler değil. Onlar, bir dahatın bilinçli savaşını vererek kurtuluş yolunu halka gösterenlerdir. Cezaevinde yıllardır davanın yılmaz savunuculuğunu yapan devrimciler, kanlı-karanlık hücrelerin içerisinde gök yüzünün maviliğine bile hasret kalsalar, gerçek özgürlüğü yaşıyanlardır, o uğurda karga verenerlerdir. Kurtarılmış gerekenler onlar değildir yani. Çünkü, onların kendileri gerçek kurtarıcılarıdır.

Kurtarılmışa gerekenler; işte, vücutları pazarlanan küçükük kızlarla, duvar diplerinde satılığa çıkarılanlar ve gözleri yaşlı anneleridir. Aç insanlardır, çıplak, işsiz, umutsuz, hergün bin defa öldürülen insanlarımızdır.

Faşizmin kara eli her yeri, herşeyi kirletmiştir. Bu elin kırılması insanlarımızın boğazını sıkıyan bu kanlı elin koparılıp atılması, halklarımızın özgürce nefes almasının sağlanması gerekmiyor mu?

Ülkelerimizde her şey böylesine talan edilir, aileler yıkılır, tüm ahlaki ve toplumsal değerler haraçmezet satılığa çıkarılırken, insanlığımız, duygularımız, umutlarımız katledilirken; fiziksel varlığını ne önemi olabilir? Yaşamın bir işkence olduğu, insanlığın bu kadar ayağa düşürüldüğü bir toplumda, hiç kimse bize, halkımıza direnerek katledileceğimizi öğütünü vermeye kalkışmasın, böylesi bir yaşamı bize tek seçenecek olarak göstermeye kalkışmasın. Böyle diyenlerin altına vuracağımız tek bir damga vardır çünkü, ve tarih bu damgayı mutlaka vuracaktır: "AÇLAKÇILAR."

Bir PKK Partizanı

Elazığ Dev-Yol Davası Sonuçlandı 3 İdam 5 Müebbet!

8. Kolordu ve Sıkıyönetim askeri mahkemesinde üç yıldan bu yana devam eden dava sonuçlandı. Faşist "yargı" organları Şerefettin Özcan, Mazhar Naci Yılmaz ve Hıdır Toptaş adlı devrimcilerle idam, Hıdır Doğan, İmam

Doğan, Adil Balaylı, Fadil Öztürk ve Zülfiyar Yani adlı devrimcilerle de ömürboyu hapis cezaları verilmiştir. Aynı davada 24 devrimci 2 ile 12 yıl arasında değişen hapis cezasına çarptırılmıştır.

★★★

44 Devrimcinin 'Yargılandığı' KAWA Davası Sonuçlandı

İstanbul Sıkıyönetim 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde 12 Şubat günü sonuçlanan dava da 24

Devrimci toplam 409 yıl 9 ay 56 gün ağır hapis cezasına çarptırıldı. 18 devrimci de beraat ettirildi.

★★★

TKEP'e Üye 25 Kişinin Mahkemesi Sona Erdi

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı askeri mahkemesi 24 Ocak günü, görülen devayı sonuçlandırdı ve TKEP üyesi 25 dev-

rimciyi 20 gün ile 1 yıl arası değişen çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı.

★★★

Dev-Sol Davasında Beraat!

İstanbul Sıkıyönetim 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen Dev-Sol davasında, 6'sı idam istemli 18 kişi beraat etti. 1108 sanıklı ve 277'si için idam cezası istenen dava 4 yıldan beri devam etmekteydi.

İdam istemli Zülfi Anıl, Yaşar Ocak, Ali Rıza Doğan, Salman Demir, Süleyman Kaymaz, Fatih Yıldız'ın yanı sıra, diğer tahliye edilenlerin adları ise şöyledir: Şerafettin Şirin, Yunus Babacan, Hürşit Karlıdağ, Nurali Özcan, Salih Demircan, Mehmet Nurettin Dinçer, Hikmet Şirak, Halil İbrahim Özgen, İzzettin Kuruçeme, Metin Aytekin, Mustafa Özdemirli ve Süleyman Kavan.

OKUYUCUYA;

Gazetemizin ödeme adresi ve kontosu değişmiştir. Ödemelerinizi bundan böyle aşağıdaki adrese gönderin.

Deutsche Bank Köln
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

FEYKA-KURDISTAN'IN II. KONGRESİ TOPLANDI

16-17 Şubat tarihleri arasında devam eden, Feyka-Kurdistan'ın II. Olağan Kongresi 75 delege ve 30'a yakın davetli delegenin katılımı ile gerçekleşti. 21-Mart-1984'de kuruluşu gerçekleştirilen Feyka-Kurdistan 1 yıldır Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçilerin güç ve olanaklarının Ulusal Kurtuluş Mücadelemize seferber edilebilmesi doğrultusunda çalışmalarını yürütmektedir.

Açılış ve divan seçiminden sonra, PKK-MK tarafından Kongreye gönderilen mesaj okundu. Büyük alkış ve "Biji PKK" sloganı ile karşılanan mesaj; Feyka-Kurdistan'ın görevlerini değinirken, mücadelenin ulaştığı aşamada yerine getirilmesi gereken görevlere parmak basmaktaydı. Başarı mesajı ile sonuçlanan PKK-MK mesajı Kongre çalışmalarına önemli bir güç kattı.

Çalışma raporunun sunulması ardından, komisyonların sunduğu, karar tasarılarının görüşülmesine geçildi. 11 konuda hazırlanan karar tasarıları Kongre üyelerinin tümü tarafından onaylanarak karar altına alındı.

Geçmiş 1 yıllık faaliyetini gözden geçiren Feyka-Kurdistan, başanlı bazı adımlar atmasının yanı sıra, Ulusal

Kurtuluş Mücadelemize karşı hala görevlerini yeterince yerine getiremediğini belirtir, özellikle de önümüzdeki dönemde, yerine getirme çalışmalarını yoğunlaştırmak zorunda olduğunu konuşmada tüm delegeler belirttiler.

6 oturum halinde 2 gün süren Kongre geleceği ilişkin kararlar alınmasının yanı sıra, geçmiş yetersizlik ve eksikliklerden de önemli dersler çıkarıldı.

Türkiye ve Kürdistan'dan, bazı örgütlerin, Avrupalı ilericilerin ve bazı kuruluşların yanı sıra uluslararası çeteleri güçlerden de yazılı ve sözlü mesajlarının sunulduğu, Feyka-Kurdistan'ın II. Kongresi, seçim maddesi ardından kapanış konuşması ile sonuçlandı.

Disiplini, sorunlara çözüm getirme gücü ile seviye ve olgun bir havada geçen II. Kongre, Feyka-Kurdistan'ın geleceği ilişkin nasıl bir çalışma ve faaliyet yürütmesi gerektiği konusunda önemli bir dönemece oluşturmaktadır. Pratikte adımların nasıl atılması gerektiği belirlenmiş, önemli olan ise bundan sonra yürütülecek faaliyetlerde gösterilmesi gereken çaba ve azim olduğu vurgulanmıştır.

KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN

Yurtsever bir Cami İmamıyla Yapılan Ropörtaj:

Yer darlığından ötürü yapılan ropörtajın özetini vermek zorunda kaldık.

“HALK KİTLELERİ PKK’NIN BÖYLE BİR ATILIMLA MÜCADELEYİ BAŞLATMASINDAN OLDUKÇA HOŞNUT VE İNANMIŞ DURUMDADIRLAR”

Soru - Bazen “din adamları siyasetle uğraşmamalıdır, sadece ibadet işleriyle uğraşmalıdır” gibi anlayışlarla karşılaşılmaktadır. Sizce bu doğrudur? Değilse kimler tarafından ne amaçla ortaya atılmaktadır?

Cevap - Elbette belirtilen bu anlayış kesinlikle doğru değildir. Çünkü dinin kendisi bir siyasetten kaynaklanır ve ona hizmet eder. Din ve siyaset ilişkisini tarihten ve bugünkü bazı olayları açıklayarak izah edebiliriz. Bir kere islam dininin kurucusu ve yâcıısı Peygamber efendimiz halife ve havarileri siyasetle uğraşmışlardır. Hazreti Muhammed bizzat savaşlara katılmış, komşu yahudi hristiyan devletlerle anlaşmalar imzalamış devletin yöneticiliğini yapmış vb. gibi çalışmalar da bulunmuştur. Bu durumlar bize onların siyasetle uğraştıklarını hatta savaşta katıldıklarını göstermektedir. İşte bu nedenle de olsa din adamlarının dayanacağı olan peygamberlerin siyasetle katıldıkları, haksızlığa, köleliğe karşı savaşım vermeleri günümüzdeki din adamlarına emir mahiyetindedir. Kaldı ki hiç siyasetle uğraşmamakta başkalarının siyasetine alet olmak anlamına gelmez mi? Dinimiz namaz kılmak, zekat vermek oruç tutmak gibi kaidelerinden ibaret değil midir? Aynı zamanda insanların kendi devletlerini kurma, bu devletlerin de özgür yaşama, insan haklarını savunma zulme, köleliğe karşı çıkma anlayışlarıdır.

Bugün yaşanan bazı örneklerle verebiliriz. Hristiyanlık aleminin dini lideri Papa II. Jean Paul bugün siyasetle uğraşmaktadır. Kendisi batılı devletlerin çıkarları gereği geziler yapmakta, demeciler vermektedir. Bu din adamının siyasette emperyalizm tarafından nasıl kullanıldığını bir örneği de olsa, gerici ve zenginlerin adına da yapılabilecek bir siyasettir. Yine Türkiye de kurulan Dîyanet İşleri Başkanlığı da Türk devletin siyasetini dini kışve altında yürüten bir örgüt değildir. Din adamlarına kemalizmin faşizmin öölmesini, halka kölece itaati vaaz eden, bunı yapmayanları anında görevinden atan bu örgütün kendisidir. Yani dünya da ve Türkiye’de de dininde siyasetin bizzat rayında olduğunu kanıtlayan çokça örnekler vardır.

Ama bunun aksi örnekler, yani halkın yanında haklarını, doğrunun yanında yer alan din adamları da vardır. Daha yakın dönemde molla ve ayyetullahların İran’da şahhğa karşı mücadeleleri vardır. Burada halka öncüllük etmişlerdir. Güney Amerika’da devrimci mücadeleleri destekleyen kilise dernekleri vardır. Hatta İçlerinde bazıları devrimin liderleri arasında dahi yükselmışlerdir. Türkiye’de de geçmişte haksızlığa karşı mücadele edenler vardır. Kürdistan’da yurtsever ve doğruların şahşayın din adamları vardır. Evet çok az da olsa yine de vardır.

Yani kısaca bizde de din adamlarının siyasetle uğraştıkları ama faşist generallerin, feodalların çıkarlarına bir siyaset tutturdukları bilinmektedir. Ama Usul Kurtuluş Savaşına katılmak bunun siyasetini savunmak gerektiriyor. Dünyadaki, bölgedeki olaylardan biraz haberdar olan din adamı bu gerçekleri görmek ve kendi üzerine düşen görevleri yerine getirmek zorundadır. Din adamlarının siyasetle uğraşmalarının sakıncalı ve yanlış

olduğu anlayışı, sömürgecilğin ve işbirlikçilerin uşakların propagandasıdır. Tabii buna sahte şeyh, molla gibi din adamlarını da alet etmektedirler. Bunlar dini istismar ederek halkı soyup soğana çevirmişlerdir. Bu nedenle bunlar aynı zamanda işin aslını savunulara da düşmandırlar. Öte yanda bazı yobaz kesimler de “din elden gidiyor” yalanını yayarak halkla devrimciler arasındaki bağı koparmak istemektedirler. Bu gibi sahte, yalan propagandaların geçğini halka anlatmak, zulme, sömürüye köleliğe, haksızlığa karşı olan tüm insanların gerçek ve birinci görevidir. Bu görevden kutsal bir görev yoktur.

Soru - Türk sömürgecilerinin din ve din adamlarına yönelik politikası hakkında bilgi verirmisiniz?

Cevap - Türk sömürgecilerinin son dönemlerde yeniden kendi çıkarları doğrultusunda dine sarıldıkları görülmektedir. Bugün dinle ilgili gizli ve açık bir çok örgüt ve kuruluşun olduğu bilinmektedir. Bunların gayelerini din kışvesi altında itaat etmeyi ve vurgunlar vurma işi yapmaktır. Geçmişte çok sık faydalandığı dini maskeyi bugün yine takmış, devrimcilerin ve halkın üzerine giderken bu maskeyi kullanmaktadır. Köylerde halka Kur’an üzerine yemin ettirme, devrimcilerin Allahsız, dinsiz olduğu propagandasını yama gibi bir çok örnek verilebilir. Yine dikkatlerin çekilmesi gereken bir durum ise son dönemlerde din ve ahlak derslerinin bütün okullarda zorunlu hale getirilmesidir. Ayrıca dini merkezler açarak dini eğitimi yaygınlaştırmaya girişimleri vardır. Tabii bütün bunların yapmalarındaki amaçta belli. Sömürgeci faşist devletin din maskesi altında kendi siyasetini yayma faaliyetleridir. TRT ve basın da bu duruma alet edilmişlerdir. Dini program ve yayınların hemen hepsi faşist devletin onayından geçmiş ve ona hizmet eden birer araç durumundadır. Böylesi dini çalışmalar yaygınlaştırmaya faaliyetlerinin bir yönünde gelişen ilericî devrimci cepheye karşı gerici bir cepheleşmesini amaçlamaktadır.

Halkımızın dini duygularının yüksek olduğunu bildiklerinden buradan saldırmaktadırlar. Sömürgecilerin bahsedilen din politikası bundan ibaret. Elbette bu politikalarına uygun olarak din adamlarına da böyle yaklaşılmaktadır. Bugün bütün hocaların camilerde ve toplantı yerlerinde kemalizmin, devletin büyüklüğü, Türklük gibi vaazlar vermesi zorunludur. Bunları yapmayanları ise horlandıkları derhal görevlerinden alınırlar veya tutuklandıkları çok görülmüştür. Ayrıca imamlara ajanlık görevleri dayatılmaktadır, kabul etmeyenler de saydığımız muamelelere uğruyorlar. Kürdistan köylerinde ise özel yetiştirilmiş ajanlar imamlık yapma adı altında gönderilmektedirler. Bunların da ne amaçla geldikleri zaten bilinmektedir. Tüm bunların gerçek yüzünü korkmadan açığa, su yüzüne çıkarmak insanlık görevidir.

Soru - Sizce din adamlarının bugün ki konumları ve Usul Kurtuluşun beklentileri neler olabilir?

Cevap - Din adamları bugün gerçekleri göremeye, gördüklerini söyleyemeye ve halkla bu yönlü bir ilişki içinde olamamakta-

dır. Sömürgecilerin ve kısmen de olsa feodalların baskıları altında olmaları, onları gerçekleri söylemekten kaçındırmaktadır. Üstelik yetersiz eğitim, müsbet bilimlere ilgi duymama, maddi sorunların, meşru olmayan yollardan karşılama ve buna benzer bir dizi sorunları da mevcuttur. Din adamları olarak Usul Kurtuluş Hareketinden daha yakın bir ilişki bekliyoruz. Yani yanlış ve eksik bilgilenmelerden kaynaklanan ve bugün UKM yeterince katılmayan din adamlarının da yaygın katılımı gereklidir. Bunları usul kurtuluşa çekmek devrimcilerin görevidir. Ayrıca devrim aleyhine çalışanları, ajanlık yapanları ise gerekirse cezalandırmak da gerekir. Özellikle din adamlarına UK Savaşının dine karşı her hangi bir zarar getiremeyeceğini, herkesin dini inançlarda özgür olduğunu kabul ettirmek gereklidir. Bu serbestlik din adamları için de geçerlidir. Ve UKM’ne zarar vermeyecek biçimde dini çalışmalarını yürütebilirler. Ayrıca UKM bölgelerinin, dinlerin ve mezheplerin özelliklerini gözönüne alarak din adamlarıyla ilişkiler kurması, bunların UKM’ne maddi-manevi her alandaki güç ve desteklerini sağlamaları dileğindedir.

Soru - Yurtsever imamlara yapılan sömürgeci baskılardan bahsetmişsiniz?

Cevap - Yurtsever imamlara da diğer yurtseverlere, devrimcilere yapılan baskıların benzeri yapılmaktadır. Çünkü yurtsever imamlar, onların tam istedikleri biçimde hareket etmiyorlar, dediklerini yapmıyorlar. Kendi usul geleneke ve göreneklerine göre hareket ediyorlar. Bu durum ise sömürgecilerin çıkarlarıyla çelişmektedir. Tabii sömürgeci de karşılıksız bırakmıyorlar. İmamların sakalları kesme, başlarındaki sarkıları atma, küfür, tokat, işkenceye alma gibi uygulamaların yanında görevden alma, sürgüne yollama gibi işlemlere de başvurmaktadırlar. Daha evvel de belirttiğimiz gibi ya devletin bir ajanı, uşağı olacaksın ya da halkımızın uğradığı sömürgeci baskılara maruz kalacaksın.

Soru - Gezetimiz aracılığıyla, Kürdistan halkına, devrimcilerle, imam ve din adamlarına iletmek istediğiniz herhangi bir mesajınız var mıdır?

Cevap - Gazetemiz böyle bir konuya yer ayırmadığı ve yetersiz de olsa böyle bir yazıyı yayınlayacağından mücadele ve yayın hayatında başanlar dilerim. Teşekkür eder ve saygılarını sunarım. Böyle ropörtajların mücadelemiz süresince sürekli böyle yazıları gazetemize ulaştıracağımız inancındayız. Meslektaşlarımıza suu belireceğini; Doğruları hiç korkmadan, ülkemizin kurtuluşuna, haklılığımıza olan inancımızdan güç alarak söyleyelim. Halkımız zaten gerçekleri görmek ve kanaat getirmektedir. Devrimciler davanın kutsallığını düşünme söylediği gibi, davaya sahip kılmak dinin dinini, halka anlatmak görevidirler. Son olarak “Vatan sevgisi, imandadır, imanını seven vataniyi sever, onu kurtarmaya çalışır” diyeceğim. Zindanlardaki, dağlardaki, mücadelenin her alanında devrimci arkadaşlara selamlarını iletir çalışmalarında başarılar dilerim.

Gerçekleri görmüş bir.....imam

Soru - Sayın İmam, 12 Eylül’le birlikte başa geçen askeri faşist cuntanın Kürdistan halkına ve onun öncü gücü PKK’ye karşı yoğun bir savaş başlattığını, bu süre zarfında yoğun bir baskı döneminin yaşandığını bilmekteyiz. Halkımız bu yıllarda adeta yaşamından pişman ettirilmesine korkunç uygulamalara maruz kaldı. Ancak bu yıllarda çeşitli alanlarda devrimci kararlılığını ve direnişçiliğini elden bırakmayan ve bu karanlık dönemde, halkımızın usul kurtuluş mücadelesi için hazırlık, eğitim ve örgütlenme faaliyetleriyle başarıyla tamamlayan bir PKK gerçekliği vardır. Bir kaç yıl boyunca sürdürülen böylece çalışmaların bir ürünü olarak bugün UKM devrimci atılımını gerçekleştirmiştir.

Sizce kitleler böyle bir devrimci atılımı nasıl karşılamaktadır? Böyle bir mücadeleyi yükseltip başarıya ulaştırmanın koşulları nelerdir? Bize anlatırmısınız?

Cevap - 12 Eylül askeri faşist cuntasının gelmesi Türkiye ve Kürdistan’da gelmiş bulunan koşullarda ve şartlarda beklenen bir olaydı. Çünkü usul kurtuluş mücadelesi veren halklar sürekli böyle faşist rejimlerle karşılaşmışlardır. Bu olay Türk hakim güçlerinin ve faşist generallerin geleneği haline gelmiştir. Her on yılda bir içlerinde kin ve öfkelerini, baskı ve zorbaca uygulamaları halka ve onun önderlerine karşı dökmek onların arzuları haline gelmiştir. İşte 12 Eylül rejiminin amacı halklara ve devrimci güçlere karşı bu baskı uygulamalarıyla büyük darbe vurmak bunları tamamen yok etmektir.

Ama maalesef Türk generalleri tarihi bir yanlışlığa varmıştı. Çünkü devrimcilerin yeniden budanmış bir ağaç gibi tüm yetersizliklerden ve eksikliklerden arınmış olarak, ilkbaharda taze, yeni ve daha dayanıklı filizlerini vereceğini hesaba katmıyordu. İşte bunu doğrulayan gerçek, ilericî, devrimci önder güç PKK hareketidir. Söylediğimiz gibi uzun bir dönemde değil, belki de beklenmeyen kısa bir dönemde önderlerinin kabiliyetli, kararlı ve yetenekliliğiyle toparlanıp, döneme ilişkin yeni hazırlıklar ve kararlar alarak, samimi ve halka açık bir şekilde hata ve eksiklikleri değerlendirmişti. Yani içinde bulunduğumuz döneme daha güçlü filizler verecek adam adım gerekerek gelişmelerini sürdürmüştü. Bu olay beklenen bir şeydi. Ama bazı çevreler böyle güçlü bir gelişmenin ortaya çıkacağını inanmayıp generallerin “Bitirdik, yok ettik” propagandalarından etkilenerek yanlışlığı kabul etmişlerdir. Kısacası bazı çevreler devrimcilerin tekrar gelişmesini kaçınılmaz olan bir toparlanma, yenilenme ve bir temizlik hareketi olduğunu anlamamıştı. İşte bugün bu hazırlıklar ürününü vermektedir. Halk kitleleri PKK’nın böyle bir adım mücadeleyi başlatmasından oldukça hoşnut ve inanmış durumdadırlar. Gerçekten onları kurtuluşa götürecekle olan PKK’yi pratikte bizzat görmektedirler. Faşist rejim ise devrimciler

darbe vurmak için bugün de yine çeşitli hilekârlıklara, oyunlara ve sahteliklere başvurmaktadır. Devrimcileri halkın önderlerini yakalamak için oluşturmuş oldukları bazı hain, işbirlikçi, ajan muhbirleriyle harekete geçmişlerdir. Ama bunu da başaramamaktadırlar. Devrimci arkadaşlar bu halk düşmanlarına darbe vurmaktadır. İleride de bu engelleri aşıp, bunların varlığına son verecekleri inancındayım.

Düşmanın bu oyunlara başvurmasındaki amaç açıktır. Halkla devrimciler arasındaki kaynaşmayı soğutmak için halkla devrimcileri karşı karşıya getirmek amacındadır. Halktan ve PKK’li arkadaşlardan tek umudum bütün bu yalan, yudurma ve sahte düşman propagandalarına karşı uyanık olmak, bunların oyunlarını ve beklediklerini gözlerinde bırakmaktır.

Kutsal olan usul kurtuluş mücadelesine sınıksız sarılmak, mücadeleyi tüm kitlelerin katılmasıyla sağlamak, halkımızı topyekün olarak usul kurtuluş savaşında birleştirmek. Koşullar dahilinde gizlilik kurallarına uymayı unutmamak.

Soru - Usul Kurtuluş Mücadelesi tüm halkın topyekün katıldığı bir mücadeledir. Böyle bir mücadele içerisinde sizce din adamlarının yeri ve rolü nedir?

Cevap - Evet, Usul Kurtuluş Mücadelesi belirttiğimiz gibi tüm halkın topyekün katıldığı ve katılımının sağlanması gereken kutsal ve haklı bir mücadeledir. Elbette bu mücadeleye her kişinin yeteneke ve gücüne göre katılması gerekir. Kimisi silahıyla, kimisi propagandasıyla, kimisi ekmeğiyle vb. yardımlarla katılabilir. Usul Kurtuluş Mücadelesi her insana bir görev verebilecek, bir iş yaptırabilecek bir mücadeledir. İşte bu kutsal mücadele içerisinde din adamlarının düşen görev ise özellikle propaganda yönündedir. Bildiğiniz gibi toplumun içerisinde din adamlarının yeri ve mevki vardır. Tabii ki bu toplumsal durumumuzun bir gereğidir. Yüksek bir mevkiye sahip oldukları için söyleyebiliriz. İşte bundan dolayıdır ki bu dava içinde görevlerini yerine getirmeleri, yani din adamlarından beklenenleri yapmaları gerekir. Propagandalarıyla, Peygamber efendimizin hadis-i şerifleriyle, Kur’an-ı Kerim’i ayetleriyle bunlardan örnekler vererek zulme karşı susmanın, zulmün kaldırılması için şartlar varsa, elden geliyorsa bunu kaldırmak için çalışmamanın ve hatta kalbiyle bile rahatsız olmamanın dinde ne kadar zararlı olduğunu anlatmalıdır. Kısacası din adamlarının bulundukları yörede bu kutsal dava uğrunda propaganda yapmaları ve halkı bu meseleyle bilinçlendirmeleri onların sahip oldukları mevkiye uygundur. Ve her yurtsever din adamı bunu yapmak zorundadır. Camilerde bugün kemalizmin propagandasını yapmak ne kadar hatalı ve utanç verici bir şey ise, Usul Kurtuluşun propagandasını yapmakta o kadar doğru ve şeref verici olacaktır.

15 Ağustos eylemleri tüm dünyayı Kürdistan ve Kürtler üzerine tartışmaya ve tavır almaya götürürken, Türk burjuvazisinin zulmü altında yaşayan Arap halkını da büyük oranda etkilemiştir. Hatay'ın konumunda olan bölgeler ve hele bu bölgelerde azınlık bir halk yaşıyorsa-sömürgeci bir devletin sınırları dahilinde ulusal kurtuluş sorunu, demokrasi sorunu gündeme gelince büyük önem kazanır. Çünkü bu tür alanlar güçler arasında kazanılması ve kendi lehine bir konuma getirilmesi gereken alanlar haline gelirler. Söz konusu kavgayı ister devrimci güçler kazansın, ister faşist güçler kazansın galip gelen taraf, önüne koyduğu hedeflere varmada kendisine büyük bir zemin hazırlamış demektir. İşte bugün, böyle bir zemini hazırlama çabasına giren güçlerden biri de faşist Türk devletidir.

Türk burjuvazisinin Hatay'daki Arap halkını asimilasyona uğratma çabaları şüphesiz yeni değildir. O, emperyalizmin de desteğini alarak bu alanı ilhak sorununu 1939 yılında sonuçlandırmış, ve şimdi, bunu nasıl başaracağını bu "güzel vatan parçasını" nasıl kurtardığını açıkça söyleyebilmektedir. Kürdistan'a uyguladığı kapalı asimilasyon ve yoketme taktiklerinin tersine, burada her şeyi açıkça yaptığını ve ilan ettiğini de bilmekteyiz. Kürdistan'da uygulanan sömürgeci politika, Hatay'da da birçok yönüyle uygulanmaktadır. Fakat bugün, Faşist Türk devleti, Hatay üzerinde büyük entrikalar çevirmekte ve burasını daha şimdiden devrimci hareketlere ve özellikle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı kullanmanın hesaplarını yapmaktadır. Türk burjuvazisinin akıl hocalarının, 15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından Hatay sorununa ciddi biçimde eğilmeleri tesadüf olamaz ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle yakından ilgilidir. Eskiden, Türk burjuvazisi «Allah'ın hakkını Allah'a verirken, Sezar'ın hakkını niçin Sezar'dan esirgemeli» sloganı altında Hatay'daki çıkarlarını koruyup kendisini stabilize etmeye çalışırken, bugün Arap halkını Kürdistan'a karşı kullanmaya çalışıyor ve hatta bu halka açıktan Kürtlere karşı savaş çağrısı yapıyor. Kürdistan'daki gelişmeleri görebilen herkes, Türk devletin bu çabalarının nedenini daha rahat kavramaktadır. İşte ben de bu yazımda iznimi geçirmek için gittiğim Hatay ve köylerinde kaldığım süre boyunca görüş izlediğim bazı olay ve gelişmeleri anlatarak bazı gerçekleri açıklamaya çalışacağım.

Bir süreden beridir Hatay'da 46-47-48 tertipleri yeniden askere çağrılmaktadır. Bu insanlara gönderilen ve benim de okuma fırsatını bulduğum tebliğlerde aynen şunlar yazılıyor «yurt içi güvenliğini ve vatanın bütünlüğünü korumak amacı ile Avcı Birliğine seçildiniz. Göreve her an çağrılabilirsiniz, hazır olun.» Geçen yıl yeniden silah eğitime tutulan bir köylünün anlatığına göre, faşist ordu yetkilileri eğitim süresince «Kürtlerden ve Kürt hainlerinden» sık sık bahsediyorlarmış. Antakya'nın bir köyünde yine böyle bir uygulamaya tabi tutulan bir köylüye bu konuda ne düşündüğünü sorduğumuzda bize şu cevabı verdi: «Eğer beni Kürtlere karşı savaşa götürürlerse silahımı Kürtlere karşı değil, onlara, hem

Arap Azınlık Halkı 15 Ağustos Direniş Eylemlerini Büyük Bir İlgiyle İzledi

le onların en büyüğüne karşı kullanacağım». Köylümüzün bu sözleri üzerine insan; «devrimci ortam yoktur halkımız hazır değildir.» diyen sözde kendilerini Türkiye'nin ve Kürdistan'ın kurtarıcısı olarak gören ve devrimcilik oynayanlara, ne demeli diye düşünüyör.

Bu kin ve öfkeyi Hatay halkı her fırsatta öyle dile getirmektedir ki, Faşist Türk ordusunu her an devrede hazır vaziyette tutmaya kadar götürmektedir. Böyle bir olayı 12 Eylül 1984 günü bizzat yaşadığımız için buraya da aktaracağım: Antakya ve çevresinde yaşayan Arap halkı, her yıl ongun önceden kutlanan (Şeker ve Kurban bayramlarında olduğu gibi) geleneksel bir bayramları vardır. O gün çalışmazlar ve

munda olan birçok muhtar, bekçi ve ajana «bizi sizler seçime zorla götürdünüz, biz onlara oy vermiyoruz» diyerek saldırmaktadırlar. Halk faşizme karşı her yolla savaşılmaya hazırdır ve bunun abartma olduğunu söyleyen herkes büyük yanlışlı içerisindedir. Faşist Evren'in onanması amacıyla yapılan oylamada bir ananın sandık başında, «benim oğlum bunların düşmanıdır, ben de bu namussuzlara oy vermem» demesi üzerine yüzlerce seçmen jandarmaların gözü önünde hayır oyunu kullanmıştır.

15 Ağustos eylemlerinin hemen ardından işçileri bakanı bir genelge yayınlamıştır. Bu genelge de «tüm kıyı illerdeki korsan antenler sökülülecek» denmektedir. Korsan antenle kastedilen örne-

beri sürekli eylemleri konuşuyordu. Burjuva basınının «ayrılıkçı grup» teriminden başka hiçbir isim kullanmamasına rağmen halk eylemi kimin gerçekleştirdiğini anlıyordu. Hangi örgütün yaptığını bilmiyorlardı ama, «Kürtler Türk devletine darbe vuruyor, ayaklanıyor, Türk devleti bunu hak etti» gibi sözlerle sevinç ve memnuniyetlerini dile getiriyorlardı. Daha sonraki günlerde boyalı basın «eşkiya çembere alındı» vb. başlıklar atıyordu. Biz, bir çoğu okuma yazma ve Türkçe bilmeyen bu insanlara gazeteyi okuyup tercümeyle çalışırken, onlar, «yeter, gerek yok, hiç inanma ne yazıyorsa onun tersidir» gibi sözlerle artık faşist cuntayı ne kadar iyi tanıdıklarını ve ona indirilecek her darbeye ne kadar sevindiklerini dile getiriyorlardı.

Bu noktada şunu da belirtmek zorundayım ki, yöre halkının devrimcilerle pek ilişkisi olmadığı gibi, Hatay konusunda çok iddialı olan bazı sol güçlerin varlığından bile habersizdirler. Bazı yerlerde bildiri dağıtma, vb. eylemler olmuşsa da daha ileri gidilememiştir. Devrim konusunda ve yine 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri konusunda görüşlerini sordüğümüz bir çok insan şu noktada birleşiyordu. «onlar (Kürtler) yapar» Peki Halkımız neden böyle bir eylemi yapmasın? diye sordüğümüzda da «12 Eylül'den önce öyle bir durum vardı ki Türk askerleri bir çok mahalleye girmiyor, silah sesleri kesilmiyordu, fakat cunta geldi bir silah sesini bile duyamadık, şimdiye kadarda bir şey görmedik.» cevabını alıyorduk. Bu sözler silaha ve mücadeleye açıktan duyulan bir özelemdir, somut bir istem midir, yoksa bu insanları buna rağmen hazır değil midir?

Hatay halkının bu tutumu, bizce, bizzat zaferi işaret etmektedir. Zaten bu hususta gereken yorumları yapıldı ve en iyi cevap ta Eruh ve Şemdinli'de verildi. Dikkatleri çekmek istediğim önemli bir diğer husus da, Türk devletin Hatay üzerindeki, ileriki aşamada devreye sokacağı sinsi oyunlarıdır. Bu halk, her ne kadar bu aşamada faşist Türk devletine karşı kin ve öfkeyle dolu olsa da, alan üzerinde devrimci güçlerin faaliyetleri başlatılmadığı ve boş bırakıldığında, baştan belirttiğimiz türden bir zemin olma ve Türk devletin entrikalarına sahne olma tehlikesi de vardır. Kaldı ki güneyin cenneti diye bilinen bu alan faşist yönetim tarafından cehenneme çevrilmiş, bununla da kalmayarak toplumu çürütme ve her türlü değerinden yoksun bırakma faaliyetleri ve fuhuş alabildiğine hızlandırılmıştır. Toplum bu tür yönlemlerle dünyaya ve kendi uygulamalarına karşı duyarsız kul-

maya çalışarak kendine uygun zemini yaratmaya çalışmaktadır.

Faşist cuntanın bu niyetlerini yerle bir etmek için, devrimi kendine sorun edinmiş tüm güçler, hem devrimci mücadeleye açısından, hem de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı görevlerini yerine getirme açısından yoğun bir çaba harcamalıdır. PKK bu konudaki görevini, Arap halkına da Eruh ve Şemdinli'den sinyaller göndererek yerine getirmiştir. Cunta bu sinyallerini yerine varmaması için elinden geleni yaparken, çarşı-sokak ortasında halka zulüm yapan, ve işkenceci olarak bilinen faşist polisleri ve jandarmaları da Kürtler diye tanıtarak halkın nefretini Kürtlere yöneltecek istemektedirler. Buna en iyi örnek te, «kemik kıran» isimli tanınan, her girdiği evi soyup soğana çeviren, karakollarda genç kızlarımızı sarkuntlık eden ve Türk devleti Kürt sözcüğüne her tarafa yasak etmişken bu azgın faşist serbestçe kendisine «Kürt» süsü vermekte ve bunu bizzat devlet yetkilileri yaygınlaştırmaktadırlar. Bu çok anlamlı bir şeydir. Halkın nefret ettiği bu faşisti Kürt diye tanıtarak Kürtlere yönelik bir nefret geliştirilmek istenmektedir.

Halk faşizmin yaşayan pratiğinde önemli dersler çıkarmıştır ve kısa bazı açıklamalar bile onun mücadeleye seferber olmasını sağlayabilmektedir. Arap halkına karşı da yerine getirilmesi gereken devrimci görevler zamanında yapılmalıdır. PKK ve tüm devrimci güçler bu hususta görevini mutlaka yapmalıdırlar. Nasıllı bir çok güç, «cuntanın gelişmesini Apoculardır» derken bir gerçeği dile getiriyorlarsa, bugün de yine benzer şekilde «PKK, Türkiye'de de devrimin önderliğine adaydır» derken yine bir gerçeği dile getirmektedirler.

Nasıllı ki Vietnam ve Küba'daki Hareketler tüm dünya halklarına bağımsızlık ve demokrasi savaşlarının da ışık tutarak bu güne kadar da önderlik ediyor larsa, PKK Hareketinin de Ortadoğu halklarına bu ışığı tutarak, önderlik edecek tartışma götürmez bir gerçektir. Türkiye ve Kürdistan halklarının başına bela kesilen, belini bükten ve yüzyıllardır hakiyeti sürdüren ihaneti; teslimiyeti nasıl ki PKK esaret ve tutukluluk koşullarında Mazlumlar, Kemaller ve Hayırlılar kurabildiyse; tüm olanaksızlıklara rağmen en değerli militanlarının hayatları pahasına Lübnan'da Filistin halkına Enternasyonalist dayanışmayı gösterebildiyse ve yine; dağınıklığın, örgütsüzlüğün ve ihanetin hakim kılınmaya çalışıldığı bugün, sözüm ona birçok «örgüt» tarafından «Ortadoğunun en güçlü ve sarsılmaz ordusu» diye nitelendirilen faşist Türk ordusunu, Eruh, Şemdinli ve Kürdistan'ın -bu örgütlerin adını bile bilmediği- birçok yerinde kanatlarını kurabiliyorsa, bu Hareket, halkı zafere götürecektir. Ve yine bu Hareket Ortadoğu Halklarına zafere giden yolda mutlaka ışık tutacaktır.

bayram yaparlar. Bu bayram geçtiğimiz yaz 12 Eylül'e denk burjuvazisi «Allah'ın hakkını Allah'a verirken, Sezar'ın hakkını niçin Sezar'dan esirgemeli» sloganı altında Hatay'daki çıkarlarını koruyup kendisini stabilize etmeye çalışırken, bugün Arap halkını Kürdistan'a karşı kullanmaya çalışıyor ve hatta bu halka açıktan Kürtlere karşı savaş çağrısı yapıyor. Kürdistan'daki gelişmeleri görebilen herkes, Türk devletin bu çabalarının nedenini daha rahat kavramaktadır. İşte ben de bu yazımda iznimi geçirmek için gittiğim Hatay ve köylerinde kaldığım süre boyunca görüş izlediğim bazı olay ve gelişmeleri anlatarak bazı gerçekleri açıklamaya çalışacağım.

Hatay halkının bu tutumu, faşizme karşı olan kararlılığın, kinin ve öfkenin bir ifadesidir. Bu halkın yapısını ve taşıdığı direnişçi potansiyeli anlamak için, Türk mahkemelerinin dosyalarını açıp bakmak da yeterlidir. Çünkü bugün bu yörede mahkemelik olmayan köy çok azdır. Köylüler, Türk devletin temsilcisi duru-

ğın: Arap halkının Suriye televizyonunu seyretmek için kurduğu özel antenler olmaktadır. Faşist Türk devleti her köye ve mahalleye yerleştirdiği ajanlarla buralarda sadece, devrimcilerin olup olmadığını değil, halkın bu tür şeyler karşısındaki tavrını öğrenmek istemektedir. Bu genelge en büyük tirajlı faşist gazetelerde yayınlandığı halde, aradan on gün geçtikten sonra genelgeyle ilgili bir tektip yayınlanmak zorunda kalınır. Çünkü faşist devlet yetkilileri ajanları vasıtasıyla halkın «Hayır sökmüyoruz, biz Türk televizyonunu seyretmiyoruz ve antenlerimizi kaldırmayacağız, hükümetin geleceği varsa göreceği de var» dediğini öğrenmiş ve geri adım atmışlardır. Bu olayda, köylerdeki bazı akıl hocalarının, şimdiki sökelim jandarma gidince yine takarız demelerine bile karşı çıkılmı ve direnişte karar kılınmıştır.

Kürdistan'a gitmeye hazırlanmış bir dönemde patlak veren 15 Ağustos eylemlerinin ardından merakla burjuva boyalı basını biraz daha teferuatlı bilgi edinmek için sürekli izlemeye başladık. Köylü haberi duyduğundan

* PKK Halklarımıza Devrimci Direniş Yolu Gösteriyor!

* Yaşasın Kürdistan Halkının Bağımsızlık Mücadelesi ve Önderi PKK!

* Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma!

RÜŞVET, YOLSUZLUK VE REJİMİN GİZLENEMEYEN YÜZÜ

12 Eylül faşist cuntasının, iktidara gelmesi ile birlikte Türkiye ekonomisinde süregelen bunalım daha da derinleşmiş, alınan tüm önlemlere rağmen, bir türlü çıkış yolu bulunamamıştır. 24 Ocak kararlarının askeri zor ile uygulanması sonucu bazı gelişme ve düzeltilmelerin elde edilebileceği umud edilmişse de geline noktasına bunalımın derinleştiği ve çaresizlik içinde cuntanın kuvrandığını görmekteyiz. Açık ki, 24 Ocak kararlarının da Türk ekonomisini hasta yatağından kaldırmaya gücü yetmemiştir. Böylesi bir çözümsüzlük içinde olan rejimin, hergün biraz daha ölümüne yaklaştığı da açık bir gerçektir.

Türk ekonomisinin içinde bulunduğu bunalım, artık gizlenemez bir noktaya gelmiştir. Üzerine ne kadar örtü çekilmek istenirse istensin, artık çuval mızrağa dar gelmektedir. Bu gerçeği sömürgeci basın da gizlemekte, sayfalarında ekonomisinin bunalımına ilişkin çok sayıda haber ve yazıya rastlamak mümkündür.

Bir yandan açlık, yoksulluk alabildiğine gelişirken, halk, yiyecek etmek bulamaz durumda, ya hırsızlığa, fuhuşa, ya da organlarını satışa çıkarmaya teşvik edilirken, diğer yandan devletin tepesine üşmüşüş leş kargaları ise, zevk ve sefa sürmekte, milyonlarca lirayı bir-kaç saat içinde harcamaktadırlar. Tabii ki, halkın gördüğü acı, yoksulluk onların umurunda değildir. Onlar için geçerli olan, bir avuç tekel sahibinin işlerinin yürümesi ve kendilerine de bir-kaç kemik pay koparmalarıdır. Bunun için de yapmayacakları, baş vurmayaacakları şey de yoktur. Bu yolda, her şeyi kendileri için mübah saymaktadırlar. Nitekim ilipkileri pazara çıktıkça, gerçekler birer birer su yüzünde görünmektedir.

Biz bu yazımızda, üzerinde biraz zaman geçmiş de olsa, her zaman ve bundan sonra rejimin yaşayacağı olaylar olduğundan, bir kaç olayı ele alacağız. Bunların içinde de kuşkusuz en belirgin olanı, eski Devlet Bakanı İsmail Özdağlar'ın rüşvet aldığı gerekçesi ile istifa etmesidir. Daha önce de, benzer bir yolsuzluk iddiası ile Gümrük ve Tekel Bakanı Vural Atıkan'ın istifa etme olayı görülmüştü.

Devlet Bakanı Özdağlar'ın rüşvet alması, istifa olayı ve ardından ortaya çıkan gelişmeler, günlerce basının manşetinden inmezken hükümet ve cunta şeffafları bu olay karşısında kendilerine yakışır bir biçimde tam bir ikilyüzlülük sergilediler. Başbakan Turgut Özal, yolsuzluk iddialarını açıklarken, TC tarihinde, "ilk kez bir başbakan, bakanı hakkında soruşturma açtırıyor ve bundan gurur duyuyoruz" demekteydi. Özal gurur duyuyorsa haklıysa da değil. Olay, kendilerine bulasızdan, sadece bir bakan feda edilerek kapatılma başarısı gösterildi. Bu isten uçuk kurtulduğu için Özal gurur duyuyorsa, Rüşvete karşı gurur verici "kahramanca" bir savaşı veren Özal, vicdan azabı duymuş olacak ki, eski ortağına daha fazla haksızlık yapmamak için, mecliste alkışlamıştır. Önce yolsuzluk diye soruşturma açacakmış, ardından da alkışlayacakmış, gerçekten "gurur" verici bir iş bu.

Özdağlar'ın, adeta bir "kahraman" gibi alkışlanmaması suçsuzluğundan değil. Açık ki, Özdağlar 25 milyon ve daha fazlasını cebine indirmiştir. Hatta, mecliste konuşan ANAP milletvekili Mehmet Topaç, "Özdağlar'ın şahısmen menfaat iddialarını doğrulayıcı ciddi delil ve emareler elde edildiğini" belirt-

mekteydi. Rüşvet aldığı kesin olan Özdağlar'ın alkışlanmamasının anlamı nedir? Mevcut yönetiminde alttan en üst memuruna kadar rüşvetin ayıyuka çıktığını belirtmek bir kehanet değildir. Hangi dairede adım atılırsa rüşvetsiz yürünemeyeceğini ya da rüşvet verilmedikçe iş takibinin olmadığı hepimiz bir çok örnekten bilmekteyiz. Bakan ve üst düzey yöneticilerin farkı, büyük işlerde daha büyük bir miktar ceblerine indirmeleridir. Evet, bugün Özdağlar'ın başına gelenler, yarıncı kendilerinin de başına geleceğini bilen ve suçlarını gizlemenin artık olanacağının kalmadığını gören milletvekilleri, cunta şeffaflarının da direktifiyle, olayı kapatma yoluna gitmişlerdir.

Birçok olayda hükümetin içine girdiği yalan ve demogojiler, bu olayda bir daha açığa çıktı Özdağlar, rüşvet almadığını söylerken, Başbakan Turgut Özal aldığı, yine bazı bakan ve milletvekilleri almadığını, rüşvet verdiği söylenen UM Denizcilik şirketi ise, önce vermediğini, sonra verdiğini açıkladı. En üst yöneticisinden en altına kadar devletin kendi içinde bir çelişkiler yumağı olması, beyanlarının birbirini tutmaması devlet ve hükümetin ciddiyetini göstermektedir.

Rüşvet ve yolsuzluğun bu derece ayıyuka çıkmasının altında, günümüz Türk ekonomisinin yaşadığı derin bunalım olsa da, bunun Türk burjuvazisi açısından geçmişe dayanan kökleri de vardır. Kaldı ki, Türk burjuvazisinin doğuşu bu temelde olmuş, devlet fideleştiğinde emperyalizmle kompradorluk ilişkileri içinde gelişebilmiştir. Bu konuda Maraş katliamı üzerine bir Değerlendirme adlı broşürde, H. Avni Şanda'dan yapılan aktarmada şöyle ilginç bir örnek bulunmaktadır; "örneğin saray nazırlarından biri, satın alınan her mazur başına, işbirliği yaptığı yabancı silah fabrikasında bir kuruş rüşvet almıştır." (MKÜBD syf: 29) Böyle tarihi kökleri de olan rüşvet denilebilir ki, her dönemde Türk burjuvazisinin arzı olmuştur.

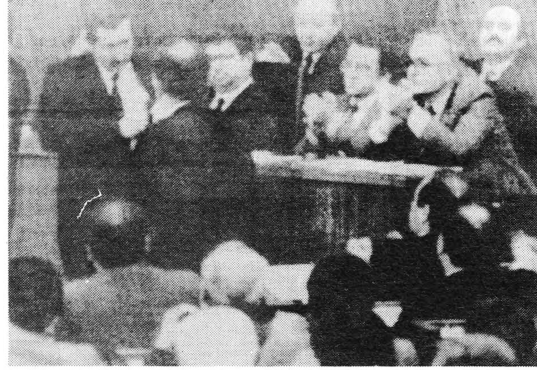
Osmanlı İmparatorluğunun çöküş döneminde, alabildiğine yoğunlaşan rüşvet, saray çevresinde geçerli tek akçe olmuştur. Çürüme, yozlaşmanın bir ifadesi olarak, rüşvet vb. olaylar yaygınlaşmış ve gizlenemez bir duruma gelmiştir. Meşhur, lâl devri ve sonrasında, özellikle de saray çevresinde yaşanan durum bilinmektedir. Bir yandan imparatorluk güç kaybederken, diğer yandan da saray azaları kendi zevklerine düşerek, halkı emperyalistlere satışa çıkarmışlardır. İmparatorluk, günden güne çöküşe giderken, rüşvet, yozlaşma vb. olaylar da bollaşmış ve bunlar artık sarayın vazgeçilmez birer "nimet"leri haline gelmişlerdir.

Nasıl ki, Osmanlıların çöküş döneminde bu tür olaylarda artış ortaya çıkmışsa, bu gün de TC'nin çöküş döneminde artış göstermeye başlamıştır. Yine imparatorluk bu tür sorunlarla muzdarip bir şekilde ölüm döşeginden kalkamamışsa, TC'nin de kalkmasının olanağı bulunmamaktadır. Hele, daha farklı koşullarda ve Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin yoğunlaştığı bir dönemde, komadan çıkması hiç mi hiç mümkün görünmemektedir.

12 Eylül öncesinde ve hemen sonrasında da benzer olaylar yaşanmıştır. Fakat geline noktadaki kadar açık ve yoğun olmamıştır. Daha Özdağlar olayı yeni ortaya çıkmışken, bir çok yerden basında yeni rüşvet haberleri görülmeye başlandı. Bu da göstermektedir ki,

basında bunun gibi daha bir çok rüşvet olayı yaşanmaktadır.

Geçmişte, şu veya bu düzeyde devlet, benzeri olayların basına yansımalarını önüne geçebiliyordu. Ama artık önleyebilmesinin koşulları kalmamıştır. Yaşanan derin bunalım istense de, istenmese de bu tür olayların açığa çıkmasına yol açmaktadır. Bunalım derinleştikçe, benzer olayların basının sayfalarında daha çok görür olacağız. Elbise yirtıldıkça yirtılmış, birbirinin üzer-

Özdağlar olayı mecliste görüşürken.

rine gelen yamalar artık tutmaz olmuştur. Bu nedenle rejimin ayıplarını ne kadar örtülme istenirse istensin bunda başarılı olunamayacağı açıktır.

Ortaya çıkan bu durum, burjuva muhalefetin beklentilerini de canlandırmış, hükümetin yıprandığı gerekçesini ileri sürerek erken seçim propagandasının yoğunlaştırılmaktadır. MDP Sinop milletvekili Hilmi Biçer; mecliste yaptığı konuşmada, "özellikle herkesin gözlerinin meclisimiz ve hükümeti dikildiği bir anda, böyle şaibeli bir hükümetin görevi devamı da mümkün değildir. Sayın hükümetin, hemen görevi şaibesiz kişilere devretmesi, en azından hükümeti büyük ölçüde bir reziyondan geçirmesi acil bir yoldur." derken, bunları kastetmektedir. Cuntanın uşakları tarafından bile şüphe ile ele alınan bir hükümet, hala ayakta duruyorsa, bu rejimin içinde bulunduğu durumu göstermektedir. Kendi hükümetlerine bile güvenleri kalmamıştır. Bir yandan bu şekilde davranarak hükümete alternatif oluşturmaya çalışırken, diğer yandan da kendilerini temiz çıkarma çabası içerisine girmektedirler.

Açık ki, bugün hangi parti iktidara olursa olsun, mevcut yapıyı değiştirmelerinin olanağı bulunmamaktadır. Rüşvet vb. önüne geçmelerini bırakılmalı, azaltılmasını bile sağlayamazlar. Kaldı ki, rüşvet vb. olayları, şu veya bu bakanın "art niyeti" ya da "kötü" olmasından kaynaklanan bir mesele de değildir. Bu olaylar, rejimin ruhuna kadar işlemler bir çöküntünün eseridir. Özdağlar değil, başka bir Dağlar'da olabilir, onun da yapacağı birincisinden farklı bir şey olmayacaktır.

Açlıktan, yoksulluktan ve sefaletten kıran kitlelerle adeta alay edercesine, milyonlar ceblerine indirirken, en iyi "ahlak" örneği olarak da sunmakları geri durmayacaklardır. Nitekim, Uludağ tepesinde olaylara da yüksekte bakarak, "Türkiye'de çok zengin var" diyen cunta başı K. Evren'in, zenginliğin kaynağı da araştırılınca aynı veya benzer bir kaynağı bulmak mümkündür. Diğer taraftan halk, ekme bulamadığından aç mı kalıyor, o-dun-kömür bulamadığından soğuktan mı donuyor, ev bulamadığından

çadırlarda mı yaşıyor, çocuklarının karını doyurmak için bedenini ve organlarını satışa çıkarmak zorunda mı kalıyor? Tabii ki bunlar hiç onların umurunda değildir. Ataları da aynı şeyleri hem de daha fazlası ile, emperyalistlere peşkeş çekerek yapmamışlar mıydı? Neden onlar da çok sık sözünlü ettikleri atalarının izinden yürümesinler? "Ferman onların, devran onlarındır" yiyecekleri kadar yemek, halkın kanını, emeğini sömürebilecekleri ka-

kün değildir. Nitekim, Özdağlar olayında da bunu görmek mümkündür. Özdağlar, mecliste adeta bir "kahraman" gibi karşılanmış ve batırılan "çamur" dan tekrar çıkarılmak istenmiştir. Ama kendisi çamur içinde olan rejimin, Özdağlar'ı pislikten kurtarması mümkün değildir.

Bu tür olaylar, iktidara geldikten bu yana halka verdiği tek şey zam, işkence ve yoksulluğun daha da artması olan Özal hükümetinin yıpranmasını daha da arttırmaktadır. Bundan dolayı icazetli muhalefet, halkın tepkisinin başka kanallara akmasını önlemek için, sahte çıkışlar yapmakta, tek alternatif kendileriyim gibi, göstermek istemektedirler. Hep bir ağızdan adeta bir koro gibi seslenmeleri bu beklentilerini göstermektedir. Şimdiden, gidecek Özal hükümetinin yerine gelme hesaplarını yapmaktadırlar.

Ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, bu konuda kararını yine cunta tarafından verileceği açıktır. SODEP ve yeni kurulumaya çalışan DSP, cuntayı soldan yamamaya çalışan bir faaliyetlilik içerisinde bulunurken, bunalımın derinleşmesi karşısında adlarını biraz daha hızlandırmış durumdadırlar. Cuntaya ve Özal'a çağında bulunarak, yamaların daha sağlam tutturulmasını istemektedirler. Bu kadar açık ve acemi hareket etmeyen demediktedirler.

Tüm bu çabalar bu gelişmelerin açığa çıkmasını engelleyemeyecektir. Bunalım o derece ağırlaşmış ki, artık hiç bir girişim bunalım önüne geçemez. İleri ki günlerde bu tür örneklerin açığa çıkması kaçınılmazdır. Çünkü, artık bu tür olayların üstü örtülemediği gibi, gizlenememektedir de. Tipki, Özdağlar olayında görüldüğü gibi, Özal başta olayı gizlemek istemişse de, Özdağ-

lar'ın istifasından 10 saat sonra yolsuzluk iddiaları ile ilgili olarak soruşturma açmıştır. Gerek tekel arasındaki ve gerekse burjuva muhalif güçler arasındaki çelişkilerin varlığı da bu tür olayları ortaya çıkarmaktadır.

Her ne kadar Özdağlar olayı, cunta ve hükümet tarafından baş vurulan veya geliştirilen bir oyun izlenimi verse de; bunun esas olarak düzenin içinde bulunduğu çürüme, yozlaşma, ahlaksızlık ve kokuşmuşluğun bir ürünü olduğu açıktır. Olayın günlerce basının manşetinden inmemesi, kamuoyunu oyalamaya yönelik bir amaçla da kullanılmak istendiğine açık bir örnektir. Olay böyle bir amaçla da ele alınsa, altında yatan esas neden gizlenememektedir. Yoksa, bunda bir "iftihara kurban gitme", "parti açısı hesaplaşma" vb. nedenler ama gerçeği yakalamayı gizlediği gibi, olayın izahını da yapmaktan yetersiz kalmaktadır. Daha açık görünümü ile, düzenin çürümüşlüğü ve artık posası çıkmış bir halde kenara atılmasını gözdari etmektedir. Nitekim,

Serxwebûn'a Kürdistan'dan Gelen Bir Ses

“KÜRDİSTAN HALKI, APOCULARIN YANINDADIR!”

Ben bu mektubumda; Siirt'in Şirvan kazasının Z. köyünden gelen, 45-50 yaşlarında bir Kürdistanlının anlattıklarını, Kürdistan Devriminin Sesi Serxwebûn'a yazarak, halkımızın PKK'ye ve devrime olan umudunu bir kez daha dile getirecek, PKK gahsında ülkemiz devrimine düşmanlık besleyen çeşitli güç ve kişileri de bir kez daha uyararak istiyorum.

Şunu da belirtmek ki, 15 Ağustos direniş ve atılım ruhunun, ulusal ve uluslararası planda ortaya çıkardığı devrimci gelişmeyi görmezlikten gelmek, bununla da kalmayarak, atılan direniş adımlarının ortaya çıkardığı kazanımlara gölge düşürmeye çalışarak, kendi tükenmiş ve teslimiyetçi ruhlarını gizlemeye çalışan güçlerin bu ruh hallerini Kürdistan'dan gelen sıradan bir köylüyle konuştuktan sonra daha iyi anladım. Çünkü, ne okuma yazma bilen, ne de Türkçe konuşmasını bilen bu Kürdistanlının anlattıklarıyla PKK'ye ve mücadelemize olan inancını gördükten sonra söz konusu güçlerin, Partimize karşı yönelttikleri saldırıların anlamını, kavramak daha da kolaylaşıyor.

Herkes şunu biliyor ki, sınıflararası mücadele, doğası gereği çok acımasızdır. Devrime saldırıların en çok yoğunlaştığı dönem ise, devrimci mücadelenin geliştirdiği dönemdir. Bu temel doğruları gözönüne aldığımız da, PKK'ye karşı saldırıların neden bu kadar çok yönlü arttığını kendiliğinden anlayabiliriz. 15 Ağustos tarihi direniş eylemleri tüm güçleri tavır belirlemek zorunda bıraktı. Daha dün kadar kendisine "sosyalist"lik ismini yaşıyan ve kendisini KÜK'M'nin "önder" gücü gören tatlı su sosyalistlerimiz ve kendisine Türkiye proletaryasının "temsilcisi" sıfatını yaşıyan oportünist, sosyal-göven takımı, devrim karşılarındaki tavırlarını iradeleri dışında da olsa belirlemek zorunda kaldılar. 15 Ağustos direniş ruhu, bu güçlerin yüzlerini deki sahte maskeyi düşürerek, gerçeklik, çıplak yüzlerini ortaya çıkarmada büyük bir etken oldu. Artık Kürdistan halkı bu sahte dostlarını daha iyi tanıyor şimdi.

Eylemlerin ardından bu zavallılar, PKK'nin acele ettiğini ve böylece de halkımızı katliama götürdüğünü sefil yaygarasını kopardılar. Bu bile onların Kürdistanı somut gerçekliğine yabancı olduklarının kanıtıdır. Eğer soruna gerçekçi ve tarihsel bir açıdan bakılabilirse acelecilik değil, tersine sömürgeçliği karşı mücadelede ne kadar geç kalındığı kendiliğinden anlaşılacaktır. Bugün dünyada hala Kürdistan'ın konumunda olan kaç ülke vardır?

Çağımızda dünya halkları silahlı direniş temelinde emperyalizmin ve sömürgeçliğin ufkunu yırtarak bağımsızlığa ulaşırken, 25 milyonluk bir nüfusa sahip, dört sömürgeci güç arasında bölüşülen, çağdışı klasik bir sömürge konumunda olan ve her türlü gelişmesi sömürgeci faşist güçlerce zorla engellenen ülkemizde direniş mücadelesini yükseltmede acelecilik mi ediliyor, yoksa geçmi kalın mıdır? Bu, şimdi tüm çıplaklığıyla ortadadır.

Yine, gelişen mücadeleyi "teröristlik"le suçlayan bu bayraktarlar şunu da sormak gerekir: Sömürgeci faşist barbarlığın uyguladığı katliamlara, işgal ve talana karşı çıkmak, halkın ve ülkenin bağım-

sızlığı uğruna en inanılmaz koşullarda bir olanağı bine çıkararak, canını katik ederek mücadeleyi yükseltmek mi teröristliktir, yoksa halkımıza karşı çağ dışı haksız bir savaş açan, Kürdistan'ı işgal ederek tüm yeraltı ve yer üstü doğal zenginliklerini talan eden, halkımız üstünde katliam ve karşı-devrimci terörü geliştiren barbar Türk millitarizmi mi teröristtir? Devrimci mücadele tarihi göstermiştir ki, ulusal kurtuluş mücadelesini silahlı direniş temelinde geliştiren hiç bir güç terörist değildir. Onu terörist olarak nitelendirmek emperyalizmin ve sömürgeçliğin işidir. Baylarımız, burada da kime hizmet ettiklerini fena bir şekilde ele vermektedirler. Artık onları bu konumlarıyla değerlendirmek ve kendilerine gereken cevabı vermek de biz Kürdistanlı yurtseverlerin en doğal hakkıdır.

Şimdi de 15 Ağustos eylemleri ve sonrasında Kürdistan'da meydana gelen gelişmeler, sömürgecilerin ve halkımızın durumunu Şirvan'dan gelen yurtsever köylümüzden dinleyerek, anlattıklarımızı yazan pratikle bütünleştirilim.

"15 Ağustos eylemleri, halk üzerinde oldukça büyük bir etki yarattı. Sömürgeci güçlere indirilen her darbe halkımızın cesaret kaynağı oldu. Çünkü sömürgeci kolluk kuvvetlerine sıkılan her kurşun, halkımızın yüzyıllardan beri biriken kin ve öfkesini dile getiriyor. Eruh ve Şemdinli eylemleri sömürgecilerin tüm gizleme çabalarına rağmen halk tarafından hemen duyuldu. Oğün yöre halkı arasında sanki bir bayram havası vardı. Eruh karakolunun basılması, tüm askerlerin esir alınması, cephaneye el konulması ve cezaevinin açılarak tutukluların bırakılması olayı, kulaktan kulağa yayıldı. Sömürgeci ordu telaş içindeydi. Sömürgeci ordu şefleri, bir yandan savunmasız halk üzerinde baskı ve terörü geliştirirken, bir yandan da halkımıza sinsice tatlı gözükmeğe çalışıyordu. Fakat halkımız bu yemini düşmanlarını artık çok iyi tanıdığından bu oyunlara aldanmıyordu.

İk etapta Eruh ve Şemdinli'yle başlayan ve giderek Kürdistan'ın

halkın Apoculara karşı büyük bir sempatisi vardır. Onlar, halkımızı diğerleri gibi zor koşullar altında bırakıp kaçmadılar. Eğer ölünmesi gerekiyorsa halk ve Kürdistan için ölmesini bildiler. Bunun için Kürdistan halkının Apoculara olan güveni daha da arttı. Bir Kürdistan köylüsü olarak, bugün halk arasındaki gözlemlerim şudur: Halkın yüzde sekseni bugün Apocularla hemfikir. Yüzde yirmisi ise mücadelenin başına ulaşamayacağı umutsuzluğuna kapılıyor. Eğer bunlara güven verilirse bir çoğu mücadelenin gelişmesinden yana tavır alabileceklerdir.

15 Ağustos eylemleri, sömürgecilerin halkımız üzerinde yarattığı korkuyu çabuk kırdığı gibi, düşmanı da bir türlü kurtulamadığı bir telaş ve korku içine soktu. Eylemler ardından bir çok dağınık ve dağlık köylerdeki karakolları kaldırarak bunları belli noktalarda merkezileştirdiler. Askerler büyük bir korku ve panik içindeler. Artık kendileri nöbet tutamaz duruma gelmişler. Şimdi yeni bir taktik izliyorlar. Sıradan köylülere zorla karakollar etrafında nöbet tutarak, kendileri de köyde kalarak

halkı kuvvetleri (HRK) karşısında ne kadar aciz bir konuma düşüklerini kanıtlıyor. Aynı zamanda halka büyük bir güven veriyor bu durum. Bizim yörede bir çok kişi silahlarıyla birlikte Apoculara katıldı.

Yöre halkını en çok sevindiren bir olay da, Apocular Eruh olayları esnasında bankada bulunan ve köylülere verilen tarım kredisi defterlerini alıp yakmaları oldu.

Eylemlerin hemen ardından faşist cuntanın başı Kenan Evren, büyük bir telaş içerisinde Kürdistan'a geziler düzenledi. Amacı, sömürgeci devletin halkımız nezdinde sarsılan itibarını yeniden

mektirler. Halkın desteği olmasa on gün bile yaşamaları mümkün değildir. Kürdistan halkı, artık Apocuların niçin ve kime karşı savaştıklarını çok iyi biliyor. Sömürgeciler, halkı özellikle ajanlaştırmaya çalışmakta onlara zorla silah vererek devrimcilere karşı çıkarmak istemektedirler. Ama silah verdikleri birkaç kişinin de silahlarıyla beraber Apoculara geçtikleri de herkes tarafından biliniyor.

Son olarak yörenizde ortaya çıkan bir olayda; (halk arasında konuşulmaktadır.) Sömürgecileriyle Pervari civarında operasyon yaparken, Çemkare ve Helekure

kazanmakta. Konuşmalarında bir yandan halkımızın en büyük kurtarıcısı ve dostu gibi sahte pozlara bürünürken, bir yandan da halkımızı açtık katliamla tehdit etmekteydi. Bir konuşmasında içerisine düştüğü telaş ve korkuyu gizlemek için şöyle demektedir: "Olayları yaratan 3-5 tane eşkiyadır, onları da kahrman ordumuz çil yavrusu gibi dağıttı" Tüm halk K. Evren'in yalan attığını biliyordu. Çünkü daha konuşması esnasında eylemler devam etmekte ve bir çok sömürgeci güç cezalandırılmaktaydı.

Sivil ajan ve mitlerin cezalandırılması halk arasında büyük bir sevinç yaratıyor. 15 Ağustosun bu yana yurtsever köylüler ve ilçe halkı haberleri oldukça dikkatli izlemekte, haberler bitmeden kimse kahveden ayrılmamaktadır. Haberlerde sömürgeci güçlerin cezalandırıldığı duyulduğunda, halkın yüzü hemen güliyor ama, Apocuların birinin öldüğü veya yakalandığı duyulduğunda halk hemen öfkelerini belli etmektedir.

Apocular, Şirvan'a da geldiler. Tüm kahvelerde bildiri dağıtarak sözlü propaganda yapıp gittiler. Halk tarafından büyük destek gör-

denilen dağlık bölgeye helikopterle asker indirdiler. Sayıları 10-15 civarında olan bir grup asker, gecelerin bölgede nöbet tutmak zorunda kalıyor. Askerler, dağlık bölgeye ve oldukça yabancıydılar. Bölge sarp ve ormanlık olduğu için kararlık bastığında "kahraman Mehmetçikler" oldukça tedirgin olmaktadır, Apocularla karşılaşmayı heyecan ve korkuyla beklemekteydiler. Bir gece nöbette oldukları esnada, yakınlarında bir tobağanın hışırtı çıkarması sonucu askerler, Apocular tarafından kuşatıldıklarını sanarak paniğe kapılmışlar ve kaçmaya çalışırken ölümlerinde ki durumunu görememiş ve ardarda kendilerini boşluğa bırakmışlardır. Sonuçta, birçoğu ölümler, birçoğunun da yaralandığı söylenmektedir.

Sonuçta ben de şunu belirtebilirim ki, bu olay bile tek başına sömürgeci ordunun halkımızın silahlı gücü olan Hêzên Rizgarîya Kurdistan karşıındaki telaş ve paniğini dile getirmeye yeter. Umarım ki bundan böyle halkımızın önder gücü olan PKK'nin direnişine saldıran güçlerde bu yurtsever Kürdistan köylüsünün anlattıklarından dersler çıkarır.

her alanına yayılan eylemleri, sömürgeciler "teröristler ve Ermeniler yapıyor" biçiminde propaganda ettiler. Ama bu oyunları da tutmadı. Çünkü halk, eylemler, hangi gücün yaptığını iyi biliyordu. Sömürgecilerin, Apocuların ismini neden söylemediklerini de anlıyoruz. Çünkü

nünde yaptıkları yığınakların arkasında nöbet tutarak, canlarını korumaya çalışıyorlar. Köylülere silahsız nöbet tutturuyorlar, çünkü onlar herşeyden kuşulanmakta ve herkele Apocudur gözüyle bakmaktadır. Bu olay dahi sömürgeci kolluk kuvvetlerinin, halkımızın si-

* Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin Önderi PKK ve Askeri Gücü HRK!

* KahROLSUN Teslimiyet Yaşasın Direniş!

9.2.1985

Bir Serxwebûn Okuyucusu

NEWROZ DİRENİŞ GECELERİ HALKIMIZIN COŞKUN KATILIMI İLE DEVAM EDİYOR!

Her yıl 21 Mart'da isyan ateşiyle karşılanan, Kürt halkının direniş geleneği olan Newroz Bayramı, Avrupa'da da düzenlenen gecelerle kutlanmaktadır. Bu yılki Newroz'ların Kürdistan halkı için ayrı bir önemi bulunmaktadır. 15 Ağustos devrimci atılımı ile yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi daha güçlü atılımların eşliğinde bulunmaktadır. Böylesi bir dönemde karşılanan Newroz direniş geleneğimiz, mücadelemizin daha güçlü gelişmeler sağlayabilmesinin de bir dönemeçini teşkil etmektedir.

15 Ağustos devrimci atılımı ile birlikte Kürdistan genelinde olduğu gibi, Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçilerde, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin saflarına akın akın gelmeye başladılar. 1 Aralık günü yapılan Ulusal Direniş Gecesine kitlelerin coşkulu katılımı, HRK'nin koyduğu eylemlere desteğin ifadesini oluşturmaktaydı. Kitlelerde ortaya çıkan coşku, Newroz gecelerinde de kendisini göstermekte ve her gece Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sahip çıkmanın ifadesi olmaktadır.

HANNOVER, BERLİN, HAMBURG GECELERİ YAPILDI

23 Şubat 1985 tarihinde, Hannover'de yapılan Newroz gecesine 1500'e yakın kitle katılımı gerçekleşti. Kitlenin coşkun sloganları altında başlayan gece, programın dolgunluğuy- lada beğeni topladı.

Koro ile başlayan program, daha sonra folklor, ozanlar, tiyatro ve Koma Berxwedan'ın programı ile devam etti.

Newroz'un anlam ve önemini, gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında Kürdistanlı emekçilerin görevini belirten konuşma sık sık slogan ve alkışlar ile kesilerek, büyük bir coşku ile karşılandı. Koronun sunduğu direnişçi türküler ardından, başlayan konuşma, küçük-burjuva ve sosyal-şoven güçlerin hızla devrimden uzaklaşmaları ve direnişin saldırımlarının izahı ile devam etti.

Ozanların sunduğu direnişçi türküler ardından, cuntanın içine düştüğü acılgılı ve HRK güçlerinin direnişini canlandıran tiyatroun sergilenmeye

başlaması coşkulu alkışlarla karşılandı. Seyredilen tiyatro karşısında kitleler bir kez daha, HRK'nin eylemlerine sahip çıkışlarını dile getirdiler. Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden derlenmiş folklorun sunulması anında ise kitleler, yerlerinde eşlik ederek mücadeleye bu alanda da sahip çıkışlarını göstermektedirler.

Koma Berxwedan'ın programını sunduğu an, gecenin sonuna da yaklaşılmıştı. Coşkunluğundan bir şey kaybetmeyen kitleler, "Apo Hati Hilvane" türküsünün müziğini duyar duymaz, bir yandan halaya dururken, diğer yandan da "Biji Serok Apo" sloganlarını haykırmaktaydı. Tüm gece boyunca atılan bu slogan, bir anda defalarca tekrarlandı.

24-Şubat günü de, Berlin'de düzenlenen geceye 1000'e yakın bir kitle katılımı gerçekleşti. Aynı coşkunluk daha fazlası ile yaşandığı Berlin gecesinde, programın sunulması karşısında kitlede ortaya çıkan coşku doruğuna ulaştı.

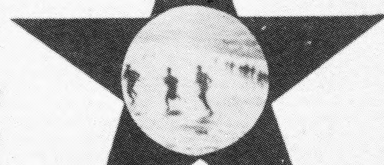
3-Mart'a ise 2000'e yakın bir kitlenin katılımı ile Hamburg Newroz gecesi yapıldı. Geniş bir katılım sağlandığı gece, slogan ve alkışlarla dile getirilen bir coşkunluk ifadesi oldu.

Ulusal Kurtuluş Mücadelesine bağlılığını dile getiren kitleler, her üç gecede de PKK'ye, önderliğindeki HRK'ye bağlılık ve destek sloganlarını haykırırken Uluslararası dayanışmanın önemini de dile getirdiler. Geceler boyunca en çok atılan sloganlar arasında "Biji PKK" "Biji HRK" "Biji Serok Apo" "Yaşasın Uluslararası Dayanışma" M. Doğan Ölümsüzdür" "Diyarbakır Onurumuzdur" "Ulusal Kurtuluş Cephesi Yolunda İleri" vb. bulunmaktadır.

Hep bir ağızdan sömürgeçiliğe ve her türden uşaklarına karşı kitlelerin haykırın güri sesi, teslimiyeti ve ihaneti mahkum ederken, direnişin sahip çıkmanın ifadesi oluyordu.

Önümüzdeki haftalarda da devam edecek olan Newroz direniş geceleri, aynı coşkuyla devam ederek, teslimiyeti ve ihaneti bir kez daha mahkum edecektir. Bu inançla diyorsunuz, Kürdistanlı olma bilincini taşıyan tüm yurtseverler, demokratlar; Bu yıl bizler için ayrı bir önemi olan Newroz direniş gecelerine katılım; Çağdaş Kawa M. Doğan'ın direnişçi ile açtığı yolda yürüelim!

BERXWEDAN JÎYANE NEWROZ DİRENİŞ GEÇESİNE KATIL

"CUNTAYA KARŞI KOYDUĞUMUZ EYLEMLER,
YÜKSELTİĞİMİZ DİRENİŞ VE MAHKEMELERDE
HAYKIRAN SESİMİZ, MUTLAKA KİTLELERE
ULAŞTIRILMALIDIR..."

"Unsere Aktionen, die wir gegen die Junta durchgeführt,
den Widerstand, den wir geleistet, und unsere
Stimme, die wir bei den Gerichtsverhandlungen
erheben haben, müssen an die Massen
weitergegeben werden..."

MAZLUM DOĞAN

STUTTGART
9.3.1985
Saat 15⁰⁰
Gustav-Sigle Haus
Leonhods Platz 28
7 Stuttgart 1

MANNHEIM
10.3.1985
Saat 14⁰⁰
Köferrall Kultur Haus
Gorten Str. 9
65 Mannheim

DUISBURG
16.3.1985
Saat 16⁰⁰
Universität-GMS
Audi Max-Raum
Rothar Str. 65
41 Duisburg 1

ARNHEIM
17.3.1985

FRANKFURT
23.3.1985
Saat 17⁰⁰
Bürgerhaus Nordweststadt
6000 Frankfurt

NÜRNBERG
24.3.1985
Evangelische Studenten
Gemeinde Saal
Alt Stadtmite
Nürnberg

BIELEFELD
30.3.1985
Saat 15⁰⁰
Aula in der Kulkoschule
Bielefeld

KÖLN
31.3.1985
Saat 14⁰⁰
Stadthalle-Mülheim
5 Köln 80

İSVİÇRE
6.4.1985
Saat 16⁰⁰
BASEL Restaurant
Sans 5 ouci
Basler Str. 355
4123 Allschwill Basel İsviçre

FRANSA / PARİS
13.4.1984
Saat 14⁰⁰
Palais des Congrès
de Versailles
10, Rue de la Chancellerie
78 00 VERSAILLES

DEN HAAG
20.4.1985
Amicitia Bu Westeinde
15 25/2
GS-Den Haag Hollanda

İSVEÇ
27.4.1985
Asö Gymnasium Blekinge
gaton
55 Aulan TS kanstull
Stockholm/İsveç

İDAM VE İŞKENCELERİ PROTESTO EYLEMLERİ DEVAM EDİYOR!

Eruh-Şemdinli davası sanıklarının 30'una istenen idam cezasının ardından, PKK-Mardin grubu davasında ise 22 PKK militan ve sempatanına idam verilirken, 25'ine de müebbet hapis cezası verildi. Bu iki gerçek bile sömürgeci-faşist Türk cuntasının gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında, ne kadar korktuğunu ve çemişte olduğu gibi yine idamlar ile karşılık vermek istediğine açık bir örnektir.

Bir yandan idam cezalarını yoğunlaştırırken, diğer yandan da işkencelere ağırlık veren faşist cunta "demokrasiye geçtim" yaygarası ile uluslararası demokratik kamuoyunda kendi teşhirini gizlemeye çalışmaktadır.

İdam ve işkenclere yeniden dikkatlerin çekilmesi, sömürgeci faşist cuntanın gerçek yüzünün açığa çıkması ve bunları protesto maksadıyla, Avrupa genelinde çeşitli eylemler geliştirilmektedir. Yurtsever Kürdistanlı Emekçilerin katıldığı bu eylemler, cuntanın teşhir ve tecritinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tanıtılmasında belirli bir rolde oynamaktadır.

Gazetemize ulaşan Eylem haberleri şöyledir:

Köln: 21.2.1985 tarihinde Köln Ağır Ceza Mahkemesinde Avukatlar (Barolar) Birliği işgal edildi. 40'a

yakın yurtseverin katıldığı eylem, yaklaşık 2 saat sürdü.

Eylem çeşitli Alman gazetelerinde, Tageszeitung, Köln Anzeiger, Milliyet ve WDR-3 radyolarında haber olarak verildi.

Münster: 11 Kürdistanlı yurtseverin katıldığı açık grevi eylemi 21.2.1985 tarihinde başlatıldı. Halı sürmekte olan açık grevinde, 2 yurtseverin hastaneye kaldırıldığı bildirilmektedir. İdam ve işkencleri protesto amacı ile başlatılan aç-

lık grevi eylemi daha ilk günde 16 yabancı, Alman kuruluşunun desteğini sağladı. Yapılan açıklamalarda eylemin hedefinin desteklen- diği ve sonuna kadar dayanışma içinde olacağını belirtilmektedir.

Çeşitli radyo, gazetelerin yer verdiği eylem BBC ve Köln radyosundan da kamuoyuna duyuruldu.

Bonn: 22.2.1985 tarihinde ise, 30'a yakın yurtseverin katılımı ile Bonn DGB binası işgal edildi. İstekleri yerine getirilmediği takdirde açık grevine başlayacaklarını söyleyen eylemciler, isteklerinin kabulü sonucu, basına yapılan geniş açıklamalardan sonra saat 18⁰⁰'de eylem sona erdi.

DGB yetkilileri de ayrıca, sömürgeci-faşist cuntaya bir protesto metni göndererek, idam ve işkenclere karşı çıktıklarını bildirdi.

Radyo ve televizyonda verilen eylem, ayrıca BBC, WDR-3 Türkçe yayınlarında da duyurulmuştur. Yine çok sayıda Alman gazetesinin eylemlere yer verdiği belirtilmektedir.

Fransa-Paris: 100'ü aşkın bir grup Kürdistanlı yurtseverin katıldığı eylem Le Humanite gazetesinin işgal etmekteydi. Le Humanite yetkililerinin de desteklerini sunduğu eylem, çeşitli basın organlarında ve AFP tarafından haber olarak verildi.

Hamburg: 27.2.1985 tarihinde 300'ü aşkın, yurtsever emekçinin katılımı ile bir yürüyüş düzenlendi.

Oldukça disiplinli ve düzenli geçen yürüyüş, Türkçe, Almanca yapılan konuşma ve haykırılan sloganlarla, sömürgeci faşist Türk cuntası bir kez daha lanetlendi. Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerin yanısıra, Alman kamuoyundan da ilgi gören yürüyüş 2 saati aşkın bir süre devam etti.

Hannover: Kalabalık bir grubun katıldığı ve 2 gün süreyle devam eden bir eylem gerçekleştirildi. Türk Konsolosluğu önünde nöbet tutma eylemi boyunca, bildiri vb. tanıtıcı bilgilerle yabancı kamuoyu ve Türkiye, Kürdistanlı emekçiler aydınlatılmaya çalışıldı. Kamuoyunun ilgisini toplayan gösteri, 2.gününde sonuçlandırıldı.

Stuttgart: 27.2.1985'de 20 kişilik bir yurtsever grupla Rathaus'daki Yeşiller bürosu işgal edildi. Yeşiller temsilcilerinin destek verdiği eylem Südwest radyosunda, eylemciler ile yapılan röportajla birlikte verilirken, ayrıca çeşitli basın organlarında eyleme yer verdiler.

İsviçre-Bern: 60 kişilik bir yurtsever grubun düzenlediği ey-

lem, meclis önünde gösterilerle başladı. Sloganların haykırılması ile devam eden eylem, polislin eylemcilere yönelik saldırısı ile sonuçlanmıştır.

Yasal çerçevede başlatılan eyleme müdahale eden polis, bir kez daha yüzünü açığa çıkarmıştır. Polislin bu tavırını gören İsviçreli demokratlar da olaya müdahale ederek, protesto etmişlerdir. Bunun üzerine kadın ve çocuklar dışında kalan eylemcileri gözaltına alan polis, müdahale eden İsviçrelilerden de 3 kişiyi gözaltına almışlardır.

Televizyonda da yayınlanan eylem, çok sayıda gazetedeki genişçe yer verilmiştir. Polislin bu tavrının İsviçreli demokratlar Kürdistanlı ve Türkiye emekçileri tarafından kınandığı ve yaygın protestolara uğradığı bildirilmektedir.

Hollanda-Den Haag: 35 Kürdistanlı yurtsever tarafından Lahey Adalet Divanı önünde bir gösteri gerçekleştirilmiştir. Yaklaşık 2 saat süren gösteri, radyo ve gazetelerde haber olarak verilirken, kamuoyunun da dikkatini çekmiştir.

ÖZEL HARP DAİRESİNİN FAALİYETLERİNİ BOŞA ÇIKARALIM!

Kürdistan Üzerindeki Savaş Her İki Güç Açısından da Tavizsiz Olmak Zorundadır

PKK önderliğindeki HRK güçlerinin 15 Ağustos ve sonrasında düşmana vurdukları ağır siyasi ve askeri darbeler, düşman saflarında büyük bir korku ve telaş yarattı. Her düzeyde kendisini yansıtan bu telaş, devletin tüm kademelerini sarmış durumdadır. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, siyasi, askeri ve moral çöküntüsünü artık hiç bir biçimde gizleyemediği gibi, bir biri ardına aldığı kararlar ve uygulamalarıyla da içinde bulunduğu durumu bizzat kendisi itiraf eder duruma düşmüştür.

Bu telaşın ürünü olan yeni karar tasarıları, plan ve uygulamalar bir çok yönüyle ele alınıp incelenebilir. Ve zaten bu, günümüz politika ve uygulamalarının dayandığı temelleri ve bunlardan hangi sonuçlara varılmak istendiğini kavramak açısından da gereklidir. Cunta ve onun hükümetinin şahsında, adeta, Türk hakim sınıfının barbar akıncı boyuları biçiminde halkların varlıklarına kast ederek gerçekleştirildikleri talan ve vahşetten, Osmanlı sultanlarının en vahşi ve sinsi politikaları ve bunlar içinde de günümüzde bile şiddet, işkence ve her türlü baskıya örnek olarak gösterilen Abdülhamit politikacılığına, nihayetinde ise Kemalizme somutlaşan, Türk burjuvazisinin, bu miras üzerinde yükselen ama onları hiç de aratmayan politika ve uygulamalarıyla kadar tarihlerini dolduran tüm bir gericiğin hortlatılması olayının yaşandığını ve Türkiye'nin başında böylelikle ucubelerin bulunduğunu söylemek gerekecektir.

Türk burjuvazisinin, ordu ve tüm devlet kurumlarıyla büyük bir korku-nun çığınca telaşını yaşadığı zaten ortada olan bir gerçektir. Ama onu böylelikle bir telaş iteni, temellerini sarsan, dünya gericiğinin tüm deneyimlerine bir cankurtaran simidi gibi sarılmaya iten gelişmeler nedir? Bir savaş yaşanmaktadır. Bu, iki güç açısından da varolma savaşıdır. Ama temsil ettikleri çıkarlar açısından tümüyle iki farklı düşüncenin savaşı. Bir yanda; en gerici, imhacı, sömürgeci ve faşist amaçlarla bir halkın varlığına kast etme temeline kan, sömürü ve işkence üzerine kurulu TC'nin varlık mücadelesi; diğer yanda, çağımızın bu kokuşmuş yapısına ve arkasındaki tüm bir emperyalist sisteme karşı kendi varlığını koruma ve bağımsız halklar topluluğuna katılma savaşı veren bir halkın mücadelesi. Yani, birisi haksız ve gerici temellerde dayatılan bir savaş; diğeri ise, hiç bir biçimde tartışılacak kadar haklı ve meşru olan bir savaş. Böyle bir çatışmanın aynı zemin üzerinde çok yönlü ve tavizsiz geçeceği de o halde son derece açıktır. Düşmanın uyguladığı ve uygulayacağı tüm politikaların bu açıdan değerlendirilmesi ve onun sahip olduğu mirasa da dayanarak insanlık dışı tüm vahşet yöntemlerini ve en sinsi politikaları dayatacağını bilmek önem taşımaktadır. Yine, halkımızın devrimci şiddetinin de devrimin tavizsiz ve amansız yasalalarını dayatmak durumunda olduğunu, kendine has ve aynı zamanda da evrensel olan bu yasaları kavrayıp uygulamasızın zaferin mümkün olmayacağını bilmek de aynı derecede önemlidir.

Kısaca, Kürdistan zemininde halkımızla Türk sömürgecileri arasında sürmekte olan savaşın karakteri iyi ve doğru kavranmalı, karşımızdaki düşmanın karakteri tarihsel temelleriyle bilince çıkarılmalı halk sa-vunma yöntemlerimiz başarıya gari-tileyecek biçimde geliştirilmelidir.

Düşmanın Dayattığı İmha-yı Halkımızın Cevabı Direniştir

Düşmanımız, savaşın kurallarına bile riayet etmeyecek kadar kural dışı, en vahşi ve alçakça uygulamaların sahibi olan bir güçtür. TC'nin kuruluşundan bu yana, Kürdistan gerçegini en tavizsiz biçimde reddetmiş, her şey ve her gelişmeye kendi ideolojik-politik ve ulusal kimliğinin damgasını vurmaya çalışmış. Türkiye'de de yine en küçük bir demokratik gelişmeye bile kendi icazeti dışında tahammül-siz davranmış olan bu güç,

1980'de ulaştığı faşist diktatörlükle burjuva muhalefeti bile ezmiş, tüm ekonomik-demokratik kazanımları bir kalemde silerek sendika ve dernek başkanlarından ileri işçilere kadar tehlike olarak gördüğü tüm odak ve kişileri ezmeye çalışmış. Kürdistan'da ise zaten açlık olan bir savaş ilan ederek, 60 yıldır uyguladığı ama tam başaramadığı inkar politikasını çıplak bir şiddet altında son bir atılımıla sonuçlandırmak istemiştir. Halkımızın devrimci öcüsünün şahsında tüm bir Kürdistan halkına dayatılan inkar mantığı, devrimciler ve halkımız tarafından sert bir direnişle karşı-kıl bulunca, başta cezaevleri olmak üzere her köy ve eve anlık, günlük işkence ve baskı uygulamaları dayatılmıştır. Dünyada eşine ender rastla-nan bu uygulamalar, Türk sömürgeci-liğinin karakterine doğrudan bağlıdır. 20 milyona varan nüfusu ve geniş ülkesiyle bir halkı çok sayan bir gücün, her türlü vahşet uygulamasını mübah sayması elbette yadırganacak durum değildir. Fakat böylesine per-vasız saldırılarla yüz yüze olan ve kim-liği bile inkar edilen bir halkın da bütün olanaklarını seferber ederek kendi devrimci direnişini yükseltmesi de o kadar kaçınılmazdır.

Bu meşru hakkını kullanan halkımız, PKK'nin şahsında kendi tarihinde yeni bir direniş dönemi açmıştır. 1970'lerin başlarında temelleri atılan bu direniş hattı, 1980'ler öncesi ve sonrasında büyük direniş örnekleriyle dönmüş, zindan direnişleri bunun doruklaşması olurken, ülke içi ve dışı sürdürülen hazırlıklarla düşma-nı nihai bir hesaplaşmaya giden tarihsel dönemek noktasına adım adım yaklaşmıştır. Cunta sonrası-na dayatıldığı sürdürülen hazırlıklar ve 1982 Parti II. Kongresi ardından ülke zemininde derinleştirilen çalış-malar 15 Ağustos şafak direniş eylem-leleriyle yeni bir atılım kazanmış ve halkımızın tarihinde topyekün bir direniş temeline bağımsızlık müca-delesi pratik bir gerçeklik haline ge-lemiştir. Öcünün şahsında zaten açıl-mış ve belirginleşmiş olan bu yol, halk-la kurulan sağlam bağlar üzerinde halkın öz çıkarlarının bizzat halk kit-leleri tarafından savunulması ve bun-lar uğruna mücadeleye atılması biçiminde somutlaşmıştır. Yani, öncü ile kitlelerin özlem ve taleplerinin teorik ödeşliği pratik bir ödeşliğe de ulaşmıştır. Bunun anlamı son derece açıktır. En kısa belirlemeyle bu, bir halkın öcüsü etrafında savaşması, aynı halk savaşı sürecinin başlaması demektir.

15 Ağustos devrimci atılımı bu gerçeğin ilan edilmesinde önemli bir basamağı oluşturur. Halkın kendi özlem ve taleplerini PKK'nin önderlik ettiği direniş hattında gördüğü, bu eylemlerin kitlelerde yarattığı coşkun sevinç ve mücadele her düzeyde katılımla somutlaşmıştır. 15 Ağustos eylemleriyle öyle bir sonuç ortaya çıkmıştır ki, bu durum öncüsü bile hazırlıklarını gözden geçirip, daha da hızlandırmaya ve derinleştirmeye sevk etmiştir. Halkımız direnmek, yüz-lerce yıllık tarihi öfke ve kinini düş-manın üzerine boşaltmak, bunun için kendisine daima ileri hedefler göste-ren bir önderlik istemektedir. Re-formist-teslimiyetçi yollara itibar et-medigi gibi, bunları kendi öz çıkar-larına bir ihanet olarak görmek ve yaşamının yolunu tavizsiz bir dire-nişi geçtiğini tarihsel deneyimlerle ifade etmekte, bunu tek yol olarak dayatmaktadır. 15 Ağustos eylemleri, kitlelerin kurtuluş sorununa bakışının, onları, fazla bir çalışma yapılmadan bile öncü ile birleştirdiğini ortaya ko-yuştur.

Bu, Kürdistan halk direniş tarihi açısından yeni bir safhanın açılışı demektir.

Düşmanın Halkımıza Dayattığı Savaş Taktikleri Askeri Saldırlar ve Psikolojik Savaş

Savaş gerçeğimiz belirtilmişti. Biz halk olarak üzerimizdeki vahşi sö-mürgecilğe karşı bir ulusal direniş

yükseltirken, düşman da tüm bir halkımıza yönelik yok etme savaşı vermektedir. Uzak ve yakın tarifi, düşmanın halkımıza sadece imha yolunu dayattığını göstermiştir. Birincisi, kendini inkar temeline dayalı bir yok olma, ikincisi ise fiziki katletme biçiminde bir imhadır. Bu politika günümüzde de ve hem de en uç noktasına varılarak uygulanmaktadır.

Özellikle 12 Eylül'den sonra Kürdistan'ın yeniden işgali biçiminde per-vasızca sürdürülen askeri saldırılar, 15 Ağustos eylemleriyle birlikte ordun serseri bir mayın gibi tam bir iç kargaşa içinde sağa-sola saldırması tarzında artarak devam etmektedir. HRK eylemlerinin düşman ordusunda yarattığı korku ve telaş kendi içinde de bir yığın kutuplaşmaya yol açmış; daha zafer düşüncesi ve "kahraman mehmecik" efsanesiyle ağır bir güvenin hakim olduğu orduda, HRK'nin birkaç eylemi bile ordunun tam tersine çevirebilmiştir. "Yenilmezlik" psikolojisi tam bir yenilgi psiko-lojisiye dönüşmüş, "kahraman mehmecik" efsanesi yıkılmış ve bu "mehmecikler" kaya diplerinde tek bir kursun bile alamamış benzerleriyle ölü olarak toplanmaya başlanmışlardır. Yüksek dağlarımızın neresinde ve ne zaman bir HRK birliğinin belireceğini bilemeyen "kahraman mehmecik" ya bir kaya ardına gizlenmeyi yeğler olmuş, veya belirtiliği gibi sayıları hiç de az olmayan ölüde korkudan ölü olarak bulunmaya başlanmıştır. Bu aslında, ne için savaşmışın, elin-deki silahları masum insanların üze-rine doğrultması emrinin ne için ve-rildiğini bilemeyen, karışındaki hal-kin kararlılığını ve gözlerindeki ifa-deyi gördükçe yaşamını bile anlamış-gelene bir düşman askerin başına bulaş-ması kaçınılmaz bir durumdur. Aynı zamanda ordunun saflarında dağılma ve çözülme tohumlarının ekilmesi demektir. Türk ordusu, hiçbir zaman böylesine bir bozguna uğramamış. Burada, 15 Ağustos eylemleri-nin askeri başarısının yanında asıl olarak siyasal plandaki sonuçlarının iyi değerlendirilmesi gerektiği de he-men hemen anlaşılmalıdır. HRK güçlerinin önündeki hedef ve amaçlar açısından bir ilk adım ve sınırlı saldı-rlar olarak bu eylemler, açık ki daha çok siyasal bir nitelik taşımaktadır ve bu amaçlarına da ulaşmıştır. Azgın bir sovenizm ve faşist bir ruh teminde kof bir güvenin verildiği ve ordunun gücüne ilişkin bu sahte intibah kitle-lere de bir gözdağı biçiminde dayatıl-dığı geçmiş ve günümüzde tüm bun-ların salt bir yanılgı olduğu açığa çıkmıştır. İşte bu yanılgının ortaya çı-kmasıyla ki, düşman saflarındaki panik arttığı gibi, halkın kendine güveninde de bir artış görülmüş ol-muştur. Düşman saflarında yaratılan bu siyasal bozgun, ardısıra bir yığın askeri bozguna da kaçınılmaz kılacak olan bir temeldir.

İşte bugün düşmanın, halkımıza ve onun devrimci öcüsüne yönelttiği saldırıları da bu açıdan ele almak gerekmektedir. Sorun birkaç olay, birkaç saldırı veya karşı saldırı boyut-larında konulamaz. Böyle bir konuş, Kürdistan üzerindeki savaşın gerçek-liğine çok yabancı ve gerçek dışı bir durum olur.

Düşman, şu aşamada siyasi ve askeri olarak öcünün halk kitleleri içinde yaptığı örgütsel çalışmaların derinleşmesi ve pekişmesini önlemeye hedeflemektedir. Kitlelerin düşünce ve duygularını öncü ile birliğin örgütsel bir birlik ve güce dönüşü-münü önlemek, şu an onun için en hayati sorunu oluşturmaktadır. Bu nedenle de erken sonuca almaya çalışmakta, zamanın kendi aleyhine en büyük düşman olduğunu bilmede-dir. En kısa zamanda ve vurucu darbe-lerle kesin sonuca ulaşma mantığı ona hakim olan yoldur. Çünkü, geçen her an iki yönlü bir kayıba uğramaktadır. Temel ve en ciddi tehlike olarak, mut-laka yok edilmesi gereken direniş güç-lerinin silahlı birli!i halinde ülkenin her tarafından faaliyet yürütenleri siyasi açıdan kitleler üzerindeki etkin-liğini kirdığı gibi, ordu saflarında da moral çöküntüsünü derinleştirmekte ve hakimiyeti sağlaması her alanda zorlaşmaktadır. Bu açıdan da ilk etapta, 15 Ağustos eylemlerinin ba-sarı atılımının etkilerini silmeye ve kendi içinde de telaş ve kargaşanın yeniden bir düzen ortamına dönüş-

mesine çalışmakta, bunu hedefleyen saldırılara girişmektedir.

Kürdistan'a yönelik savaş en ist-en ve Özel Harp Dairesi komutasında yönlendirilmektedir. Tüm taktikler burada çizilmekte, dünya devrim ve karşı-devrim tarihinden çıkarılan dersler temeline geçmiş tecrübelerle de dayanılarak özel bir harp dayatıl-mış bulunmaktadır. Başta cunta şefi Kenan Evren ve Kosey üyeleri olmak üzere ordu komutanları, hükümet ve parlamento böyle bir savaşın gerek-lerine uygun işbölümleyle kendi aralarında bir koordinasyon oluşturma çalışmaktadırlar. Türk ordusu-nun ayrılmaz bir parçası olan Kürdistan'a taşınırlı ve gerilla mücadelesini karşı-lamaya hazır bir konuma getirilme faaliyetleri, düşmanın kitleler içinde çok yönlü çalışmaları, sürekli ko-mando baskınları, tehdit, imha, iş-kence uygulamaları ve ekonomik baskı içine geliştirilmektedir.

Dikkat edilirse son aylarda, düş-man, bütün ağırlığını 15 Ağustos ve sonrasında gelişen eylemlerin etkisini silmeye çalışmıştır. Daha önce ki binalı bile olsa her köye kurulan karakollar kapatılmakta ve belirli merkezlerde askeri güç yoğunlaştırılmakta, muhtemel gerilla saldırılarına karşı dağı-nık güçleri toparlamak taktiği hayata geçirilmektedir. Bunun yanı sıra, ge-zici komando birlikleriyle sürekli köy-ler baskılamak, helikopter indirme birlikleri operasyonlarda giderek daha yaygın kullanılmakta, ajan-muhbir ağı vasıtasıyla öncü-kitle iliş-kiyi takip edilmeye ve darbenemeye, yaygınlaştırılan sahte haberlerle or-dunun gücü kanıtlanmaya çalışılmak-tadır.

Uzun süreli halk savaşı strateji-sine karşı dünya çapında uygulanan bir karşı stratejiyle yüz yüzeyiz bu-rada. Düşman kendi teknik olanak-larına ve sayisal olarak da fazla olan askeri gücüne güvenerek yoğun ve seri operasyonlarla kışmakta ve imha tak-tiğini uygulamakta ve kısa zaman içininde sonuca ulaşmak istemektedir. Hareketli öncü birlikler herhangisi bir biçimde kuşatma altına alınmadığı için de, bu kuşatma taktiğini kitleler üzerinde uygulama yöntemine baş-vurmaktadır. Ajan-muhbir ağı bunun bir parçasıdır. Ama aynı zamanda sınır köylerinden başlayarak, dağılık alanlarda dahil, bir göçmekte, bo-saltma, stratejik köyler oluşturma ve boşaltılan alanlara ise tam anlamıyla hakim olduğu güçleri yerleştirme çabaları söz konusudur.

Düşmanın gücü, sayısal bileşimi ve ilişkileri bilinmeyen HRK güçleriyle savaşması, Donkişotvari bir savaştan başka bir şey değildir. Ve bu onu korkunç ölüde yıpratmakta, çığına çevirmektedir. İlişkileri ve kurdugu örgüt ağı bilinmediği için, her köyü, her işçi, her öğrenci onun açısından bir HRK'li olabilir. İşte bu nedenle de, Kürdistan'daki her insan, kırpayadan her canlı onun gözünde bir HRK savaşçısı olarak imha edilmesi ge-reken varlık haline gelmiştir. Ama bu da onun en büyük çözümsüzlüğüdür. Çünkü bir yandan devrimci öcünü-yü tecrit etmeye çalışmakta, bunun için

kitlelere yönelik sempati kazanmaya amaçlayan, fakat daha çok da güç gösterisi temeline etkinlik sağlamaya hedefleyen faaliyetleri sürdürmekte, öte yandan ise her biri bir HRK'li ola-bilecek olan bu insanların, yani tüm bir halkı imha edilmesi gereken düşman olarak karşısına almaktadır. Öyle ise, o, savaşı çoktan kaybetmiştir.

Bu açıdan düşmanın son aylarda yoğunlaştırdığı psikolojik savaş tak-tikleri de, onu daha da rezil etmekten, komik duruma düşürmekten öte so-nuç yaratmamıştır. Cunta şeflerinin ağzına bakılırsa, "halk devrimciler-den nefret etmekte, onları yakalayıp devlet güçlerine teslim etmekte, dev-rimciler içinde de devletin yenilmezli-gine ilişkin görüş giderek hakim hale gelmekte ve militanlar korktukları için örgütte kalmakta yani öncü boz-gunu yaşarken, kitleler de ona hiçbir biçimde güvenmemektedirler." Bu, aç-ık tavuğun kendisini dir amlarında gördüğü rüyası değil de nedir! Söm-ürgeciler hayalini kurdukları bir rüyayı görmekteydiler. Yaşadıkları korkunç kabusa rağmen, yurduduk-ları bu rüyalarına kitlelerin inan-masını da istemektedirler üstelik. 12 Eylül 1980'de işbaşına gelen cunta, devrimcileri bitirdiği-yok ettiği propa-gandası üzerinde hiç de kısa sayıla-mayacak bir süre kitlelere sınırlı da olsa moral bozukluğu yaratılmış ve kendi efdillerini de bu yalanlarına inanarak usaklıklarını eksiksiz yaptıkları kanıtladıklarını sık sık belirtir olmuşlardır. Ama, şimdi durum tümüyle farklıdır. Hiçbir dönemde yok edilmemiş olan öncü, bugün daha da güçlenmiş olarak karşısına dikilmiş ve unutamayacağı samarları peş peşe indirmeye başlamıştır. Yoğun baskı altında bulunan kitleler, her türlü teh-likelere rağmen bütün olanaklarını açtık-ları öncüye kucaklaşmışlardır. Kür-distan'da her evde, her köyde, her fabrika ve okulda ulusal kurtuluş savaşımızın olduğunu elbette bizler de inkar etmiyoruz. Düşman asker-lerinin her kaya arkasında bir HRK'li olacağı korkusuyla kalp sektesinden ölüp-gitmelerini de yadırgamamak gerektiğini söylüyoruz. Ama düşman, tüm bunlara rağmen kalıp da en çığ yalanlarına başvurduğunda ve sözmün-ona CIA merkezlerinin "uzman" beyinlerinden çıkması şu psikolojik savaş yöntemi denilen oyuncaya baş-vurduğunda, dünya alemindeki aç-ık tavukla savaşmak zorunda kaldığımız için doğrusu ya hayıflanıyoruz. Bi-liyoruz TC, kendisini her şeyin tersi-yüz edilmesi, yanlışların bir gerçekmiş gibi gösterilmesi temeline dayatmıştır. Bu onun varlık felsefesi ve yaşam gıdasıdır. Fakat, bu gıda ile beslenmesi olağanı ne yazık ki artık hiç kalmamış gibidir.

Bizim burada Türk ordusundaki askerlere öğüttümüz, kesinlikle bu propagandalara inanıp dikkatsizlik etmemeleridir. Çünkü bunun sonu kendileri açısından felaketler. Baş-larındaki general ve subaylar kendi-lerini ateşin adını su koyarak kandırıp, ölüme göndermektedirler.

Hamidiye Alaylarının "Evren"leştirilmesi ve Halkımızın Mücadelesine Sokulmak İstenen İki Hançer

Kürdistan'a yönelik savaş strateji ve taktiklerini çizen Özel Harp Dai-re-si'nin titizlikle uygulamaya çalıştığı bir taktik de, Kürdistan'ı hainleştirenmiş çapulcu çeteler oluşturma işten hançerlemektir. Bunu iki biçimde ha-yata geçirmek istedikler. Birincisi, cezaevlerindeki ihanetçi takımı ve bunların dışı zantıları vasıtasıyla öncüyü hançerleme; ikincisi ise, işbir-liği hain aşiret reisleri, bez meşleği kendini satmaya hazır lumpen serkeş ayak takımları ve feodal-kompradörün "ürşek" denilen askerleri bu kez de devlet himayesi altında çeteler biçiminde örgütleyerek kitleleri içten hançerleme taktiği.

Cezaevinde Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve zantıları Semir haini va-sıtasıyla uygulamak istedikleri birinci dayatmaları mahkum oldu, başa-rısızlıkla sonuçlandı. Şahin-Yıldırım-Semir ihanet ekibi, halk varlığını-yıma yönelik saldırının birinci aşamasını hayata geçirmek üzere bir hançer olarak hazırlanmışlardı. Bu amaçla,

en başta Partiler ve önderliğe yönelik küfür ve karalamalarla işe giriştiler. İçerde direniş kırmaya çalışırken, Kürdistan halkını ve mücadelesini inkar temeline "Türklüğün şahları-nı" biçiminde ortaya çıkıtlar ve faşizmin basit birer piyonu olarak dışarda da ihaneti örgütlemeye görevini yüklemişler. Parti, içerde bunların dışı da ihanet ağına falların faaliyet-leleri sonucu bir ihanet çemberiyle boğulmak istendi. Çıkış noktaları ve savundukları şeyler, cuntacı general-lerin ağzından başka birşey değildi. Bu konuda daha önce yazılmış yazılar ve bizzat bu ihanet gürünün sözleri okundukça, onların hangi alçakça görüşlerle yükümlendirilmiş oldukları açığa görülecektir. Bu ihanet çem-biri hiçbir zaman amaçlanan biçimde oluşturulmadı. Çünkü onların söz ve iddiaları tarihte bir kez de Raiber'ler tarafından söylenmişti ve ne demek istedikleri bu nedenle militanlar ve halk için anlaşılır. Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların önderliğinde yüke-

len zindan direnişleri ve Parti'nin direniş konumu, bu ihanetçi çıkışları soluk alma imkanı bile bırakmadık tümüyle mahkum etti. Ama, düşman, açığa çıkmış olmasına rağmen hâlâ da bu sinisi hançeri elinden bırakmak istememekle ve bunlar vasıtasıyla habire yazılı ve sözlü propagandalar geliştirmekle en azından bir de bırakmaya çalışmaktadır. Kadroların baskı altında olduğu, içkence gördükleri, inançlarının yıkıldığı biçimindeki propagandaları, işte önce Şahin-Yıldırım, daha sonra Semir hainlerinin ağızdan söylenen ve bugün Genel Kurmaylık'ın basın açıklamalarında ilan edilen aynı kaynaktan çıkma bir savaş taktiğidir. Düşman, bu noktada kendisini ve usaklarını da çok güzel ele vermiştir.

Düşman, artık nereye sokacağını bile şaşırıldığı birinci hançeri bütün pasıyla elinde tutarken, ikinci hançeri de kitlelerin bağına sokma faaliyetini yoğunlaştırmıştır. 15 Ağustos eylemleri ardından Genel Kurmaylık'ın ilan edilen karar gereğince, "halkın silahlandırılması" gibi bir uygulamaya geçileceği açıklanmıştır. Bu karar, Türk burjuva çevrelerinde bile büyük tartışmalara yol açmış, hesaplanan tersine sonuç vermesinden duyulan kaygı ifade edilmiştir. Daha sonra, halkın da kendilerini zorla silah verilecek devrimci-savaşçılara üzerine gönderilecek plana karşı kararlı duruşları ve bunun yol açacağı sonuçların yarattığı kaygı nedeniyle, silahların köy yurucuları ve sınırlı bir kesime verilmesi uygulamasına geçildi. Bu arada gazetelerde de Hamidiye Alayların'nin gözden geçirilmesi ve işlevinin iyi kavranmasını isteyen yazılar çıkmaya başladı.

Hatırlanacağı üzere 1890 yılında Sultan Abdülhamit tarafından kurulan Hamidiye Alayları, işbirlikçi askerî teşkilatı ve askerîler ile oluşturulmuş, merkezî imparatorluk ordusundan yarı-bağımsız olan bu çeteler, imparatorluğun bir türlü sağlayamadığı hakimiyeti sağlamaya hizmet etmişlerdir. 10 Ocak 1985 tarihli Tercüman gazetesinde "Hamidiye Alayları" üzerinde yazan Dr. Selçuk Günay adlı şahıs, yeniden gözden geçirilip örnek alınması gerektiğini söylediği bu alayların şu rolleri oynadığını belirtmektedir:

"1- Doğu Anadolu'da devlet otoritesini sağlamlaştırmak,

2- Askerlerden "askeri güç" olarak faydalanmak ve muhtemel bir Rus hücumuna karşı elde hazır bir kuvvet bulundurmak,

3- Askerleri düzene sokarak onları yerleşik hayata alıştırmak,

4- Doğu Anadolu'da başlayan Ermeni faaliyetlerini önlemek,

5- Diş devletlerin tahrikine karşı Doğu Anadolu'yu elde tutma politikası."

Bu alayların gerçekten de Kürdistan'ın bağına sapsanmış bir hançer olduğu tarihi gelişmelerle ispatlanmıştır. Uzun yıllar merkezi otoriteyi tanımayan Kürt asiretleri, bazı asiretlerin çapul ve talan birlikleri biçiminde örgütlenirler ve yarı-bağımsız bir görüntü altında imparatorluğun hizmetine koşulan hale gelmişlerdir. Bir baskı ve talana maruz kalmış, 19. yü. Kürt ayaklanmalarının bastırılmasında da yine bu alaylar büyük bir rol oynamışlardır. Kürdü Kürde kırdırma ve dıştan gelecek saldırılara karşı Kürtleri bir emniyet şubası olarak kullanma taktiği Osmanlı imparatorluğuna uzun bir dönem rahat nefes almaya sağlamıştır. Sultan Abdülhamit, hatıralarının yer aldığı kitapta konuya ilişkin olarak şu notları düşmüştü: "Rusya ile harp ukuunda, disiplinli bir şekilde yetiştirilen bu Kürt alayları, bize çok büyük hizmetlerde bulunabilir. Ayrıca orduya öğrencileri 'ittit' fikri, kendileri için de faydalı olacaktır. Zabit ünvanı verdiğimiz Kürt ağaları ise yeni mekamlarıyla öünecekler ve bir miktar zaptı-ı rapt altında girmeye gayret edecektir. Çiraklık devirlerini bu şekilde tamamlayacak olan 'Hamidiye' alayları sonunda kıymetli bir ordu haline gelecektir.

Kürt ağalarının bazılarının çocuklarını, İstanbul'a getirip memuriyete yerleştirdiğim için de tenkid edildimi biliyorum. Senelerdir hristiyan Ermeniler zart mekullerini ısgal etmişlerdir. Bundan sonra da kendi dinimizden olan Kürtleri kendimize yaklaştırmak ne gibi zarar olabilir? Aynı şekilde Bedirhanogullarını himaye ettiğim ve merkezde muhafaza ettiğim için, bunların memleket huzurunu bozacakları söylenerek de tenkid ediliyorum. Tabii herkeste istediği gibi düşünmekle serbesttir!

Fakat ben kabul ettiğim Kürt

politikasında doğru yolda olduğum kanaatindeyim. Vaziyeti mahallinde tetkik eden Zeki Paşa Kürt kazaklarından alaylar teşkil etmek fikrini ileri sürmek suretiyle en muvafık yolu göstermiştir..." (Sultan Abdülhamit, Siyasi Hatıratım, s: 75)

Hamidiye Alayları, Abdülhamit'in notlarında da anlaşılacağı gibi salt askeri hizmetler görmekle de kalmamış, asil olarak, boyun eğdirmeyen Kürtlerin merkezi otoriteyi tanımlarında üstlenmiş olduğu rolü oynamıştır. Uşaklaşmış Kürt asiret reislerinin çocuklarını imparatorluk okullarında eğitilmeleri vasıtasıyla, devlet ve hakim ulus içinde erime politikası o dönemde sistemleştirilmiş, bunlar imparatorluğun hakim düşünce ve siyasetinin Kürdistan'a taşırlarında bir köprü olurken, bağımsız gelişmeler önünde de ilk günden dikenli birer engel olarak hazırlanmışlardır. Dolayısıyla o dönemde de uşaklık hakim sınıfların her düşüncesi ve eylemine damgasını vurmuş, böylece hem asiretler arasında aynı amaçlar doğrultusunda birliğin yaratılması engellenmiş ve hem de karşı karşıya getirilen Kürt asiretlerinde devletle uşaklık bağı kurmuş olanlar imparatorluk adına kendi halklarına karşı katliamlardan talana kadar her türlü saldırıyı yöneltmişlerdir. Türk burjuvazisiyle ilk uzlaşın ve bu kez de Kemalistin politikası gereği inkarcılığı ilk yatanların da bu tohumun filizlendiği olduğu iyi bilinmektedir.

Bir çok yönüyle ele alınıp işlenebilecek olan Hamidiye Alaylarının neden birinden birer güncel bir konu haline geldiği, açık ki gelişmelerde izahını bulmaktadır. Türk emgen sınıflarının Kürdistan'a yönelik politikalarında en çok sonuç aldıkları taktik, toplumu içten parçalama, uşaklaştırma ve uygulamalarını bunlar vasıtasıyla hayata geçirmektir. Dr. Selçuk Günay yukarıda sözü edilen yazısında, "Asırlar boyu Osmanlı İmparatorluğu coğrafya bakımından erişilmesi güç ve doğuk olan Doğu Anadolu'da merkezi otoriteyi hiçbir zaman kaybetmek istememiştir" demektedir. Yine aynı şahıs, yazısında "...şunu belirtmeliyiz ki alaylar Doğu Anadolu'nun 'milli bütünlüğümüz dahilinde kalmasının en büyük amillerinden birisidir'" diye yazmaktadır. Coğrafik yapısı, halkın savaşçı ve boyun eğmez karakteri ve merkezi otoriteyi tanınamaları nedeniyle yüz yıllar boyu tam hakimiyetin sağlanamaması olduğu Kürdistan'da, imparatorluktan kopuşu sağlayacak bir hareketin geliştirilmesinde önemli rolü olduğu kendilerince de ifade edilen Hamidiye Alaylarının Türk burjuvazisi açısından günümüzde de sarınması gereken bir örnek olması yadırgatıcı olmamaktadır. Tarihi koşullar ve Kürdistan zeminini benzeri bir taktiğin başansı olanağıdır da kılsa, Türk burjuvazisi açısından "Hamidiye Alayları" örneğinin mutlaka sarınması gereken bir silah olarak kabul edildiği görülmektedir. İşte bu nedenle de, son yıllarda yaratılmak istenen "Evren sol'u"na bir de "Evren Alayları"nı ekleme faaliyeti alabildiğine yoğunlaştırılmış. Elbette bu, günümüz koşullarına uyarlanmış olarak geliştirilmek istenmektedir. 12 Eylül'den sonra zaten oluşturulmuş olan ajan-mühbir ağı bunun ilk halkası olmaktadır. İkincisi ise, ister kabul etsin ister etmesin köy muhtarları ve korucuları bizzat devlet eliyle silahlandırılmakta ve teşvik edici bir üyün yöntem geliştirilmektedir. Aslında Sultan Abdülhamit'in ve tüm gerici miraslarının hortlatılması olayı her düzeyde yaşanmaktadır. Bu, kitleler içerisinde iharıcı meslek haline getirme faaliyetinden, devletin en üst kademesinde resmi istihbarat örgütü de içinde devlet başkanı ya da başbakanı bağlı özel istihbarat ağının jurnalcılığı geliştirilmesine kadar her alanda görülmektedir. Rejimin kokuşmuşluğunun bir ürünü olan bu durum, burjuva yazarların bile Sultan Abdülhamit dönemiyle kıyaslamalar yapmaya mecbur kılmiştir.

Ama uygulamalar salt Türk hakim sınıflarının tüm gerici deneyimlerinin hortlatılmasıyla da sınırlı olmayıp, dünya karşı-devrim tarihinin deneylerinin uyarlanması olayı vardır. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi bugünkü kendisini, ulusal ve uluslararası düzeyde gericiğin tarihsel mirası üzerinde yaşatmaya çalışmakta, her uygulamasında bu kokuşmuşluk insanı iğrendirecek kadar duyulmaktadır.

Örneğin; halkın devrimcilerle yarı-dimci olmadıkları, devletin yana olduğu ve devlete karşı savaşılacakları düşüncelerinin yaygınlaştırılmasından, halkın devrimcileri gördükleri

yerde yakalayıp devlete teslim etmesi için uygulanan baskılarla, bu yollu propagandalar, insanı ister istemez emperyalizm ve işbirlikçilerin unutamayacakları şamarı verdikleri Vietnam'ı hatırlamaya itiyor. Bu konuda Vietnam'da yaşanan gerçeklerden birkaç örnek vermek istiyoruz. "Vietnam Kazanacak" adlı kitabın sadece ilk sayfasından aldığımız örnekler bile mevcut uygulamaya ve propagandaların kaynaklarını, ama aynı zamanda da başarısızlığa uğramaktan kurtulmaya çalıştıkları hemen görmemizi sağlar niteliktedir.

"Yollar, köprüler yapıldı ve ana cadde üzerinde oturanları, evlerinin dışını onarıp, boyamaya, zengin bir ev görünümü vermeye zorladılar. Ev sahipleri ne denli fakir olurlarsa olsunlar, bunu yapmak zorundaydılar. Eğer paralarını kendileştiremezlerse, otomatik olarak 'Vietkong' sayılıyor ve ortadan kaldırılıyorlardı. Gece-gündüz demeden, halkın aklına, Vietnam'ın tamamen unutulması gerektiğini sokmaya çalışıyorlardı.

"Baskı, yüksek düzeyde, yarı-askeri organlar ve Diem yönetiminin gizli polisi tarafından sürdürülüyordu. Daha alt düzeylerde ise 'Saunna' birimlerinin başkanı bu işi gerçekleştiriyordu. Halk bu iki farklı düzeydeki baskı arasında eziliyordu. Karşılıklı işiyonculuğu sağlamak üzere 'karşılıklı komşu bildiri' örgütleri kurulmuştu. Her beş ya da altı ailenin oluşturduğu bu örgütlerde, her davasını, ziyareti, ya da şüpheli sohbetleri rapor etmekle yükümlü bir kitledi bulunuyordu. Kitledi, otoritelerinden istediği anda sorumluluğundaki kişilerin nereden olabileceğini söylemek zorundaydı. Herhangi bir yabancının varlığı derhal haber verilmeliydi. Denetim öylesine sıkıydı ki, biz kadroların halk içinde yaşamış olduklarımızı. Fakat, onlarla ilişki kurmak için geceleri aşığıya iniyorduk. Eğer, halk Diem'in yurmuşu altında yaşamaya razı olsaydı, biz hayatta kalmazdık. Halk direniş yıllarını hatırladı ve bizi destekledi. Bize yipecek ulaştırmamış yollarını buldular. Bu, dağlarda yaşayan için önemli bir sorundu.

"O günlerde dağlarda 'üstlendiğimiz' söylebiliriz. Ancak bunlar hayatta kalmak için kullandığımız 'işler' idi. Hiçbir silahımız olmadığımızı biliyor, ancak sayıya bile kadar malzememiz vardı. 'Stratejik köyler'de yaşayan her yetişkin, bir yabancını gördüğünde saldırmak ve onu bağlamak için sopa, ip ve fener bulundurmaları zorundaydı. Çan çalarak ya da tahta-ları birbirine vurarak ses çıkarmak ve bütün güçleri ile 'Vietkong' diye bağırarak, ellerinde meşalelerle yabancısı yoklamak için dövraneliydiler. İçimizden birisi görüldüğünde, genellikle yapıları bunu. Ancak, değiliz bir şekilde, bir birlerini üzerine düşer, beşi onu birden bağırarak yaya başlardı. 'Bu yone gitmek... Hayır, hayır şu yana...' Gerçek yön haric her yöne koşuurlardı..." (S:62-63)

ABD emperyalizminin Nikaragua Devrimine ve aradan geçen uzun yıllara rağmen Küba'ya karşı da hâlâ kontrol-gerilla saldırıları düzenlediği, CIA tarafından eğitilen karşı-devrimci çeteleri eyleli Nikaragua sınır kasabalarının saldırıya uğradığı ve halkın alçakça katledildiği dünya halklarının yakından izlediği gerçeklerdir. ABD ve işbirlikçileri doğrudan saldırıyı ihmal etmezsin, halklar içinden karşı-devrimci çeteler oluşturmuş kendi çıkarları açısından en uygun yöntem olarak dünya çapında geliştirmektedirler. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin Kürdistan'a yönelik politikasında emperyalizmin devrim ve halk kurtuluş mücadelesine karşı dünya çapındaki bu uygulamaların bir sentezini bulmak mümkündür.

Vietnam pratiğinde yaşanan örnekler, sanki Kürdistan'dan verilmiş gibi değil midir? Yani daha doğrusu, uygulamadaki benzerlik açık değil midir? Şimdi Kürdistan'da da halk, devrimci-ri yakalamak, ıhbar etmek,iple bağ-layarak devlete teslim etmek, devletin verdiği silahları alarak devrimci-savaşçılara karşı kullanmak zorunda bırakılmakta mıdır? Bu dayatma-lara karşı koyduğunda, aile eadıyla birlikte hayatı bir tehlike ile yüz yüze gelmemekte midir? İşte görüldüğü, sınır boşaltma hareketi en seri biçimde gerçekleştirilmeye çalışılıyor. Dağ köylü olayı indiriliyor. İmparatorluk döneminin en çok sonuç veren uygulamaları günümüz koşullarına uyarlanmaya çalışılıyor. CIA uzmanları, Pentagon generalleri peş peşe Türkiye'ye gelerek ortak toplantılar düzenliyor, planlar çıkıyorlar. O halde, Kürdistan'a karşı savaşın, bizzat CIA ve onun Türkiye'dek

kolu olan Özel Harp Dairesi tarafından idare edildiği de son derece açıktır.

Peki, CIA ve Özel Harp Dairesi başkanlığında yürütülen bu savaş, emperyalizm, Türk sömürgeçliği ve işbirlikçilerin istedikleri hedefe ulaşabilecek midir? Bunun cevabını da tarih bir çok kezler vermiştir. Vietnam'da uygulanmadık hiçbir CIA yöntemi ve kanlı saldırı kalmamıştır. Halk dikenli teller arasına alınmış, ellerindeki gıda maddeleri bile belli ölçülere tabi tutulmuş, birbirlerini ıhbar etmeleri için özel denetler kurulmuş vb. vb... ama, Vietnam'da halk kendi öz çıkarlarını sahip çıkarak emperyalizm ve usaklarını tikensinden kurtulmuş başarılmıştır. Uzun yıllar çok kanlı bir savaş verilmiştir. Milyonlarca Vietnamlı bombardıman saldırıları, namulardan çıkan mermiler, tank paletleri ve işkenceler altında ya da ağıltan ölmüşler. Vietnam'da ormanlar yakılmış, evler-köyler-herharlar yıkılmış, belki taş üstünde kalmamıştır. Ama Vietnamlular, ülkelerine sahip çıkması bilmiş, kanlarını son damlasına kadar savasarak emperyalistler ve işbirlikçileri ülkelerinden kovup unutamayacakları bir der verirken; ülkeyi yeniden ve hem de taş taş üstünde kalmamış olduğu halde inşa etmeyi bilmişlerdir.

Karşı-devrimler tarihi, bir başarı-sızlık tarihidir. Çünkü, haksız ve gerici savaşların tarihidir ve yenilgiye mahkumdur. Oysa halkların mücadelesi tarihi, büyük acılar da çekilse başarı ve zaferlerin tarihidir. Çünkü, haklı ve ilerici savaşlardır. Kürdistan'da da yaşanan gerçek bu olacaktır.

Kaldı ki, sömürgeci-faşistler, halkın yüreğinden PKK sevgisini yok etmekle çok gecikmişlerdir. İşte onların yenilgilerinin temelini oluşturan da budur. 1980 sonrası hazırlık yıllarında halkla geniş ve derinleşen ilişkilerin olmadığı bir süreçte bile eğer, yüreklerdeki bu sevgi ve umut karartılamamış ve devrimciler halkla yüz yüze geldiklerinde sıcak kucaklaşmalarla karşılanırlarsa, hangi saate iddialar, propaganda ve zorlamalar bu bağı koparabilir. ABD ve usakları, şimdi de Kürdistan'da unutamayacakları tarihsel bir ders almaya hazırlanmaktadır. Onları bekleyen akıbeti biz şimdiden ilan ediyor ve hiçbir zaman kazanamadıkları ve bundan sonra da kazanamayacakları halkın yüreğinin öcünüsiyle birlikte attığı halkımız adına gurur duyarak haykırıyor, bunun geleceğin zaferinin müjdecisi olduğunu söylüyor.

İhaneti Teşvik Yasası - "Af"

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, akıl hocalarının da görüşleri doğrultusunda çok yönlü bir faaliyet içerisinde bulunuyor. Bunlardan birisi de "af" konusu.

"Af" üzerine tartışmaların özellikle son yıllarda yoğunlaştığı biliniyor. Generallerin üzerinde titizlikle durdukları bu konu, geçtiğimiz günlerde hiç kimsenin başka izah getiremeyeceği ölçüde açığa çıktı. Ve böylece, "sol" adına "af" yaygaraları koparılan da nasıl bir "af"la tuşa getirilmek istendiklerini sanırız görmüş olduk. Bizim bu konudaki değerlendirmemiz ilk günden itibaren çok açık ve netti. "Af"ın bir ihaneti teşvik yasası olduğunu belirtirsek, bu konudaki pratik girişimleri de örnek olarak defalarca verdik. Karakteri gereği Türk burjuvazisinin kendisine sığınması bile kabul etmediği tarihi gerçeklerle ortada iken, cezaevlerini dolduran binlerce insanı hangi temellerde serbest bırakıp, ya da cezalarını hafifletileceğini cevaplandırılması gerekirdi.

İşte şimdi bu cevabı, bizzat cuntanın kendisi vermiştir ve hiç kimsenin aklı anlırsunuz diye itirazla kalkışamamalıdır.

Türkiye'de Ocak ayı sonlarında dünyaca ünlü "Terör uzmanları"nın bir araya gelindiği bir sempozyum yapıldı. Toplantının konusu "Türkiye'de Teröristlerin Rehabilitasyonu" idi. Basına kapalı olarak yapılan toplantıya kimlerin katıldığını bile gizlemeye çalışıldığı toplantı sonrasında da herhangi bir açıklamada yapılmadı. Yalnız, Türkiye'de nelerin doğduğünü bilmemek ve söylememek için ya tam bir saf, ya da açık bir hain olmak gerekir.

Sempozyum'un ardından, Adalet Bakanı Necat Eldem ve daha sonra Özal'ın açıklamalarında konu daha da netlik kazandı ve bu sempozyum da nelerin tartışılıp karara bağlandığı açığa çıkmış durumdadır.

Hatırlanacağı üzere Kenan Evren, 15 Ağustos sonrasında çıktığı Kürdistan seferinde "devlet güçlerine silah sınırları idam etmeyeceğiz de yıllarca besleyecek miyiz?" diye bağırıyordu. Bu sözler, "af" çığkıları atarlara da aslında güzel bir cevap niteliğindedir. Kenan Evren açıkça belirtiyordu: "Direnişten vazgeçin, devlete ruhuyla teslim olun, örgütlerinizi dağıtın, belki o zaman canınızı bağışlayabiliriz" diyordu. Onun mantığı kendi sınıf çıkarlarını tavizsiz savunan birinin mantığı idi ve kendi çerçevesi içinde tutarlıydı. İşte, haval dünyasında yaşayarak kendileriyle birlikte kitleleri de avutmaya çalışan ve sınıf mücadelesi mantığından fersah fersah uzak bulunanlar bu noktada bir kez daha yakayı ele verdiler.

"Teröristlerin topluma yeniden kazandırılması" uygulaması hemen cunta sonrasında hayata geçirilmeye çalışılmış ve ABD'den getirilen ya da eğitilen psikologlar cezaevlerine yerleştirilerek işkencelerin eşliğinde sistemli bir çalışmaya sürmüşlerdir. Devlete teslim olan ihanet takımı, kendilerinin kandırılmış oldukları, birer robot gibi kullanıldıkları, komünizmin en büyük düşmanı olduğu, dış mihraklar tarafından oyuna getirildiklerini söyleyerek, örgüt militanlarına yönelik örgütü terk etme, dağıtma ve teslim olma çağrılarını yaptırılmış ve bu faaliyetleri yüreğin ihanet örgütleri cezaevleri ve dışarda oluşturulmuş faaliyetlere yöneltmiştir. Şahin-Yıldırım-Semirihanet çetesi bunun açığa çıkan bir örneğini oluştururken, benzeri girişimleri hem de daha başarılı sonuçlar almak üzere Türkiye'de de gerçekleştirmişler.

Gazetelerde yer alan şu başlıklara bakalım: "Terörle Mücadelede Yeni Yöntem-Muhbirin Cezası İndirilecek", 4 Ocak 1985; "Eldem: Pışmanlık Dilekçesi Verenlerin Cezaları İndirilecek", 3 Şubat 1985; "Özal: 'Af Yerine Ceza İndirimi'", 16 Şubat 1985...

Bu başlıklar bile "af"ın ne anlama geldiğini ortaya koymak için yeterli. Söz konusu haberlerden biraz daha aktarmaya bakalım: "Adalet Bakanı Necat Eldem af konusuna değinerek, genel bir affın şu konuyu olmadığını, ancak pışmanlık dilekçesi veren hükümlülerin cezalarında indirim yapılacağını söyledi." 3 Şubat 1985

"Eldem'in verdiği bilgiye göre TC'nin halen yürürlükteki hükümlerinde, 141. maddeye giren suçlar da "son tahkikat açılıncaya kadar" ibharat bulunanların cezaları dörtte bir oranında indirilebilirler. İhbarın özelliğine göre, idam cezaları 10 yıl ağır hapse inebilir.

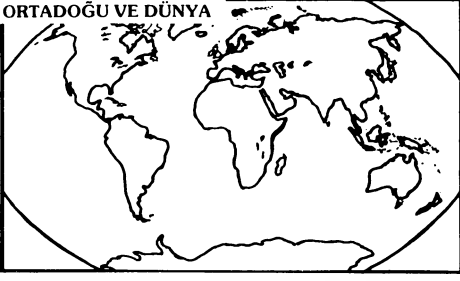
TC'nin 142. maddesine giren suç ihbarlarında ise, dörtte bir ceza indirimi uygulanabilir. Yeni tasarıda indirim oranları yükseltirken, cezası kesinleşmiş olan ihbar sahiplerinin de indirimden yararlanabilmesi öngörü-lüyor." 1 Şubat 1985, Milliyet.

Evet, çağrı yine aynı: "Eğer canınızı kurtarmak istiyorsanız örgütü ele verin, dağıtın ve Kemalizme (faşizme) sığının." Bu çağrılar ve uygulamalar, kitleler ve devrimciler daha önceleri de tanık oldular. 1974 affını hatırlayanlar, o dönemde de pışmanlık dilekçeleri imzalatıldığını, dine dönüş gibi bir çok eski "komünist" in Kemalizmin bir numaralı savunucusu kesildiğini ve hatta cemaatı hocalarından bile daha imanlı olarak bek vakit namaz kılmaya başladıklarını da hatırlayacaklardır. Ajan "Aydınlık" gürhunun ve henüz aydınlığa çıkmamış bir çok gruplaşmanın da yine bu af sonrasında denk geldiği bilinmektedir. Daha da gerilerde, 1934 affı sonrasında komünist hareketin nasıl baştan çıkarılmış olduğunu, Şevket Süreyya ve V. Nedim Türki gibi TKP yöneticilerinin nasıl Kemalizmin ağız birer kadrosu haline geldiklerini anımsayacaklardır. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, geçmiş deneyimlerinin tatı henüz ağızda olacak ki, aynı uygulamaları günümüzde de dayatmak istemektedir. Ve daha da planlı ve temkinli olarak. Çünkü, 1974'de ihanet takımının yanısıra bir çok dürüst devrimci ve demokrat da af'dan yararlanmış ve dışarda faaliyetlerini sürdürmeye devam etmişlerdir. Burjuvazi buna olan öfkesini her zaman dile getirdi. Ve şimdi, böyle bir hataya yeniden düşmemek için, "af değil pışmanlık gösteren ve örgüt dağıtılana ceza indirimi" kararı ile hareket ediyor.

Hemen belirtelim ki, bu, savaşın sinisi ve alçakça yöntemidir. TC, akıl hocalarından da öğrettikleri temelde, örgütleri içten yıkmaya ve dağıtmaya.

Devamı 18. sayfa

ORTADOĞU VE DÜNYA

Son ABD başkanlık seçimlerinde 4 yıllık daha iktidarda kalma izni alan, Reagan, önüne koyduğu hedeflere ulaşmak için saldırganlığını daha da artırmaktadır. Karşı-devrimleri yaygınlaştırabilmesi için bir 4 yıla daha ihtiyacı olduğunu açıkça belirten Reagan, Ulusal Kurtuluş Hareketlerine ve ilerici yönetimlere karşı açık tehditler savurarak, işi müdahale düzeyine kadar vardırmak istemektedir.

1979'da Diktatör Somoza'yı alt ederek, iktidara gelen Sandinista Cephesi'de sürekli ABD'nin tehdit-

Daniel Ortega: "Reagan... korkunç bir savaşın fitilini ateşleyecektir."

leri altında bulunan Nikaragua'ya karşı Reagan, amaçlarını sık sık açıklamaktadır geri durmamaktadır. Sandinist hükümet bir-kaç yıldır bizzat CIA'ya destekli karşı-devrimci çetelere karşı savaşıırken, simdilerde ABD'nin açık müdahale tehditlerine karşı koymaya hazırlanmaktadır.

Küba, ardından Nikaragua devrimleri, ABD'nin arka bahçesinde ö-

nemli yaralar açmış ve bölgede yeni devrimci mücadelelerin gelişmesine de önemli katkılarda bulunmuşlardır. Açık ki, bu rol ABD tarafından tanınmak istenmemekte, kendi aleyhine işleyen bu gelişmelere dur demeye çalışılmaktadır. Tehdit, santaj ve karşı-devrimci çetelerin harekete geçirilmesi oyununda boşa çıkınca, açık müdahaleler gündeme konulmaktadır.

Reagan geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamalarında, "Sandinista yönetiminin işbaşından uzaklaştırılmasına çalışıyoruz" demektedir. Bu iddiasını dayandırdığı gerekçesini şöyle izah etmektedir: "Nikaragua'da şimdiki Komünist totaliter rejim devam ettiği sürece, amacım Sandinist Yönetimin işbaşından uzaklaştırılmasıdır." Bu sözler bile emperyalizmin bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelere karşı sürekli bir saldırganlık içinde olacağını gösterirken, Nikaragua'ya karşı taşınan emelleri de ortaya koymaktadır.

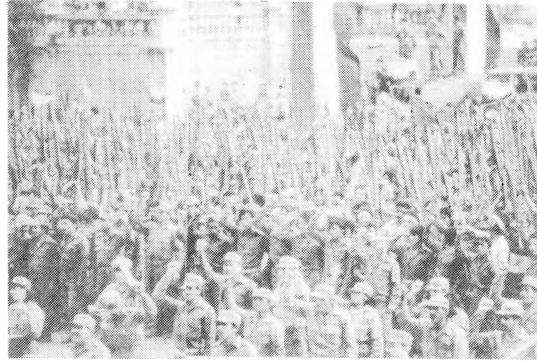
Salırganlığını Sosyalizmin en ucu köşelerine kadar ulaştırmaya çalışan emperyalizm, geçtiğimiz yıl içinde Grenada'yı işgali ile de, kendisinden kopan her halka karşı, saldırgan bir politika güdeceğini de açığa çıkarmıştır.

Karşı-devrimleri geliştirme ve yaygınlaştırmada 4 yıllık bir ömür daha biçilen Reagan yönetimi, bu hedeflerine ulaşmada hiç bir sınır

tanımamakta, dizginden boşalmışcasına saldırmaktadır. Karşı-devrimci çetelere sunduğu yardımlar da giderek artmakta, böylece ortamı kendisi için elverişli hale getirmeye çabalamaktadır. ABD Başkan yardımcısı Shultz ise "Sandinista yönetiminin vaatlerini tutması, silahlanmayı durdurması, sınırları dışına komünizm ihraç etmekten vazgeçmesi ve ülkeyi özgürlük ve demokrasiye açması için baskı yapmak üzere, şimdiki gerekli önlemleri almazsak, bölge-

da direniş kararı almış durumdadır. Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega "Amerikan kongresi, asiler için 14 milyon dolarlık yardım onaylarsa, Reagan'ın saldırgan siyasetini de onaylayarak Orta Amerika'da korkunç bir savaşın fitilini ateşleyecektir." Uzun süredir, bu savaşta hazırlanan Nikaragua, Latin Amerika'da, ABD'ye saldırganlığı karşısında yeni bir Vietnam dersini tatbik için çabalarını yoğunlaştırmaktadır.

ABD Başkan yardımcısı Shultz

Devrimin 6. yılını kutlama törenleri.

deki gelişmeler doğrudan Amerika'nın müdahalesini gerektirir." demektedir. Bu sözlerin anlamını, tüm okuyucularımızda bilmekteyiz. Eğer emperyalizm uşaklığı kabul edilmezse, gündeme yeni oyunlar sokulacaktır. Bu konuda hiçbir sınır ve kural tanımadıkları da açık bir gerçektir.

ABD'nin saldırgan politikasına karşı Nikaragua yönetimi ve halkı

ile Daniel Ortega'n görüşmeleri de bu konuda bir ilerleme sağlayamamıştır. Shultz görüşmeden "Nikaragua vazgeçmemektedir" diyerek ayrılırken, yeni planları gündeme koyacaklarını da itiraf etmekten kaçınmamıştır. Nikaragua ile anlaşma zemininin olmadığını da itiraf etmesi bundan başka bir amacı taşımamaktadır.

Nikaragua ve ABD arasındaki

bunalım, 1979'da Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesinin iktidara gelmesinden bu yana süregelen bir durumdur. ABD sürekli tehditlerle, yönetime geriletmeye çalışırken iç kışkırtmalarda sonuca gitmek istemiştir.

Bu gelişmeler ışığında bakıldığında ABD Nikaragua'ya müdahale edebilir mi? Vietnam deneyini hala unutmayan ve en son Lübnan deneyini yaşayan ABD'nin bu konuda rahat davranamayacağı açıktır. Fakat, gelişmeler önünde giderek sıkışan emperyalizmin her türlü yöntemi denemekten geri durmayacağı, dizginsiz bir zoru uygulamaktan çekinmeyeceği de açık bir gerçektir.

Nikaragua örneğinden de ortaya çıktığı gibi, emperyalizm kesin egemenlik dayatmaktadır. Halkların bu saldırganlığa karşı koymaları kuşkusuz emperyalizme karşı aktif bir mücadele geliştirmeleri ile mümkün olabilir. Yoksa "barış içinde birarada yaşama" vb. gibi artık uygulanmazlığı açığa çıkan politikalarda ısrar emperyalizmi geriletmediği gibi, devrim mevzilerinin korunmasında sağlayamaz.

Nikaragua halkının şahsında dünya devrim güçlerine yönelen saldırılara karşı, sosyalist düşey, ulusal kurtuluş ve proletarya hareketleri de gerekli karşılığı vererek, dünya devriminin geliştirilmesinde emperyalizme karşı atak olabilmektedir. Bu halkların sömürgecilik ve baskıdan kurtulmalarının biricik yoludur.

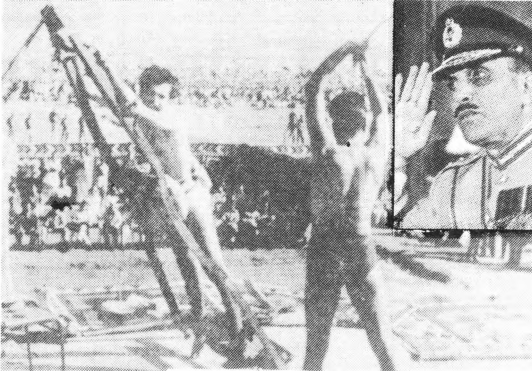
Zafer, Nikaragua Halkının Olacaktır!

PAKİSTAN

HALK DİKTATÖRE HAYIR DEDİ

liği içinde olan ve karşılıklı birbirlerini kardeş ilan eden eli kanlı diktatörler, dışarda olduğu kadar iç uygulamalarında da hemfikirlerdir.

Afganistan'da gericiğin ayakta tutulmasına yoğun çaba sarfeden diktatör Ziya, ABD'nin direktifleri ile hareket ederek,

Ziya Ül-Hak ve "Demokrasi".

Pakistan'ı karşı-devrimin bir üssü haline getirmiştir. Ülkeyi ABD'ye sonuna kadar açarken, Afgan gericiğinin bu kaynaktan beslenmesine de önemli oranda çaba sarfetmiştir.

Ziya Ül-Hak son seçim olayın-

da da görüldüğü gibi, kendisini onaylatarak bu faaliyetlerinde daha pervasızca hareket etme imkanları yaratmak istemiştir. Faşist Evren de "Anayasa" oylaması, ardından seçimlere giderek, "demokrasiye döndü" demogojisi altında daha saldırgan bir yol izlerken, faşist Ziya da buna

besi ile iktidara gelen Evren cuntası, burjuva muhalefetten en ufak bir direniş görmez, tam tersine açıklarının kapatılması doğrultusunda destek görürken, Ziya Ül-Hak iktidara kanlı gelmiş, burjuva muhaliflerini ezmek ve üzerlerine sert gitmek zorunda kalmış ve karşısında da direniş görmüştür. Bu durum, benzer uygulamaların hayata geçirilmesinde de önemli farklılıklar ortaya çıkarmaktadır.

Demirel-Ecevitler cuntaya bizzat destek arama çabası içine girerken, Ziya Ül-Hak önemli bir muhalifi olan Zülfikar Ali Butto'yu idam etmiştir. Ve bugün, Türkiye'de burjuva muhalefet cunta icazeti ile hareket ederken, Pakistan burjuva muhalefeti bu çepçepirleri biraz daha kırabilmiştir.

Zülfikar Ali Butto'nun idamı ile Pakistan'da şiddetlenen siyasal ortam, mevcut çatışmalı durumunu günümüze kadar devam ettirmektedir. Butto'nun idamı, muhalefeti hareketlendiren belirli çabaların içine girmesine yol açmıştır.

Belirli bir etkinliği olan burjuva muhalefeti, kanlı diktatörlüğü yıkamamışsa bu kendi içinde taşıdığı yetersizliklerden kaynaklanmaktadır. Halkın, diktatör Ziya'ya karşı muazzam bir kin ve öfkesi vardır. Nitekim, taşan bu

kin ve öfke, çoğu zaman kanlı çatışmalara dönüşmektedir. Buna rağmen, muhalefet belirli bir gelişmeyi sağlayamamaktadır.

8 yıldır iktidarda bulunan Ül-Hak, halkın tüm haklarını gaspetmiş ve en ufak bir gelişmeye olanak tanımak istememiştir. Bu da kitlelerde oluşan öfkenin daha da gelişmesine yol açmaktadır. Faşist rejimin tüm saldırı ve tehditlerine rağmen, halktaki kin ve öfke azaltılamadı.

Muhalefet partilerinin katılımının engellendiği seçimlere, muhalefet partilerinin çağrılanı ile boykot ilan edildi. Diktatörlüğün tüm engelleme ve saldırılarına rağmen, halk boykottan vazgeçirilemedi. %60'ın üzerinde oy kullanmama oranının olduğu seçimler, aynı zamanda kitlelerin Ziya diktatörlüğüne, "hayır" cevabını da oluşturmaktadır. Seçimlerden önce 2000'i aşkın muhalefet lideri tutuklanmasına rağmen, yine seçimleri boykotta engel oluşturmamışlardır. Kendi kabinelerinden 4 bakanı da seçimi kaybetmesi, bu cevabı daha da güçlendirmektedir.

Faşist cuntaların halktan hiç bir zaman destek göremeyeceğinin açık bir kanıtı olan bu son seçim, Ziya diktatörlüğünün günlerinin sayılı olduğuna da açık bir örnek oluşturmaktadır. Tüm çabasına rağmen, sarsılan temelleri onarma gücünü kendisinde bulamayacaktır. Koltuk kaymaya, temelleri çatırdamaya ve kanla örülmek istenen duvar, diktatörün

Devamı 18. sayfada

Güney-Doğu Asya'da Vietnam devriminin zaferiyle, diğer bazı ülkeler de bağımsızlığını kazanmışlardır. Laos ve Kamboçya da Vietnam devriminin etkisiyle, emperyalizme karşı savaşarak ulusal bağımsızlıklarını kazanmış ülkelerden ikisidir.

Başta anti-emperyalist bir nitelikte olan Kamboçya devriminde, ayrışma süreci geliştikçe çatışmalar da yoğunlaşmıştır. Giderek iktidarda ağırlığını duyuran Polpot rejimi, içerde muhaliflerini ezmek için katliamları yoğunlaştırmıştır. Şimdi yapılan sayımlarda 3 milyona yakın Kamboçyalının katledildiği ortaya çıkarılmıştır. Devrim güçlerini tasfiyeye yönelik girişimlerin doruğuna vardığı 1978 sonlarında, devrim güçleri hazırlıklarını yoğunlaştırarak bir karşı saldırıya geçmişlerdir. 7 Ocak 1979'da Vietnam birliklerinin enternasyonalist desteğiyle de geliştirilen mücadele Polpot diktatörlüğünün yıkılması ve yerine Hang Samrin liderliğindeki devrim hükümetinin geçmesi ile sonuçlanmıştır.

Polpot rejiminin yıkılması ardından emperyalizm, Kamboçya'da üslenmek isteyen karşıdevrimcilere desteğini arttırarak, yeni yönetimi yıkmaya girişim-

KAMBOÇYA'DA ÇATIŞMALAR YOĞUNLAŞTI!

lerine hız vermiştir. ABD emperyalizmi, Vietnam'da aldığı ağır yenilgiden sonra, bu alana adeta "yaralarını yeniden sarma" isteğiyle yönelmiş ve bunda da eline geçen fırsatı değerlendirmek istemiştir. Bu nedenle Kamboçya'daki gelişmeleri yakından izlemiş, her adımda egemenliğini yeniden tesis etmenin planlarını yapmıştır.

Kamboçya'nın mevcut zayıf durumu ve devrim güçlerinin örgütlenme düzeyindeki yetersizliklerden yararlanarak, karşıdevrimi geliştirmiştir. Bunda gericiliğin önemli bir üssü haline getirilen Tayland'dan da alabildiğine yararlanmaya çalışmıştır.

Kamboçya'ya Vietnam desteği emperyalizmin bu planlarını önemli oranda boşa çıkarırken, ABD'nin yaralarının yeniden kanamasına yol açmıştır. Karşıdevrimci tüm saldırılara rağmen, Kamboçya'da ilerici yönetim iktidarı koruma başarısı göstermiştir.

1979'dan bu yana Polpot yandaşları ile Prens Sihanuk taraftarlarını, Tayland'daki gerici üslerle eğiterek, Kamboçya içerisine gönderen emperyalistler, özellikle

le de yakın dönemde saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Tayland'ın Kamboçya sınırında üslendirilen Polpot yandaşları, zaman zaman Kamboçya sınırından daha iç bölgelere geçerek, yerleşim alanlarına karşı saldırılar düzenlemektedirler. Böylece Hang Samrin hükümetine karşı saldırılarını sonuçlandırmak istemektedirler.

1984'lerin sonlarına doğru, Kamboçya'da devrim ve karşıdevrim güçleri arasında yoğun çatışmalar ortaya çıkmış ve hâlâ en şiddetli bir biçimde sürdürülmektedir. Emperyalizmin geniş saldırgan hazırlıkları içinde bulunduğu bir dönemde, Vietnam birlikleri ile Kamboçya devrim güçlerinin ortak hareketi, bu saldırıları püskürtmede önemli adımlar atmaktadır. Tüm emperyalist basını ve güçler hep bir ağızdan, Kamboçya'da devrimin kazandığı mevzilere karşı bağırarak ve saldırı ortaklığı yapmaktadırlar.

1985 Ocak ayı içerisinde önemli oranda darbe yiyen karşıdevrimci birlikler, Kamboçya sınırından Tayland'a sığınmaya başladılar. Önümüzdeki günlerde de sürececek olan bu çatışmalar, önemli gelişmelere de yol açabi-

lecektir.

Tayland'da üslendirilen karşıdevrimci birlikler eliyle Kamboçya ve hatta başarılabilsen, Vietnam içerisine kadar saldırılarını uzatmaya çalışan emperyalistler, ortaya çıkan yeni gelişmeler karşısında, hiç olmazsa uşaklarının yaşamalarını sağlamaya uğraşmaktadırlar. Bu amaçla Tayland'a önemli oranda destek sunarken, ortaya çıkan baskıyı da engellemeye çalışmaktadırlar.

Bir yandan Tayland'da kışkırtıcı yaygınlaştıran, diğer yandan da yeni saldırı ve provakasyonları gündeme getirmektedirler. Ama başvurduğu tüm yöntemler Vietnam desteğindeki Kamboçya halkının kararlı direnişi karşısında sonuçsuz kalmaktadır.

Önümüzdeki günlerde yeni görünüm kazanarak devam edecek olan emperyalist saldırılar, karşıdevrimci güçlerin Kamboçya'da etkisizleştirilmesine kadar devam edecektir. Vietnam BM temsilcisi yaptığı açıklamada «Vietnam birlikleri yönetimin egemenliğini kurması ile birlikte geri çekilecektir» derken, bu sal-

dırlara karşı sonuna kadar direneceklerini de ifade etmektedir.

Kamboçya'da karşıdevrimci saldırıların etkisizleştirilmesi açık ki, yönetimin güçlenmesine bağlıdır. Zaten Vietnam desteğinin önemli nedeni de böylesi bir güçlenmeyi sağlamaktır. Nasıl ki, Afgan hükümetinin zayıflığı, gericiliğin yaşamasına yol açıyorsa, Kamboçya için de aynı durum geçerlidir. Gericilik, ancak devrim güçlerinin gerçekten bir güç olmaları ile bir daha canlanamayacak bir biçimde ezilebilir.

Bugün Kamboçya halkı ve yönetimi önündeki en temel görev budur. Bu görevin başarılmaya yönetimin ve halkın başına muhallat edilen gerici kışkırtmaların püskürtülmesi ve ezilmesi ile mümkün olabilir.

Emperyalizm ne kadar saldırıyorsa olursa olsun, gericiliğe ne kadar destek sunarsa sunsun, Kamboçya halkı gericiliği yenmeyi başaracaktır. Bugün daha fazla destek ve güce sahip olan Kamboçya halkının zaferini perçinlemesi önünde engel oluşturalabilecek bir neden de mevcut değildir. Bu nedenle zafer yolunda daha emin adımlarla ilerleyebilecek, sosyalizm camiasında kendisine düşen rolünü yüklenilecektir.

Kürdistan'da Yeni Sondajlar

Faşist cunta iktidara gelir gelmez çürümüş olan Türk kapitalizmi çöküşten kurtarmak için Kürdistan'daki yerüstü, yeraltı zenginlik kaynaklarımızı görmemizi bir talana tabii tuttu. Zenginliklerimizin talan edilmesi sırasında gücünün yetmedigine ise emperyalist güçleri yardıma çağırıldı. Bu temelde emperyalizme bağımlılığını daha da geliştirdi. Bugün Kürdistan'da faşist Türk sömürgecilerinin açmış olduğu bir çok talan faaliyeti, doğrudan çeşitli emperyalist devletler ve tekeller tarafından yürütülmektedir. Hakkari'de İngiliz emperyalizminin uluslararası petrol tekelleriyle ortaklaşa yürütülen petrol arama faaliyeti bu talanın bir parçasıdır.

Türk sömürgecilerinin Shell tekelile ortaklaşa Hakkari yöresinde dört ay aşkın sürdüğü petrol aramaları bütün hızıyla devam etmektedir. Bütün masrafları yüklenen Shell tekelisi Türk burjuvazisiyle 20 yıl süresince petrolün %45'ine ortaklaşa şekilde anlaşmıştır. Hakkari merkezine bir km uzaklıktaki Meran köyünün yanında kamp kuran firma petrol arama çalışmalarını Hakkari'nin kuzey cephesinde olan batıdan doğuya uzanan 3630 metre yüksekliğindeki kara dağlarda sürdürmektedir. Kara dağların hemen her vadisine yollar yapılmış ve halen de yapılmaktadır. Her 50-60 metre de bir kuyu kazılmakta ve hergün 500 kg dinamit lokumu patlatarak arama faaliyetlerini sürdürmektedirler. Bu faaliyetleri Shell tekeline mensup 45 petrol mühendisi ile Mardin'den, Siirt'ten ve Diyarbakır'dan getirilen Kürdistanlı emekçiler yürütmektedir. Emperyalistler ve faşist Türk burjuvazisi bir taraftan yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi sömürürken, emek ve kol gücümüzü, göz nurumuzu ve fiziki yapımızı da çok ucuza sömürmektedirler.

Emperyalizm ve Türk burjuvazisinin Kürdistan'ın zenginlikleri üzerinde kurdukları bu ortak faaliyetleri sömürgecilik politikasındaki ortaklıklarını gösterdiği gibi Türk kapitalizminin emperyalizmle olan yeni sömürgecilik ilişkilerini de çok açık biçimde göstermektedir. Bilindiği gibi Kürdistan Üzerindeki klasik sömürgecilik dünyadaki istisnalardan biridir 1960'larda

dünyadaki ulusal kurtuluş hareketlerinin tasfiye ettiği klasik sömürgecilik, bazı alanlarda günümüze değin yaşatıldı. İl paylaşımla savaşından sonra emperyalizmin baş vurma zorunda kaldığı yeni-sömürgecilik, çok sinsi bir sömür biçimi olarak emperyalist sistemin temel politikası oldu ve bu politika direk işgal, istila ve ilhaka dayanan klasik sömürgecilik politikasıyla çelişmedi, tersine onunla bir bütünlük arzetti, bunun en bariz örneği kendisi bir yeni sömürge olan Türkiye ve onun klasik sömürgesi Kürdistan'dır. Yine İrlanda İngiltere'nin bir klasik sömürgesidir. Yani bugün kalmı halinde bulunan klasik sömürgeci emperyalizmin direk işgal ve ilhaki altında olmayan sömürgeci ve emperyalizmle işbirlikçileri tarafından talan edilmektedirler.

Bugün Kürdistan'daki klasik sömürgecilik yalnız Türk burjuvazisi tarafından sürdürülmektedir. Aynı zamanda emperyalizmin yoğun destek ve işbirliği ile sürdürülmektedir. Türk burjuvazisi emperyalizmin desteği ile ayakta durmaya çalışırken, Kürdistan üzerindeki sömürsünü de aynı destekle derinleştirmektedir. Bugün, emperyalist petrol tekellerinin Türk burjuvazisiyle ortaklaşa Hakkari yöresinde yaptığı petrol arama çalışmaları bu sömürünün bir devamıdır. Türk burjuvazisinin emperyalizmle yeni sömürgecilik ilişkileri olmasa, Türk burjuvazisi Kürdistan'ın zenginliğini yalnız başına bu denli sömürmez, talan edemezdi. Türk kapitalizminin gücü buna yetmezdi.

Özellikle faşist cuntanın iktidara gelmesinden sonra Kürdistan'ın diğer bölgelerinde olduğu gibi, Hakkari'de de talan faaliyetinin hızlandırılmasının ve bugüne kadar hiç bir sonuç alınmamasına rağmen sürdürülmesinin nedeni nedir? Sadece ekonomik olabilir mi?

Bunun nedenini birçok yerde görmek mümkündür. Herseyden önce bunun yan nedenleri olsa da, asıl nedenini başka yerlerde ara-

mak gerekir. Ama şunu da söyleyelim ki, büyük petrol yataklarının bulunduğu bir ülkede petrolün bulunmaması mümkün değildir. Her kazdıkları kuyuda petrolün fışkırdığı bir gerçektir. Özellikle Hakkari yöresine ağırlık verilmesinin nedeni başka yörelerde petrolün tükenmesi olamaz. Esas nedeni yörenin ekonomik toplumsal yapısına bağlamak gerekir. Hakkari kendine has özellikleri olan bir alandır. Bu özelliklerin en çarpıcısı Türk burjuvazinin Kürdistan'ın tüm ekonomik toplumsal yapısı üzerinde kurduğu ve derinleştirdiği hakimiyetini bu yöre üzerinde istenilen şekilde kuramamış olmasıdır. Bu nedenle yörede yaşayan halk derin bir yurtsever öz taşımakta ve direnişçiliğini korumaktadır. Egemen olan aşiretçi-feodal yapısıyla Kürt gerçekliğini en çok yaşayan bir kesimdir. Sömürgeci kurumların en zayıf iştilediği, dolayısıyla ulusal yabancılığın en az oranda görülmesi bu yöre halkı, Türk sömürgeci burjuvazisinin kazanamadığı bir potansiyel güç durumundadır.

Hakkari bölgesinin toplumsal yapısındaki bu özellik belki geçmişte Türk burjuvazisi için bir sorun arz etmiyordu. Fakat 1970'li yıllarda Kürt halkının içine girdiği ulusal kurtuluş sürecinin bütün hızıyla geliştigi ve Kürdistan'ı Türk sömürgeci burjuvazisinin ayağının altından kaydırarak, TC'ye büyük darbeler indirdiği bugün, Hakkari'nin bu yapısı, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesinde büyük rol oynamakta önemli görevlerin başlanmasını kolaylaştırmaktadır. Bunun önüne geçmeye çalışan faşist güçler, geç kaldıklarını bildikleri halde, yine de ekonomik yatırımlarını ve askeri ügünlerini hızlandırmışlardır. Ancak, mevcut Türk kapitalizmi yalnız başına böyle bir talan faaliyetini kısa sürede istediği şekilde gerçekleştiremeyeceğinden, hızla emperyalizmle ortaklıklara varmıştır. bu ekonomide olduğu gibi askeri alanda da yapılmaktadır. Bölgeyi önce ekonomik

olarak albulukaya alarak bu temelde denetimlerini daha da arttıracaklarını ve yöre halkını kazanabileceklerini umut etmektedirler. Ulusal kurtuluş mücadelesinin alevleri hemen tüm Kürdistan'ı sarmadan yarıdan mal kaçırır misali kolları sıvayarak, Kürdistan'ın zenginliklerini talana girişen faşist Türk burjuvazisi, "ne götürürsem kâdır" mantığıyla hareket etmektedir. Bkindiği gibi bir toplumun tam olarak egemenlik altına alınması salt askeri zorla sağlanamaz. Hakimiyetin sağlanması için askeri zor sadece etkiyici rol oynar. Egemenliği sağlanabilmesi için zorun kaynağı olan ekonomik yapı üzerinde hakimiyet kurmak gerekir.

İngiliz ve Fransız emperyalizminin klasik sömürgecilği ile Türk sömürgeçiliğinin Kürdistan üzerindeki gelişimi arasında fark vardır. İngiliz ve Fransız emperyalizminin sömürgeci gelişimi, esas olarak ekonomik talana ve yerli kültürün imhasına dayanmaktadır, daha sonra askeri işgal, siyasal ilhak gerçekleştirmektedir. Fakat Türk burjuvazisi ekonomik ve kültürel olarak zayıf olduğu ve Kürt halkını ulusal imhaya uğratma amacıyla olduğu için, önce askeri işgal ve siyasal egemenliği daha sonra da ekonomik ve kültürel sömürgeçiliği geliştirmiştir. Kürdistan üzerindeki sömürgecilik böyle bir gelişme seyrizlemez. Fakat hemen belirtelim ki, Türk sömürgeçiliği Kürdistan'ın her yerinde aynı anda ve düzeyde gelişmemiştir. Örneğin Hakkari yöresi sömürgeçiliğin en zayıf geliştiği alan oldu. Aşiretçi-feodal yapının egemen olduğu alanlardan biri olan bu yöre, sahip olduğu coğrafik, iklimsel yapısı nedeniyle ve metro pol kentlerine uzak olmasından dolayı Türk kapitalizmiyle daha geç tanışmış, dolayısıyla yurtsever direnişçi Kürt özelliğini kaybetmemiştir. Ayrıca diğer Kürdistan parçalarıyla sınır ve oradaki yurtsever mücadeleler ilişkisi halinde olması nedeniyle, ulusal yabancılığın çok az uğramıştır. Türk kapitalizmi ise girmesinin nedeni oldukça

dağılık bir alan olmasıdır. Kapitalizmin bu yere girebilmesinin, ilk ve temel koşulu ulu şebekesinin geliştirilmesidir. Oysa dağılık bir alan olan Hakkari'de böyle bir şebekenin gerçekleştirilmesi çok zordur. Diğer yandan Türk kapitalizmi daha çok tarımsal alanlarda gelişme göstermiştir. Hakkari yöresi bir tarım alanı olmadığı için, Türk kapitalizminin ilk tercihi olmamıştır.

Bugün ise, Hakkari'nin ulusal kurtuluş mücadelesinde oynadığı etkin rolün önüne geçmek için adeta sömürgeçiliği yeniden geliştiren faşist Türk sömürgecilerinin ekonomik talan faaliyetleri sadece sömürü amacıyla yapılmamaktadır. Kürt halkını imha etme politikalarının ekonomik bir halkasıdır. Bu ekonomik sömürgecilik sadece petrol arama ile de sınırlı kalmamaktadır; aynı zamanda emek sömürüsü, sular üzerinde hidroelektrik santalleri kurma, hayvan ürünlerini talan etme gibi çeşitli biçimlerde gerçekleşmektedir.

Ama artık faşist Türk burjuvazisinin geç kaldığını söyleyebiliriz. Artık istediği şekilde ülkemizin zenginliklerini, ne emperyalizme peske çekebilecektir, ne de talan edilemeyecektir. Topragımızı, emek gücümüzü, kanımızı, değerlerimizi, kültürümüzü, beynimizi sömürmeyecektir. İsteddiği şekilde at oynatıp kılıç şakırdatamayacaktır. Her önüne gelene tekme-tokat yapıtıramayacak, insanlarımızın onuruyla oynayamayacaktır. Yaptığı her zorbalık ve talan karşısında, büyük bir ulusal kurtuluş savaşına hazırlanan halkımızı ve onun önderi PKK'yi bulacaktır. Yani halkımız, artık yapılanlara sessiz kalmayacak, kalmamaktadır. Düşmandan hesap soracak kadar yükselmiş bir mücadele potansiyeline sahip bir halktır. Hiçbir emperyalist ve sömürgeci uygulamalar, onu dönülmez bir yol olan ulusal kurtuluş mücadelesinden geriye dönderecektir. Faşist sömürgecilerin son yıllarda emperyalist tekellerle ortaklaşa Kürdistan'da açtıkları ekonomik, kısmen de askeri tesisler, şebekeler, işletmelerle istedikleri sonucu elde edemeyeceklerdir. Kürdistan artık şapırsız, Kürt halkı ise köleliğe boyun eğen bir halk değildir.

SABRİ

PARTİZANIN MEKTUBU

Biz 15 Ağustos eylemcileri olarak Partimizin siyasal çizgisini pratiğe aktararak maddi olguya dönüştürme amacıyla giriştiğimiz eylemlerin neden ve yol açtıkları sonuçları kamuoyuna açıklama ve ihanet çukuruna batmış tasfiyeciliğin faşist cuntanın saldırılarıyla paralel oluşturulan olayları çarpıtma, tersyüz gösterme ve Partimize yönelik artırdıkları tahrik edici provakatif saldırıların nedenlerini ortaya serme amacıyla bu yazıyı geç ve tekrar da olsa kaleme almayı gerekli gördük.

Kamuoyu tarafından bilindiği gibi, PKK öncülüğündeki HRK güçlerinin 15 Ağustos'ta başlamış olduğu, ülkemizin çeşitli yerlerinde giriştiği eylemler, bu ana kadar devam edegelmştir. Faşist ordunun üstün ezici gücü karşısında düşman saldırıları boşa çıkartılarak, dönmüş görevlerimizin başında gelen siyasal çalışmaların önünü açma ve kazanımlarını koruma, rolümüze Partimizin silahlı güçleri olarak, arzuladığımız seviyede olmasa bile, yerine getirmiş ve getirmeye devam etmekteyiz.

Giriştiğimiz bu eylemleri gerekli kılan etkenler ve mevcut ortamın özelliklerinin kavranması fazla izah gerektirmeyecek kadar açık, net ve anlaşılır bir durumdur. Devrim sorununa doğru, samimi yaklaşım gösteren herkes açısından eylemlerin Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinde varılan ileri bir aşamanın zorunlu görevleri olarak anlam bulmaması mümkün değildir.

Eylemlerin içinde boyverdiği nesnel ve özel gerçeklik objektif bir yaklaşımla değerlendirildiğinde Kürdistan'da yürütülen silahlı mücadelenin dayatıcı gerekliliğini anlamak güç bir iş olmayacaktır.

12 Eylül 1980'de faşizmin iktidara gelmesinden önce Türkiye ve Kürdistan'da uzun bir devrimci mücadele sürecinin yaşandığı söz konusudur. Devrimci süreç, bazı eksiklik ve olumsuzluklarıyla birlikte sınıfsal ulusal mücadelenin doğuş, gelişme ve yükselme aşamalarını izlemiş, bir çok konuda önemli siyasal kazanımlar ortaya çıkarmıştır; Türkiye'de aydın-gençlik hareketinde kabarma, işçi sınıfının ekonomik ve siyasal mücadelesinde keskinleşme, küçük-burjuva aydın demokratların tutarsız da olsa, yönetime karşı muhalefeti, gibi sosyal devrim dinamiklerinin yerşerip olgunlaşması geçreği yaşanmıştır. Kürdistan'da sömürgeciliğin geliştirdiği ideolojik-politik bağımlılık, ajan-muhbir yapı ve işbirlikçi hain güçlerin toplum üzerindeki otoriteleri büyük oranda dağıtılıp, ulusal baskıdan doğan halkımızın sömürgecilik karşı doğal tepkisi bilinçli eylemliliğe dönüştürülerek sömürgeciliğin egemen siyasal gücü yenilgi alma noktasına getirilmiştir. Sağlanan gelişmeler sonucu, karşı-devrimin zoru artmış ve kurtuluşu faşizmde arama noktasına gelmiştir.

Faşizmin vahşet ve talanım halklarımız üzerinde sistemleştirilen iktidar kurumlaştırılması, Türk devletinin yıkılmasına yol açacak ekonomik-politik bunamalı giderilmesi çalışılmıştır. Bu amaçla, siyasal boşluklar kapatılmış, toplum kaba bir zor gücü altında ezdirilmiş, dev-

rimci-demokrat güçlere önemli darbeler vurulmuştur. Faşizmin bu hiç dinmeyen beş yıllık şiddet pratiği ona ne kazandırmıştır?

Herşeyden önce, faşizmin Türk burjuvazisinin temel çelişkilerini çözemediğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Toplumsal çelişkileri daha da körüklemiş, kitlelerde her an patlamaya dönüşebilecek içten tepki birikimine uygulamalarıyla yol açarak, öncünün örgütlü eylemine güçlü çıkış olanağını sunan derin ve kapsamlı bir muhalefet zeminini ortaya çıkarmıştır.

Sol'un önemli bir kesiminin yurtdışında devrimden uzaklaşma, yozlaşma ve çürüme içinde tasfiyeciliğe yöneldiği 1981-83 arası dönemde PKK, diğer yazılarında geniş açıklamasını yaptığı toparlanma, hazırlık ve ülkeye dönüş çalışmalarını üstün gayretlerle yürüttüğü, faşizm ve provakasyonun tüm engellemelerine rağmen, ülkenin elverişli alanlarında, düşmanın da gitmesini imkansız kılan bir konumlanma içine girmiştir.

Partimiz, bu dönemde Kürdistan'da mevcut güçlü siyasal zemin üzerinde halk direnişini örgütlemeye koyulmuş ve örgüt çekirdeklerinin kitleler içine atılmasıyla kısa bir süre içinde yeşerebilmeye durumları ortaya çıkmıştır. Çalışmalarımızı kitleler derin bir sempati ile karşılamış ve faşist sömürgecilik karşı mücadelede temel olan halk savaşı esprisini içinde silahlı mücadelenin adım adım geliştiği kitlelere, kurtuluş çizgisi olarak tasfiyeciyi tasvip edilecek çizgiye gereken desteği vermişlerdir. Bugün tasfiyeciyi çizginin iddia ettiği gibi, halk, faşist boyunduruk altında yaşamaya hiçbir zaman rıza göstermemiş, kurtuluşun zorunluluğunu kavramakta güçlü çökmemiştir. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı halkın nezdinde meşruluk kazanmış ve başka bir seçenek altında normal insanı yaşamı bile sürebilmeyen olanaksızlığı, geniş halk kesimlerinin bilincinde köklü yer edinmiştir. Kitleler yaşadıkları son bir kaç yıllık deneyden önemli dersler çıkarmışlardır. Onlar, atılan sloganların doğruluğunu, daha somut algılayor, sloganların eyleme dönüşmesine temel teşkil edecek politik duyarlılık ve ulusal kurtuluşun temel amaçlarını kendilerinin öz talepleri olarak kabul etmekten ileri gelen, siyasal olgunlaşmanın düzeyine ulaşmışlardır. Kitlelerde bunu görmek için derin araştırmalarda bulunmaya gerek bırakılmayacak kadar durum açık, net ve anlaşılabilir. Gidilen her alanda, sömürgeci faşizme karşı öfke, kin ve ateşli kurtuluş özlemi ile karşılaşılmıştır. Diğer yanda faşist baskı ve talan durmak bilmiyor; gün geçtikçe yeni zorbalar kanunları, zamlar, silah, olmasa karşılığı olan para alma, hertürden keyfi uygulamalar, işkence, ırza tecavüz, yozluk ve ahlsızlık sürüp gidiyor. Toplumun başına geçirilen vahşi soyguncu kast her tarafta ağlarını kurmuş, işbirlikçi hain ve düşkün-lumpen takımı halkın değerlerine yapıpmış bir illet olarak varlığını sürdürüyordu. Servet birikiminin temel olan ticaret ve üretim yerine ihbar ücretleri ve rüşvet geçirilmiş; faşist devlet, bu yolla palazlanan kan emiciler güruhunu sosyal dayanışmayı genişletmek için güçlendiriyordu.

Uzun bir süre böylesi ezici bir ortam içinde tutulan geniş halk kesimleri yanbaşlarında kurtuluş güçlerini görmek isteyerek mücadelesini bekletisi içine girmiştir. Bu beklentilerin karşılıksız kalmaması gerekirdi, kaderleriyle başbaşa bırakılamazlardı. Halka ve devrime

azıcık bağlılığı olan her kişi ve örgütün faşizmin kan, işkence, kanlılık ortamına müdahale etmeleri sorumluluklarının kaçınılmaz bir gereği ve görevidir. Bundan uzaklaşanların tüm ısrarlı engellemesine rağmen, bu sorumluluğu taşıyan güçler olarak, PKK kadro ve militanları, uzun bir yürüyüş katedip ülkenin derinliklerine ulaşarak 2. Parti Kongresinde karar altına alınan silahlı mücadele taktiğinin birinci adımını atmak üzere, 1983 baharından itibaren faaliyete geçtiler.

Geliştirilen örgütlenme planı, halk savaşının temel dayanaklarını teşkil eden stratejik bölgelerde uygulamaya konularak, faaliyetler üslenme, çevre edinme ve keşif istihbarat temelinde geliştirildi. Siyasal ve silahlı mücadelenin başlarıyla geliştirilip ilerletilmesi için, mutlaka atılması gereken bu adım sınırlı alanlarda dar görevler ve gizli çalışma tarzıyla yürütülerek yeterlilikleriyle beraber bugün dayandığımız örgütsel ve teknik temelin atılması gerçekleştirildi. Üs alanları açığa kavuşturuldu, buralarda kitlelerin kalbine yerleşildi; bazı şehir merkezlerine el atılarak dağıtık çevreler arasında toparlanma sağlandı, kadro birikimi arttı sağlandı, ulaşım ağları geliştirildi, düşman hedeflerinin keşfi yapıldı ve bölgelere ilişkin çalışma planları ortaya çıkarıldı.

Çalışmalarımız başlangıcında bulunduğumuz dönemde düşmanın nasıl bir tepki göstereceği 1983 Mayıs'ında Güney Kürdistan'daki varlığımızı imha etmeye yönelik idam cezasıyla açıkça anlaşılıyordu.

Devrimci hamlemizi kesmek için faşist cuntanın Mayıs ayında giriştiği PKK'nın fiziki varlığını imha etme hareketına aynı dönemde Semir provakatorünün örgüt tasfiyesini amaçlayan komposu ile Kemal Burak'ın siyasal tasfiyeciyi amaçlayan ("Devrimcilik mi Terörizm mi-PKK Üzerine" adlı broşürünün piyasaya sürülmesiyle) siyasal taarruzu eşlik ediyordu. Bu üç güç aynı dönemde PKK'nın kadrosal, örgütsel ve siyasi varlığına kast eden, saldırıyı bir işbütünü andıran biçimde başlatmışlardı. Üç eylemin aynı ana denk gelmesinin salt bir tesadüf olduğunu sanmıyoruz.

Bütün ağırlığına rağmen üç başlı karşı-devrim hareketi PKK'yi direniş geliştirme kararlılığında caydırılamaz, saldırılar hamlemizin çelik siperine çarparak yıkılmaktan kurtulmamıştır. Neydi düşmanları kahreden bu çelik siper? PKK saldırılarından hiçbirisine o anda tek bir silah bile sıklamasa, düşmanlar geri püskürtüldüler. Çünkü, herşeyden önce, Partinin direniş çizgisini doğru, meşru ve gerekli kılan, onu yaşatıp güçlendiren ülke ve bölge düzeyinde muazzam politik koşulların varlığı söz konusudur. Partimizde esas olan ideolojik ve örgütsel birlik, büyük direnme ruhu ve yüksek politik düzey yapımızın özünü teşkil etmektedir. Halkımızın ısrarlı direniş arzusuyla birleşen Partimizin bu üç eyleme geçerek bütün düşman saldırılarını boşa çıkartacak çelik zırh duvarını oluşturur.

Faşist cuntanın Güney Kürdistan'a saldırısı fiyaskoyla sonuçlanmaz, kadroların içeriyi akısını durduramaz, bu nedenle henüz ayakları üzerine dikilememiş gücümüzü açık bir savaş içine çekmek için içerde yoğun saldırılara girişmiştir. Üç kişilik bir birimimizin üzerine tam 2.500 kişilik askeri güç yığıldı, silahlı aşiretlerin üstüne

gidip teslim almaya çalışıyor, erzak kısıntısı, sınırlar sıklaştırılması, yeni muhbir ağların, komutanlar, öğretmen ve kadrolu imamlar (bunlar özel görevli MİT elemanları oluyordu) eliyle geliştirilmesine çalışıyor, çeşitli düzeylerde sık sık toplantılar düzenlenip, plan ve önlemler geliştirilerek, halka zorla dayatılıyordu.

Bu süreçte kitleler arasında yapılan sınırlı siyasal çalışmalar, onlarda canlanma umut ve heyecanı yaratıyor, işkenceci, ajan ve muhbirlerin cezalandırılması yönündeki talepleri karşı durulmaz bir düzeyde çıkarak faaliyetlerimizin önüne dayatıyordu. Bu yapıya darbe vurulmaksızın çalışmaların alanını genişletmenin olanaksızlığı kendisini hissettirdi. Birkaç bölgede ajanlara karşı konulan sınırlı birkaç eylem bile ajan yapının kısa süre içinde büyük ölçüde etkisizleşmesini sağlarken, siyasal çalışma alanları artarak, faaliyet kapsamı genişlemeye gösteriyordu.

Gelişme ve olayların hızı siyasal ve eylemsel faaliyetin kapasitesini büyüttü, ortamı karşılayacak geniş örgütlerin yaratılması sorununu gündeme getiriyordu. Ancak kitlelerde devrimin gücüne tam güven henüz oluşmamıştı. Kararsızlıklar, bocalama ve düşman gücü hakkındaki yanlışlar giderilerek devrimin güçlü olduğuna dair güven yerleştirilmeliydi. Nitekim kitlelerin ısrarlı talebine rağmen zamanında atakla bulunamayışımız durumun ve tıkanmaya yol açıyor, başgösteren zayıf umutlar düşmanın azgın terörü altında sönme ve yılmnlığa dönüşme tehlikesine giriyordu.

1983-84 Ağustos ayına kadar yaşanan bu gelişmeler sonucunda ikinci kararlı bir adım atılmalı, faşist teröre karşı devrimci şiddeti geliştirmek ve işkencecilerin hesap sorulması amacıyla ileri bir hareket başlatılmalı, siyasal, örgütsel çalışmalara atılım kazanılmalıydı. Yani silahlı propagandanın geniş kapsamlı amaç ve işlevlerini mümkün kılacak, ona rolünü gördürebilecek yeni bir dönem açılmalıydı. Bu, her açıdan bir zorunluluk halini almıştı.

15 Ağustos'a yukarıda belirlenen gelişmeler neticesinde varılmış ve objektif-subjektif koşulların ortaya çıkardığı gelişmelerin bir ürünü olarak eylemler başgöstermiştir. Burada bir taktiğin uygulanması söz konusudur ve hiçbir oportünist çarpıtmayacağı derecede taktiğin doğruluğu aşağıda izah etmeye çalışacağımız yol açtığı gelişmelerle kanıtlanmıştır.

15 Ağustos Eylemliliğinin Yol Açtığı Siyasal, Örgütsel ve Pratik Sonuçlar Nelerdir?

HRK'nin kuruluş ilanı ile 15 Ağustos'ta yapılan tarihsel çıkış seçilen isabetli hedefler, beklernen yerde düşmana vurulan darbeler, düşmanı şaşkına çevirdi, korku ve panik havasına boğdu.

Şok tesiri altına giren düşman, bir isyan hareketi ile karşı karşıya olduğu gafna kapıldı için, kitleler karşısında Eylül ayının başına kadar geri adım atıp kuru-sert baskı yöntemlerini bir kenara bırakarak, halkın koruyucusu pozisyonuna girdi. Halka valvârı durumuna düşen faşist Türk ordusunun klasik "yenilmez, yıkılmaz" imajı kısa bir sürede yerle bir oldu. Eylül ayının başından itibaren düşman ordusunun giriştiği doğrudan savaş hareketiyle güç üstünlüğüne

kullanma çabası verildi. Fakat görünen güçlerin savaşıyla karşı karşıya olduğunu anlayınca cılızına döndü ve acizlik içinde demagogiden ibaret propagandasına hız vererek kofluğunu örtmeye çalıştı. Ordu tam bir plansızlık içinde dört bir tarafa hücum ettiriliyordu, fakat sonuç alınmadan manevra üstüne manevra yaptırılarak askerler bitkin düşürüldü. Böylece ordu bünyesinde zayıflıklar kendini göstererek sert disiplin laçkalığı, hız hantallığa döndü. Emir-komuta zinciri zayıflamış, çoğu yerde işleme hâle gelerek herkes bir üstünü nasıl yanılıp bu beladan nasılı sıyrılacağı düşünmeye başlamıştı. Bu durumlar hızla yaygınlaşarak askerlerin moral, cesaret ve savaş azminden yoksun düşmelerine yol açıyor, ordu bünyesinde saklı bulunan Kürt-Türk ilişkisi ve siyasal çelişkiler yer yer kendini açığa vurarak durgun çelik kısmen hareketlenmeye başlıyordu.

Eylemlerin sürekliliği düşman şokunu artıracak sarsıntısını devam ettirdi ve faşist şefferi telaşa düşürdü. Yitirdikleri en ağır şey tarihsel güç prestijleri idi. İlk etapta devrimci kurtuluş birliklerini hedefleme durumunda olan düşman, kendi çaresizliğini görünce halka karşı sahte tutumuna bırakarak, başta çevrelerimiz ve birliklerini koruyan silahlı aşiretler olmak üzere, halkı topyekün baskı altına aldı; işkenceyi yaygınlaştırdı, başta kendileriyle uzlaşma arayışında bulunduğu aşiret reisleri dahil herkesi hedefli haline getirerek ev yaktı, talan ve gaspa girişti. İşkence ve çatışmalarla suçsuz insanları katletti. Estirilen vahşi terör altında halk sindirilecek devrimci kuvvetlere karşı kullanılmak istendi, fakat halk bu duruma girmeyerek kurtuluş kuvvetlerine olan desteğini daha da arttırmakla düşmana gereken cevabı verdi.

Yeni dönemi halk koşuyula karşılımsız, eylemlerin sürekli kılınp, yaygınlaştırılmasını istemiş ve derinden etkilenmiştir.

Köklü bir tarihi geçmişe sahip olan halkımız dış istilalar ve iç ihanetler sonucu gelişmesi duruma uğratılarak çağın gerisine itilmiştir. Özellikle cumhuriyet tarihyle birlikte daha sistemli ve tahripkar bir sömürgecilik karşı karşıya kalan halkımızın giriştiği birçok isyan hareketında bilinen yetersizliklerden dolayı hep sonuçsuz kalmıştır. Bu ve daha çok da son yıllarda ortaya çıkan ilkel milliyetçilik ve sahte örgütlerden aldığı yararlar nedeniyle kurtuluşu dair umutları körelmiş durumda idi. Böyle bir ortamda Partimizin doğru çizgisinin hayata uygulanması demek olan gelişen HRK eylemliliği, Parti çizgimizin kitleleşmesi ve ulusun yeniden ayağa kaldırılması yolunda içine girilmesi gereken doğru, doğru olduğu kadar da zorunlu olan bir yoldu.

Sömürgeciliğin sindirdiği ve politika dışına ittiği halk kitleleri üzerinde olumlu bir etki ve canlılık yaratan eylemlimiz yanlış anlayışları parçalayarak ulusal kurtuluş mücadelesinde ve onun önderi Partimize güven ve inancı geliştirdi. Önlere açılan kitleler politikasının içine çekilecek mücadeleye yakın destekleri geliştirildi. Sıcak mücadelenin yaşandığı alanlarda gençliğin bir bölümü HRK içine çekilirken, diğer önemli bir bölümü buna istekli kılındı. Halk üretimi ve yaşamı savaş ortamına uyarlama zorunluluğunu kavrayarak buna hazırlıklı hale gelmeye çalıştı.

Diğer yanda halkımızın sırtında bir kambur teşkil eden feodal-aşiretçi yapıların kofluğu ortaya çı-

karak gerici bağ ve değerler çözülmeye yüz tuttu. Reformist küçük-burjuva ve ilkel milliyetçiliğin teslimiyetçi ihanetçi yüzü kitleler tarafından daha açık anlaşılacak pratik zemin bu güçlere kapatılmış oldu.

Türkiye emekçilerinin faşizmin ağız baskı, sömürü ve terörü altında terk edilmiş halde bırakıldığı bir ortamda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin faşizme indirildiği darbe, Türkiye halkının mücadelesine hayatı bir destek ve düşmana karşı ortak mücadele mesajını sunmuştur. Türkiye devrimine sol'un önemli bir kesiminin sert çevirdiği bir dönemde PKK'nin her tarafa yankılanan gür bir ses ile yaptığı devrim haykırışı, Türk halkının faşizmin üstüne yürütmesinde itici bir faktör olmuştur.

Devrimci silahlı mücadelede aynı zamanda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini uluslararası güçler nezdinde önemli bir konuma çıkararak, ona prestij kazandırmıştır. Dünya kamuoyunun Kürt sorununa karşı ödenen bir süregelen ilgisizliği bir anda dağılarak, soruna karşı birçok gücün olumlu veya olumsuz yönde düşünce ve tavır belirlenmesine yol açmış, bu suretle faşist Türk sömürgeciliğinin halkımızın varlığını ve mücadelesini inkar-örtbas etmeye çabaları bozguna uğrayarak soyutlanmışlık tehlikesi önemli oranda aşılmıştır.

Partimizin Kürdistan'da imve kazandırdığı devrimci süreç, toplumsal, siyasal, tarihsel etki ve bağlarla oluşmuş bir bütünün kurumu ve alışagelmis yaşam koşulları üzerinde değiştirici etkiler bırakarak, safları devrim ile karşı-devrim arasında daha hızlı ve yoğun tarzda yer edimelerine yolcu olmuştur. Toplumda böylesi bir ayrışma ve netleşme olayını yaratan güç olarak PKK, politik dengeli stratejik yönde devrimin lehine dönmüştür, düşmanın politik tecrit çemberini daraltmıştır. Düşman, işbirlikçi kesimler ve emekçi kitleler tutum ve hesaplarını yeniden gözden geçirerek PKK'nin adamlarına göre avarlamak zorunda kalmışlardır. İşbirlikçiliğin toplumsal temeli önemli oranda daralmıştır.

Bu politik gelişmeleri ortaya çıkaran devrimci silahlı mücadelemiz örgütlenme zemininin güçlendirilmesine önemli hizmetler sunmuştur. İçte ve dışta devrimimiz için son derece elverişli avantajlar getiren silahlı propaganda taktiği doğruluğunu kanıtlayarak, müca-deleyi ileri bir döneme sıçratmıştır. Bu dönem politik muhtevası örgütlenmeye yeni bir atılım ve gelişmiş bir biçim kazandıranın olanaklarını yüksek oranda çıkartan içeriktedir. Eylemler yaygın bir ajitasyon ortamını oluşturmış, kitleleri daha fazla bilinçlendirmeye yolcu olmuştur. Düşmana karşı kararlı bir tarzda dikilebilmenin moral ve cesaret öğelerini güçlendiren geniş ajitasyon ortamı devrimci propagandaya son derece önem ve ihtiyaç kazandırmıştır. Toplumun geniş yığınları ve sosyal otoriteler üzerinde coşku-prestij yaratan ortam, kitleler arasında yürütülecek cephe-sel faaliyetleri bolca ürün sağlata-lecek düzeye çıkarmıştır. Toplum-muzda egemen olan basıbozukluk ve örgütsüz yaşam alışkanlığının sakıncaları kitlelerce daha somut anlaşılmış ve bu alandaki köyülu uyusukluğu önemli oranda gerilemiştir.

Kitlelerde örgütlenmeye doğru bir akış süreci yaşanırken, parti kadroları arasında da bu yönlü bir olgunlaşma kendini göstererek, çeşitli nedenlerden kaynaklanan zayıflıklar kısmen aşılmış bulunuyor. Kadrolardaki zayıflığa yolaçan etkenlerin başında gelen mücadele-nin ağır gidişatı yerini canlı akışkan bir ortama bırakarak, yetkinleşme-nin derin pratik süreci gelişti, dal-lanan örgütsel görevler ve çok yönlü pratik, kadroların özgün yapılarını

berraklaştırarak doğru bir işbölümü ve görevlendirmenin ortamını doğurdu. Örgütlenme, savaş ve ajitasyon çalışmalarının bir arada yürütüldüğü ortamı yaşayan kadrolar piserek büyüme gösterdiler.

Yukarıda sıralanan örgütlenmenin yapı ve temelinin edinilen anlayışlar, deney, yetenek ve yeni kavrayışlar üzerinde yetkinleşmeye doğru götüren gelişmeler, örgütlenmenin önünde ciddi engeller oluş-turan etkenleri gidermesi, dur-gunluk ve atıl kalmaya son vermesi gibi sonuçlar vermesinden dolayı örgütlenmenin önu artık açılmıştır diyebiliriz.

Silahlı mücadele pratiği aynı zamanda askeri gücümüzün çeliş-kleşmesini de sağlamıştır. Yeni as-keri durum birçok yönü ile eylemsel alanda bir çığır açışın başlangıcını teşkil etmiştir. Askeri durum, halk savaşının savunma aşamasını yeni maddi ve manevi unsurlarla bes-leyerek güçlü kılmıştır. Faşist düş-man birliklerini karşı geliştirilen başarıları saldıri eylemlerimiz, sava-şçı birikimimizin uzun savunma sü-reci içinde edindiği tutukluluğu önemli oranda yıkararak sürekli saldıri ruhunu egemen kılmıştır. Ye-terersiz sayı ve donanma rağmen birçok güç ve çevrenin gözünde büyüttüğü bir düşmana darbe vurabilmiş, HRK yiyeleli haklı olarak kendilerine güven duymaya başla-mış, düşmanla uzun süreli bir sa-vaşım içine girebilmenin güç ve moral kazanımına sahip olmuşlar-dır. Yoğun düşman saldırıları altın-da geliştirdikleri saldıri tekniğinde olduğu gibi savunma biçimleri ko-nusunda da deney ve yeteneklerini arttırmışlardır.

Ortaya çıkan bazı sonuçları belirlerseniz; geride bırakılan süreçte gerçekleştirilen yaz dönemi hare-kâtı, bir yönü ile askeri ve siyasal yapımızı kızgın bir muharebe or-tamı içinde sinamıştır.

Çıkan sonuç; yapımızın savaşı sürdürebilme kudretinde olduğunu göstermiştir.

Aynı zamanda bu mücadele süreci içinde düşmanın ordu yapısı üstün ve zayıf yönleriyle tanınmış, gizlediği zaaf ve çelişkileri açığa çıkararak, "Türk ordusunun önünde hiç bir güç duramaz" safsatası yerle bir olmuştur.

Halkın savaşı karşısındaki tutumu netlik kazanmış, azımsan-mayacak bir destek potansiyeli ile karşı karşıya bulunduğumuz orta-ya çıkmıştır.

Sonuç itibarıyla, "Faşist teröre karşı devrimci şiddetli gelişime ve işkencecilerden hesap sorma-yaz dönemi hareketi" amaç ve hedeflerini önemli bir kısmına ulaşarak güçleri korumuş ve bu suretle dö-nemi başarıyla atlatabilmiştir.

O halde; mademki sonuçlar yapımızın kudretini, halkın devrimci savaşı kabullenecek destekle-miş olduğunu ve düşmanın yaşama gücünden yoksunluğunu ifade etmiş-tir, o zaman devrimci savaşın önu açıktır ve düşmana istediğimiz bi-çimleri dayatabilir, muharebelerin yer ve zamanını kendimiz tayin ede-biliriz. Bu durum taktik insiyatifin elimizde olduğunu gösterir.

Bir taktiğin doğru olup olmadıği düşman çelişkilerinin üzerindeki etki-si, halkın devrimci bilinç ve heyecan-ını yükseltmesi, öncü güçlerin ge-lişip güçlenmesine yol açıp açma-masıyla ölçülür. Uyguladığımız bir taktik vardır ve yukarıda izah ettiğ-i-miz gelişme ve sonuçları ortaya çıkarmıştır. Taktiğin yol açtığı ge-lişme ve sonuçları gele alın-maksızın, netliği hakkında peşin bir hüküm verip yanlışlır demek en-iyi bir niyetle ele alına bile saçma-lıktan başka bir şey değildir. Üstelik buna "terörizm, provakasyon, ma-ceracılık" demenin arkasında yatan düşüncenin devrimi ve halkı savun-duğu iddia edilebilir mi? Halkı savunma adına halkın ısrarlı istemi ve desteği üzerinde yükselen ve

artık bir halk direnişi boyutunu ald-ı-ğında şüphe duyulmayan halkın örgütlü devrimci direnişine küfür etmek, ona saldırmak ne anlama geliyor; ve hele direnişle ilişkin faşiz-min yaptığı belirleme ve tanımla-malardan hiç de farklı olmayan nitelendirmeler yapıyorsa, bizce bu tutumun tek doğru ifadesi halka ihanet-faşizme yaranmadır.

Bunlar faşizmle aynı tahlil, yor-um ve sonuçlarla bulunuyorsa, faşizmin olağanüstü düzeye varmış korkunç baskıların haklı göster-mek için yaptığı propagandanın tıpa tıp aynısını devrimci güçlere karşı yapıyorlarsa o zaman onun baskılarına "sol" adına meşruluk tanımlıyorlar da ne yapıyorlar? Bu durumu artık herkes görmek zo-rundadır ve lütfen sol'a en büyük hakaret olan bu rezil kepezake takı-mını hâlâ sol'a gösterme tutumundan vazgeçilsin, bunları sol saymakla sol'u onursuz göstermekten başka bir şey yapıyoruz.

Tasfiyeciliğin 15 Ağustos devrimci direniş karşısndaki tutumu faşist yönetim tutumundan farklı değildir. Bunu görüp de anlamamak, tavır koymamak suçlarını perdelmekten başka bir şey olmaz. Sol sol'dan istifasini vermediği müd-detçe, faşizmin alana iltihak ettiği dünyanın neresinde görülmüştür. Evet görülmüştür, fakat, bizde herkesin gözünü içine baka baka, hem de utanmadan, skıldanarak yapılan iş bunun ta kendisidir. Faşizme usaklıklarını teorik maske-lerle örtmeye çalışıyorlar. Terörizm deyip halkımızın kutsal direnişine saldırlıyor. Evet ikinci Hitler Rea-gan da terörizm deyip her tarafa sal-dırıyor. Hatta anti-emperyalist ra-dikal yönetimler ve sosyalist ülke-ri bile terörist ilan etmektedir. Faşist Evren de halkı "terörizm" belasından kurtarmak için ortaya atılmış, yüzbinlerce "terörist" in canına okumuş ve "terörizme karşı başarılı" mücadele verdiği için em-peryalizmin dünyaya örnek göster-diği "kahraman" değil midir? Te-rörizmin tekrar dirilmemesi için topyekün bir halkı beş yıldan beri rehin tutanlar onlar değil midir? Peki, siz sözüm ona anti-faşist, anti-emperyalist "ilerilerci", "sosyalist-ler" ve de "komünistler", Reagan ve Evren'in bütün anti-teröristler tek cephe altında toplanmaya ve müca-deleyi çiddilettiği bir dönemde aynı şiddetli arzu ve heyecana Türkiye ve Kürdistan dışında -ki Kürdistan'da yapamazsınız çünkü yapmanız için faşist devletin ünifor-masını giymeniz gerekir, aksi halde bugün halkın hainlere karşı giriştiği tutuklamaları içinde kendinizi bulur ve onların akıbetine uğramaktan kurtulamazsınız- dünyanın dört bir yanında herkesi PKK "terörizmine" karşı mücadele ve eylem birliğine çağırarak, faşist şeffelin slogan-ının olduğu gibi haykırarak çağır-larına olumlu cevap vermiş olmuyor musunuz?

Bugün faşist Evren'in terörizme karşı Kürdistan'da yürüttüğü kıya-sıya bir savaşı var ve kendini haklı göstermek için hasını olan PKK'nin öncülüğündeki silahlı direnişle tutuklanıyor. Siz de bu dire-nişe terörizm dediniz; o zaman yaptığınız şey faşist savaşı haklı çıkarmaktan başka bir anlama gelmez.

Kürdistan yeni direniş hareketi 6. ayına giriyor ve hızından hiçbir şey kaybetmeden sürekli tırmanma gösteriyor. Yaygın bir savaş hare-keti içinde tutulan yüzbinlerce varan düşman askeri gücünün dinmeyen saldırılar altında bu kadar uzun bir direniş hâlâ varlığını sürdürebili-yorsa, buna terörizm denilebilir mi? Halkın desteğini almayan bir hareketin değil 6 ay, 1 ay bile bu denli saldıri karşısında ayakta dur-ması olanaksızdır. Peki halkın des-tekleddiği bir hareketin teröristlikle bir alakası olabilir mi? Anlaşılan siz terörü gerçek anlamından çıkarp

her türlü silah kullanımına terör demeye başladınız. Sizin mantığı-nıza göre her silahlı hareket terör, onu uygulayan ve destekleyenler ise suç işlemektedirler, suçlunun ceza-landırılması da meşru olduğuna göre siz, bugün terörizmden dolayı topyekün bir halkın cezalandırıl-masını meşru saymakta ve arka çalı-yorsunuz. Sosyal-sözlenim bu tav-rını 60 yıl önce de göstermişti. M. Kemal'in "vahşi" Kürtleri ıslah eden "medeniyetçi" katliamına TKP o zaman da alkış çalmıştı. Şimdi de bunu yapmasına fazla şaş-mıyoruz, ama bizim bay "Kürtçü-lere" ne demeli? Siz niye bugün halkınızın katliamına alkış çalıyo-rsunuz? Anlaşılan M. Kemal'in ıslah edilebilmiş olduğu Kürtler sadece sizler oluyormuşunuz!

Eylemlere provakasyon deni-liyor ve tasfiyeci sol'un tümünün bu konuda bir ortaklık içinde olduğunu görüyoruz.

Emeğin Sesi: "Apocu çetelerin Eruh, Şemdinli, Sırmak ve çevrelerinde giriştikleri provakasyonlar..."

KOMKAR S:68: "Cunta uzun sü-re-den beri hazırlıklarını yaptığı saldıriyi başlatmak için bu son provakatif gelişmelerde bizzat rol oynamış olabilir..."

Pêşeng S:22: "PKK... 15 Ağustos provakasyonunu haklı çıkarmak için boşuna caba harcıyor." "Bu eylem... emperyalist planlara hizmet etmiştir."

KUK/MK 8 Eylül 1984 Bildirisi: "PKK (Apocul) tarafından ger-çekleştirilen 'Eruh olayları'; sö-mürgeci, askeri faşist diktatör-lüğün son ılgal hareketine giriş-mesi için tertiplenen bilinçli bir provakasyondan başka bir şey değildir..." "Eruh olaylarının" açık bir provakasyon olduğunu kanıt-layan birçok neden var..."

Devrimin Sesi S:41: "Apocu çete... sözde Türk halkının, özde CIA ve MİT tarafından organize edilebilirliği düşüncesini uyandı-ran provakasyon eylemleri dü-zenlendi..."

TKP'nin Sesi Radyosu: "... demok-rasinin komposu... provakasyon eylemleri..."

KENAN EVREN: "Bu olaylar (Eruh-Şemdinli eylemleri) bizi demok-rasiye geçmekten caydırmak isteyen güçler tarafından çıkarıl-mıştır." Yani bu bir pro-vakasyondur.

Provakasyonun amacı konusun-da da farklı yorumlar yapıyor. Kimine göre provakasyon demok-rasiye geçiş önlemek için yapılmış, kimine göre cuntanın Kürdis-tan üzerinde bir saldıriya geç-mesine bahane sunmak için tertip-lenmiş veya PKK kendi içindeki dağılma-yı önlemek için bu eylem-leri yapmıştır.

Kenan Evren'e göre de olaylar, yukarıda belirttiğimiz amaçyanında "örgüt sempatisizlikler moral ka-zandırmak için yapılmıştır".

Pêşeng (s: 22), K. Evren'e, bravo çok doğru der ve şöyle yazır "PKK yönetimindekiler içte kendilerine karşı oluşan muhalefetin tepkilerin önünü bu eylemin gerçekleştirilen uzak tipteki propagandasıyla ka-patmaya yönelik çabalar içerisin-dedir..."

PKK bu eylemleri yapmakla kimi provake etmiştir? Faşist cun-tayı -öyle mi?(!) Peki, faşizm niye işbaşına getirildi? Tabii hiç kuş-kusuz cevabınız şu oluyor: "Ma-ceracılar terör ve anarşı yaratırlar da ondan". Maskaralığınız örtmek için de ekonomik bunalım, ABD'nin bölge çıkarları vs. vs. gibi derin tahlillerinizi tespitinize ekleyeceksiniz. Bugün Türk ordusunun Kürdistan'da yürüttüğü vahşi saldırılarında da PKK'nin yolaçtığını belirtmektesiniz. Soranız size: "Kürt halkının

sahipleri" beş yıldan beri Kürdis-tan'da yaşanan nedir? Sıkıyo-netim, tutuklama, işkence, idam, açık kanunsuz talan ve de hiç dur-mayan komando operasyonları. O halde bunun literatürdeki adı halka zulüm ve saldıri olduğuna göre cuntanın Kürt halkına karşı saldıriya geçmesi için herhangi bir "provakasyon" a gerek niye duyul-sun? Gerek olduğuna söylemek cunta-yı bugüne kadar yaptıkları-ndan muaf göstermekten başka bir şey değildir.

PKK'nin "provakasyonu" ile yi-tirilen nedir? Bir halk ayaklanma-sının çok ciddi gizli ve de yoğun hazırlıkları içinde olduğunuzu ve işin tamamlanmasına az bir zaman kala PKK denen belanın aniden ortaya çıkıp işe bir comak sokarak herşeyi berbat ettiğini söyleye-mezsiniz herhalde. Ama örneğin şunu diyebilirsiniz: faşizm ile "de-mok-rasi" arasında görev devir-tes-limi olacaktı da PKK "provakatörü" bu işlemi durdurdu. Sizler de görev başına gelecek olan bu "demok-rasi"de yerinizi alacaktınız ama, PKK bırakmadığı için öfkedenizi alamadınız ve faşist cuntanın bir an önce demokrasinin önünde ki ciddi engeli ortadan kaldırması için onun saldırılarına alkış tuttunuz ve onun dışardaki propaganda kolu oldunuz. Avrupa'lara eskiden İler Türkmen'ler, Kamuran İnan'lar gi-dip basın toplantılarıyla dağıttıkları rapor ve bildiriler Türkiye'nin terörizme karşı "haklı davası"nın propagandasına yapılarıdır. Bugün bu görevi sizler devralmışsınız. Şeyh İdris-i Bilgili'nin yerini torunu Şeyh Kamuran İnan aldı, onun da yerini henüz sınav süresini tamamlama-dığı için Ankara'ya gelemeyen bu ara Stockholm'de görev eğitimini gören Kürt Kemal; Bay Buray alı-yor. Durumuna bakılırsa büyük-lelerinden de pek geri kalmıyor. O da Türkiye'de terörizmi konu ala-basın toplantılarını düzenliyor, İler Türkmen'in 1983'te PKK'nin suç-ları ve suçlarını içeren ve onlarla ilgili ve desteğin kesilmesini tale-p eden raporun aynısını, fakat biraz daha geliştirilmiş olan "PKK'yi Tanıyalım" başlıklı rapor ve bildiri-leri çıkarıp, "dost" güçlere dağı-tıyor.

"PKK'yi tanıyalım" adlı rapor-da "PKK yönetimine karşı içte muhalefet var. Umdukları bulamı-yan ve bu nedenle örgütten ayrıl-mak isteyen bir çok kişi göz altına alınmış, kendilerine baskı ve iş-kence yapılarak ayrılmaların önlen-mek istendiği" yazılıyor. (TKSP-PPKK-KUK-Rizgarı-Tekoşin.)

16 Şubat tarihli TRT haber ya-yınında ise 8. Kolordu komutanlı-ğının Dersim'deki bazı tutuklama-larla ilgili yaptığı şu açıklama-yı ıttıyoruz: "Örgüt mensuplarına verilen vaatler karşılanmadığı için bir çoğu örgütlerinden ayrılmak istemektedir fakat baskı ve işkence yoluyla durdurulmaktadır".

Bu iki açıklama üzerinde yor-um yapmayı okuyucuya bırakıyo-ruz.

Yaptıkları bunlarla da bitmiyor, dahası var. Kürdistan'da sömürgeci faşizme karşı gelişen mücadeleye tavır aldıklarını göstermek için Avrupa kentlerindeki Türk konsoloslukları önünde gösterilerde bulundular, bu gösterilerin birinde -Stuttgart- hızını almayanları oldu ve "kahrolsun PKK!" slogan-larını attılar (HK). Böylece faşizmin "sehitleri" için tutukları yası dile getirdiler. K. Buray bir yazısında (Riya azadi) PKK'nin yurtsever gö-rülmesi için bu eylemlerini derhal durdurması gerektiğini belirtiyor-du. Bu adam ulusal hainliğinin ajana-ğında hiç kimsenin idari kuşku bile duymadığı Aydınlık'ın (Seçenek) takdiri kazanacak düzeye var-dırıyor. Seçenek 10 Aralık 1984 sayısında bayımızı şöyle örnek gös-teriyor: "Kemal Buray'ın kitabı ile

TKSP'nin yayın organı 'Riya azadi'-deki Apoculara ilgilil yazılar Sovyet yanlısı diğer Kürt örgütlerine de bir örnek olabilir." Ki aynı Seçenek bir diğer sayısında şunu yazıyor: "Devlet bugün halka, Apoculara karşı kullanmak üzere verdiği silahlardan bize de verecek midir?"

Evet örnekler daha da çoğaltılabilir. Ama ihanetin durumunu görmek için bunlar yeter de artar bile. Şimdi durum bu kadar açık olduğuna göre, sunu demekle haklı değil miyiz?

15 AĞUSTOS EYLEMLİĞİ KARŞISINDA TASFİYECİLİĞİN İÇİNE DÜŞMÜŞ OLDUĞU TAVIR FAŞİZME YARANMA VE ONA UŞAKLIK SİYASETİDİR.

15 Ağustos ve sonrası devam eden eylemler nedeniyle tasfiyeciliğin PKK'ye karşı saldırıları keskin bir düşmanlık düzeyine vararak yeni boyutlar almıştır.

Faşist yönetim şeffaflarının ve güdümleri altındaki basın olayları yorumlama tarzıyla şaşırtıcı bir uyum gösteren tasfiyeci "sol"ün eylemlerimiz hakkındaki değerlendirmeleri bizleri biraz hayrete düşürdü. Doğrusu bu kadarı da beklenmezdi. Evet biz, bu güçlerin reformist milliyetçi ve sosyal-şoven niteliklerini biliyorduk ve hiçbir zaman proletarya devrimciliğine -iddia ettikleri gibi- ulaşamadıkları açık olan gerçek bir durumdu. Olsa olsa ancak, burjuva demokratları olabildikleri ama, şunu unutmamalı ki, bir burjuva demokratinin da sınıfsal veya ulusal amaçları, yöneldiği iktidar hedefleri ve bundan kaynaklanan mücadele - ittifak anlayışı vardır. Onun bu durumu ona kendi gerçekliği üzerinde siyasal bir çizgiye sahip olma karakterini kazandırır ve her şeyden önce karakteristiktir. Toplumsal veya siyasal olayları kendi siyasal mantığı (başkasının değil) çerçevesinde yorumlamaya tabi tutar, muhalif bulunduğu güçlerin tavırından farklı, özgün tavrını ortaya koyar. Bu akum esasında anti-faşisttir. Ve ona karşı mücadeleden yanadır. (Tabii Türkiye'de bu durum farklıdır ve bir sahtelik söz konusudur) Siyasal kimliğinden uzaklaşmaksızın faşizme aynı tavır ve anlayışa düşmeleri söz konusu olamaz. İspanya, Fransa, Yunanistan'da (II. Dünya Savaşı ve öncesi yıllarda) günümüzde ise Nikaragua, Şili ve daha birçok yerde bunların gösterdikleri anti-faşist tavrırlar bilinmektedir. Silahlı mücadele dahil her türlü mücadelenin aktif savunucusu hatta çoğu yerde yürütücüsü olmuşlardır. Ama bizeki sözüm ona "proleter sol" gelip dayandığı uzlaşmacı liberal burjuva demokratiğinde bile durmadı. O yerde kalıp onun karakterine bile tam bürünmedi ve çürüme süreci içinde o kadar hızla gitti ki, onları da gerçek faşizme tam bir yaranma ve uşaklık içine yuvarlanarak karaktersizlik ve şerefsizlik içinde soysuzluğun batağına saplandı gitti... yazık bu olmamalıydı.

Bunlar faşist yöneticilerin ağızını kullandılar, ona sadakatlık gösterisinde bulundular. Ve "şehitlerine" sahip çıktılar. Onu buna inandırma için de PKK'ye karşı saldırılara hız verdiler. PKK'ye karşı düşmanlığı kimin ilk başlattığı en aktifi kimin olduğu tartışmalarına gerek o yüce "şerefe" nail olma hakkını kimseye kaptırmama dalaşına girdiler.

Bunlara karşı bu ifadeleri kullandığımız için bazı dostlar bizi aşırılıkla suçlamaları, suçlamamalıdır. Alan gerçekleri artık görmeleri gerektirir. Bu konuda kendisiyle çelişkili bir tutum sergileyen "Devrimci Çizgi"nin durumuna işaret edeceğiz.

"Devrimci Çizgi" 7. sayısında şöyle yazar: "PKK... (bu faaliyetleri sol'a karşı düşmanca bir tutum izlemeye kalkarsa da) bu eylemleri;

Türkiye Kürdistan'ında baskı ve terörün sebebi olarak görülemmez" ve "Kürt solu'nun eski Kürt direnmeleri ile 15 Ağustos direnmesi karşısındaki farklı tutumları olmasına bir anlam veremiyor". Oysa gerek Kürt solu dediğimiz burjuva milliyetçileri olsun gerekse bir kısım sosyal-şovenin yeni Kürt direnişine karşı çıkışları faşist cuntaya sahip çıktıklarını ifade eder ve reformist anlamda da olsa anti-faşist demokrasi güçleri bile olmaktan uzaklaşmalarını gösterir. Eylemlere ve PKK'ye karşı olan kınariler faşist şeffafların kınarileri hiç de geride bırakmayacak derecede azgındır.

Eylemlere terör, provakasyon, maceracılık dediler. "Kahrolsun PKK!" sloganlarını Stuttgart Türk Konsolosluğu önünde atarak cuntanın "şehitleri" için tutukları yassı dile getirdiler ve bazıları PKK'ye ajandır, faşisttir dediler ve de yazdılar. Faşizme kendi arasına sınır çekmezsin onunla bu kadar sarmaş dolaş olan bu nememen bir "sol" olduğu işte gözler önünde olan "sol"ün yüzkaralarına karşı PKK mücadele ettiği için hâlâ "sol" a karşı düşmanca bir tutuma girdiğini söylemek haksızlık olmuyor mu?

Mademki olayları (Eruh-Şemdinli) yaratılan ajan, provakörler, maceracı, terörist ve hatta faşist iseler, o zaman bunların eylemleri de haksız değil midir? Savaşın taraflardan birisi haksız ise, diğeri de haklı ve nefsi-i müdafaa konumuna girmiyor mu? PKK devlet kuvvetlerine karşı haksız bir saldırı düzenlemiştir, bu "nedenle" devletin askerî birlikleri operasyona geçmiş zorunda kalmıştır. Evet, olayları bunların mantığıyla değerlendirmenin vardığı sonuç budur. Buna karşı şunu demekle haklı olmuyor muyuz? Sizin, faşist cuntanın Kürdistan'daki saldırılarını protesto ediniz, tam bir sahtekârlık ve ikiye bölme başka bir şey değildir. Yaptığınız bütün iş, faşizmi ince yollarla haklı göstermektir.

İhanetçi tasfiyeci "sol"ün içine düştüğü bu alçaklığı, daha da derinleştireceği beklenen muhtemel gelişmeler arasındadır.

Faşist yönetim eski bir kanunu yeniden gündeme getirerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanmak amacıyla silahlı milis hareketini örgütlemeye çalıştı. Bunun için halka olamadık baskıları uyguladı. Ancak halk, tüm baskılara göğüs gerecek, düşmanın bu dayatmasını kırılabildi. Bu nedenle, kutuz Kuzey Kürdistan'daki ilkel-feodal-komprador milliyetçiliğiyle oynamaya başladı ve bunların mevcut örgütlerinin adı altında Kürt gericiğini yeniden diriltme kararı (Diyarbakır Saray Otel'i'nde bu örgütlerin birisinin temsilcileriyle yapılan toplantıda), aldı (zamanı geldiğinde bu örgütün adını ve toplantıya katılanları açıklayacağımız bazı belirliriz). Böylece bir karşı-devrim silahlı milis hareketine aday olacaklardan birisi de işbirlikçi-feodal-kompradorlar Kürdistan'daki hakiki temsilcisi, cezaevinde polis ile işbirliği halinde -içerde ve dışarda- devrimci hareketi ezmeye çalışan ve polise 400 kişilik örgüt mensuplarının listesini samimi bir itirafı sunan Ömer Çetin isimli bay sekreterin örgütü Kürdistan'ın "Balı Kombetar", Pêşeng (PPKK) denilen karanlık güçtür. (Gerçi belirttiğimiz toplantıda bunların yer alıp almadığı belli değil). Ama bugün ulu orta saftettikleri "PKK'ye ikinci adımı attırmayacağıız, içeriye gidip onları durduracağız" sözlerinin anlamı açıktır. Bunu hangi güçle ve kime dayanarak yapacaklar? Ayrıca bu gücün PKK'ye karşı bir yığın kompoz çabası içinde olduğu da tarafsızından çok iyi bilinmektedir. Şimdiye kadar yaptıkları, PKK'nin kapısına dayanıp, "Avrupa'ya gitmek isteyenlere pasaport, iş, para,

ev, evlilik" deyip Avrupa'lara adam kaçırma çalışmaları. Nitekim birisine birgün içinde pasaport bulup Stockholm'e uçurdular. Ama anlatılan tasfiyeciliğin bu biçimi tutmayınca silahlı tasfiyecilik gündeme getirilmeye çalışılıyor.

Tasfiyeciliğin bütün bunları PKK'ye karşı yapmasındaki amacına gelince; Avrupa sosyal-demokratları, Türkiye'de düzenin varlığını tehlikeye düşürecek gelişmelerin önünü almak için, 1988'de Kenan Evren rejimi yerine yumuşak bir inişle oturtulmasına çalışan Ecevit liderliğindeki demokratik liberal görünümülü sosyal-demokrat etiketli bir yönetim tezgahlamaktadırlar. Buna Avrupa'da ehlişleştirilmiş bir kısım Türk ve Kürt "sol"u da kuşruk yapılmak isteniyor ve "tekelcilerin bir kanadıyla ittifak kurulabilir" teorileriyle uzlaşmaya çoktan beri yatmış tasfiyeci "sol", sosyal-demokrat şeffafları Olef Palme ile Ecevit'in, "planımız önünde ki ciddi engel PKK ezilmez" talimatını uygulamaya koymuştur. Fakat ölçüyü o kadar kaçırmışlar ki, yukarıda belirttiğimiz duruma girmekten kendilerini alamamışlardır.

PKK'nin bu "sol" a karşı düşmanca tutumundan şikayet ediyor "Devrimci Çizgi". Oysa, PKK'nin yaptığı iş, sol'u bu içgrec, yüzkırtıcı illetten kurtarmaktan başka bir şey değildir. Bunu da, kendisinin olduğu kadar, tüm sol'un da değerleri sayılan, kan pahasına elde edilmiş devrimci kazanım değerlerini tecavüzlere karşı korumak için yaptığını, bu arkadaşlar bilmek durumundadırlar.

"Devrimci Çizgi"nin 15 Ağustos eylemlerine karşı yaklaşımı ise, olumluluk göstermekle birlikte çeşitli hata ve eksiklikler taşımaktadır. Eylemler iyidir, PKK köttürdür anlayışı ile sorun ele alınarak objektif bir yaklaşım sunulmamıştır. Eylemleri Kürt halkının ulusal baskıya karşı halk bir tepkisi olarak görüyor. Evet, doğru ama, yetersiz bir yaklaşım. Zulme karşı halkımızın tarihte başgösteren bir yığın tepki olayı vardır, fakat bunların önemli bir kısmı salt bir tepki düzeyinde kalarak ilkel başkaldırların ötesine varamamışlardır. O günün nesnel gerçekliği bu tepkilerin geniş halk kesimlerinin çıkarlarını temel olan bilinçli önderlik yapısının ve örgütlü eylemlerle dönüşmelerine olanak tanımamıştır. Ve zaafından ötürü yenilgi almaktan kurtulamamışlardır. "Devrimci Çizgi", PKK'nin zaafına işaret ediyor, acaba geçmiş direnmelerdeki zaafılar mıdır bunlar? Sanmıyoruz, çünkü her şeyden önce fakat bir nesnel ortamın ürünü olarak yeni direniş şekillenmiştir. Eski ortamın zaafı, eski ortamla birlikte yok oldu gitti. Ama bazı pratik yanlışlıklardan söz edilebilir, bunu da anlamaları için durum hakkında arkadaşların daha iyi bilgi edinmelerini tavsiye ederiz.

Bugün Kürdistan'da bir savaş ortamı yaşanmaktadır. Ama bu savaş başlatan taraf biz olmadık. Sömürgeciliğin kendisi zaten bir savaştır ve bu savaş halkımızın imhası kararlılığıyla yüz yıllardır tek tarafı sürdürülmemektedir. Şimdi olan, halkımızın PKK önderliğinde kendi savaşını dayatmasıdır. Sömürgeci imha savaşına karşı, halkın haklı ve zorunlu müdafası söz konusudur. 15 Ağustos'a olan gelişme ise, stratejik bir savaş hareketi içinde savunmada olan tarafın taktik bir karşı-taarruza geçmesidir. Ve tabii ki, böylece muharebenin seyrinde de yeni gelişmeler ortaya çıkmıştır. Savunma cephesindeki taraf, seri bir atakla karşı tarafa ağır kayıplar verdirerek ilk raundu 15 Ağustos gecesi kazanmıştır. Düşman adeta şoke olmuş, tam bir panik havası içine girmiştir. Bu ilk şaşkınlığı geçtikten sonra ise,

bütün gücüyle yeniden saldırıya geçmiştir. İşte burada yapılması gereken, düşmana bu toparlanma imkânını tanımadan daha ileri mevzilerin kazanılması olmalıdır. Ancak elde edilen mevzilerin korunmasıyla yetinilmiş ve bu nedenle ilk sersemletici darbenin etkisini derinleştirmede gereken hız gösterilmemiştir. Fakat bu, çok kısa bir süreyi kapsamaktadır. İşte, bilcümle faşist yöneticinin savaş alanına gelerek bizzat kurmaylık ettikleri harekâta, Ekim ayı boyunca tekrar Şemdinli'de ve ardından Çukurca; Beytüşşebap, Şırnak'ta partizanlar karşılık verdiler ve inatla direnecekleri mesajını ilettiler. Düşman, bu direniş karşısında çılgına dönerek var güçleriyle her taraftan saldırıya yönelmeye devam etti. Toplam 40 bin aşan dağ komando birlikleri ve jandarma alaylarından oluşan seyyar güç, yıldırım harekâtını yürütüyordu. Fakat aktif sa sunmayı geliştirmeye başlayan partizanlar, saldırı ile savunmayı doğru bağdaştırmayı öğrendiler ve düşmanın planlarını boşa çıkararak, onu plansız, başboş maceracılığa soktular. Partizan savaşı, düşmanı güç bir stratejik duruma sokmayı başarabilmştir.

Düşman, içine girdiği bu güç durumdan kurtulmak için halka başvurdu. Partizanlara karşı savaşmaları durumunda baskıları kalf ettirici vaat etti ve silah teklif etti. Ancak halk, bu teklifi reddederek, partizanlarla birlikte eylemlere katıldı. Onlarca haini kendi elleriyle temizlediler. Gençler, birliklerini içine alıp etmeye başladı. Düşman, hiç bir operasyonun, zorlama ve yapıp-yıkmanın bir sonuç vermediğini görünce bir halk savaşıyla karşı karşıya geldiğini anladı ve uçak bombardımanlarının kullanımına kadar savaşı tırmadı. Bölgerlerin köylerden arındırılması planlandı, bunun için nazır denemesine giriştiği Uludere'nin Nerveh köyünde 300 hanelik halkın toplu üç saatlık gösteri yürüyüşü ile karşılaşıncı geri adım attı.

Bunlardan çıkan sonuç nedir? Politik ve askeri gücün ulaştığı ölçünün ifadesidir. Bu durum oluşmasında siyasal faaliyetin rolü belirleyici olmuştur. Savaşın en sıcak anında bile siyasal çalışmaların geniş köy toplantıları düzeyinde sürdürülmüş olmasına borçludur. O zaman, bu faaliyetler, silahlı propaganda faaliyetleridir ve "Devrimci Çizgi"nin, "eylemler silahlı propagandanın kapsamını aşmıştır" demesine katılmıyoruz. Doğrusu olan şudur: Silahlı propaganda çalışmalarının yoğunlaştığı bölgelerde gerillaya geçişin koşulları doğmuştur. Silahlı mücadelenin ileri bir aşamaya tırmadığı söylenebilir, ama şu unutulmasın ki silahlı propaganda özünde bir gerilla faaliyetidir, onun bir alt biçimidir, birbirini dışlayan olgular değildirler.

Kürdistan, dengesizlikler ülkesidir, her yerde aynı toplumsal-siyasal koşullara rastlanmaz. Bu nedenle denge tuturmak için yerel koşulların durumu dikkate alınmalıdır ve tek dengeleyici unsurda silahlı propaganda olmuştur. Ama farklı düzeylerde sürdürmek koşuluyla. Örneğin Giap; silahlı propagandayı kastederse, "işbirlikler düzeyinde başlamak güç olur" der başlangıçta küçük birimler, hatta bireyler düzeyinde halkın içine karışarak gizli faaliyetin yürütülmesi gerektiğini belirtir. Ancak bu gelişmelerden sonra, birlik düzeyinde hareketle geçilebilir. Giap'ın komuta ettiği 34 kişilik ilk direniş birliğine, propaganda takımı denilmiştir ve bu propaganda takımının giriştiği ilk eylemler ise üç bölgede düşmanı kısa süre içinde geri çekilmeye zorlayan eylemler olmuştur.

Silahlı propagandayı gerilladan ayıran hedeflerin çapı değildir, bu

tek başına belirleyici olamaz. Esas olan siyasal, örgütsel ve askeri teknik koşulların olgunluk düzeyidir. Bugün bu olgunlaşmanın sağlandığı bölgelerde silahlı mücadele gerilla karakterine bürünmüştür. Ancak ülkenin bir çok alanında silahlı propaganda çeşitli düzeylerde hala esastır.

"Devrimci Çizgi", "15 Ağustos eylemleri, silahlı propagandanın çapını aşan eylemlerdir ve derhal gerilla cepheleri açılmalı, güçler dağıtılmamalıdır" diyor. Yukarıda eylemlerin niteliğini koymuştuk, ama farzsayalım ki bunlar gerilla eylemleri olsun, yine de arkadaşlarımızın yaptığı önerilerde yanlışlık var. Çünkü; gerillanın temel hareket ilkesi toplanma değil, dağılmadır. Bazi özel eylemler için toplanma olur. Aksi takdirde gerillanın işlevi olan düşmanı şaşırtma, oyalama, her alanda yıpratma ve taciz etme mümkün olabilir mi? Gerilla toplanarak düşmana kıyasla zayıf olan güçlerini "devin" saldırıları karşısında koruyabilir mi? Bu durumda gerilla, ana sermayesi olan hız, insiyatif ve gizlilikten yoksun düşer, hantalllaşır ve dar bir alanda düşmanla mevzi savaşına girmekten kaçınmaz, haliyle gerilla olmanın çıkar gider.

"Gerilla Cepheleeri" deniliyor. Gerillanın cephesi yoktur. Her yerde ortaya çıkar, düşmanla içiçe yaşar, onunla kendi arasına bir cephe hattını çekemez. Ama ezici darbeler indirmek için en uygun bazı alanları seçer, savaşı buralarda yoğunlaştırır ve burayı askeri üsler haline getirmeye hedefler. Hedefine varmak için düşman güçlerinin bir çok alanda yıpratıp istikrarlı kılınması gerekir. Böylesi bir ortam yaratılmadan gerilla, kendi imhasına yolaçacak toplu hareketi ilkesiyi kendine dar cephe hatlarına sıkıştırılmaz.

"Devrimci Çizgi"deki arkadaşlarla silahlı mücadelenin pratiği konusunda tartışmalara devam etmekten yana olduğumuzu belirtirerek, doğacak gelişmeler hakkında yeni değerlendirmeleri beklemeye üzere tartışmayı burada noktalamalı.

İHANETE KARŞI TUTUM VE MÜCADELE NASIL OLMALI?

Tasfiyeci "sol" olarak nitelendirildiğimiz güçlerin bir kısmı, bugün TKP önderliğinde "Ağustos bloku"nu oluşturmuşlar. Amaçları, güç birliği halinde geniş bir alan ve Avrupa emperyalizminin kendilerine sunduğu olanaklar üzerinde gerçekleri çarpıtma, değerleri gözden düşürme, karalama, adam satma, mücadelede kaçırma ve komplotlar dahil, her türlü içgrec karşı-devrimci yol ve yöntemlerle devrimci direniş çizgisini boğmaktır.

Faşist iktidar karşısında teslimiyetçi, mistik ruhlu uysuk reformizmin kemalist damarına dayandığı için ayrıntı kabarmıştır. Ve devrime karşı şaha kalkarak bu uğurda ne kadar güçlü militan özelliğe sahip olduğunu göstermiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, içerden ve dışardan, iki koldan saldırıya maruz kalmıştır. Faşizmin saldırıları, halkımızı katletme yoluyla direniş güçlerini imhaya çalışırken, diğer koldan da tasfiyeci "sol" denen hain takımı, dışarda halkımızın nefes alma yollarını tıkaıp bu alandan gelebilecek yardımları kesmekle meşguldür. Uluslararası dost güçlere çağrılar düzenleyenler Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yardıma bulunmamaları ve PKK ile olan ilişkileri derhal son verilmesini istiyorlar.

Bunların şimdiye kadar yaptığı, Avrupa sosyal-demokratların emir-

Devamı 18. sayfa

DERSİM'DE HORTLATILMAK İSTENEN AJAN-MİLİSLERE DİKKAT!

Baştafı 1. sayfa

“Ümit edilen halk desteğinin hiçbir zaman görülmediğini, vatan-dışın güvenli kuvvetlerinin yanında, çete mensuplarının yakanlarında, canla başla önyak olduğunu,

“Güvenlik güçlerinin, çete elemanlarını yakaladıkça çeteyi kararsızlığa ittiğini, devlete karşı gelmenin hayali ve imkansız olduğu insanın yavaşlaştığını, ifade etmişlerdir.”

Bu sözler, geçmişten bu yana ülkemiz üzerinde beslenen amaçları ve neye dayanarak gerçekleştirilmek istendiğini ele veren açık bir belge niteliğindedir.

Sömürgeci-faşistler, TC'nin kuruluş yıllarında Kürdistan'da patlak veren insanları bastırılması ardından, insan merkezlerini pilot bölge seçerek, buraları bu kez tam tersi bir rolle Kürdistan'da yaratmak istedikleri yapının deney alanları haline getirmeye çalıştılar. Özellikle Dersim bunun bir maketi olarak ele alındı. Yaratılan süni bir kentleşme temeline, şehir merkezi esas alınarak burası, yabancı egemenliğe başkaldırı ve yurtseverlik ruhunun ezilmesi, katliam ve sürgünlerle insanları yenilgişi üzerinde verilen sahte bir kimlikle kendi öz ulusal kimlik ve değerlerine karşı bir konuma getirmeye çalışıldı. Bu, genelde yaratılmak istenen bir küçük maketiydi. Öyle bir politika izlenmeliydi ki, bu insan merkezi kendisine karşı bir konuma dönüştürerek, insan ruhu yerine Türk burjuvazisine uşaklığın ve Türkleşmenin “seçkin” bir örneği haline gelmeliydi. Bir yanda yeniliyle sonuçlanan insanları yaratmış korku etkeninin canlı tutulması, bu insanlara sahip çıkışın imha ile sonuçlanacağını belleklere yerleştirilmesi, öte yanda ise avuç içi kadar küçük olmasına rağmen açılan okullara çocukların daha ana kuşağından alınarak Türkleştirilmesi, Kemalizmin yediden yetmişe tüm insanları kafasına şırınga edilmesi gerekiyordu. Dersim, kendi özüne ihanetin tipik bir laboratuvarı olarak ele alındı, üzerinde bu temelde bir politika yürütüldü ve işte bugün sömürgeci-faşistler Dersim'den yıllarca sürdürdükleri bir politikanın meyvesi vermesini istemekle, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı verdikleri rolü oynamasını dayatmaktadırlar.

Üzerinde böylesine alçakça hesapların yapıldığı eski bir direniş merkezimiz oldu Dersim, sömürgecilikle ulusal çıkarlarımızın en keskin bir çatışma alanı olmak durumundadır. Tarihsel ve güçlü bir direniş mirasına sahiptir. Ve zaten bu nedenle ki, düşman da burayı tam tersi biçimde ihanet merkezi haline getirmek istemiştir.

Tarih de kanıtlamıştır ki, direniş öğelerinin güçlü olduğu bir zeminde, düşman da ihanet tohumunu ekmeye ve güçlendirmeye çalışır. Çünkü hiçbir kanlı saldırı, boy atılmış bir ihanet kadar etkili değildir. Eğer sömürgeciler, insanları sonrasında Dersim üzerine böyle bir politikayla gelmemiş ve kendi diktikleri sahte bir elbiseyi giydirmeye çalışmış olmasalardı, Dersim daıma işyan şehitlerinin davaya sahip çıkma kararlılığı belirlen ve direnişe çağırın gözleriyle gözgoze yaşayacaktır. Böyle bir ruhla yetişen yeni nesiller ise, Laç deresinin ve katledilen onbinlerin intikamını almak için sömürgecilerin karşısına çıkacaklardı. Sömürgeciler bu gerçeği önceden görmüş ve bu nedenle ki, ana kuşağından çocukları alınarak Türkleştirilmesi politikasını Kürdistan'da ilk kez Dersim'de uygulamaya geçirmişlerdir. Çarpık bir tarih bilinci ve kendi ölerini inkar temeline eğitilen bu genç nesiller, böylece kendi halklarına

karşı bir konuma getirilmeye çalışılmışlardır. Aslında bu politika, belirli bir mesafenin katedilmesini de sağlamıştır. TC'nin en azlı savunucularının, en inançlı Kemalistlerin vb. Dersim'den çıkmış olmasına bakılırsa, sömürgecilerin aldıkları bu mesafeyi görmemek bir yanlış olacaktır.

Fakat bu, sınırlı bir kesim için öyle olmakla birlikte, genelde yaratılan bir yanlışdan öte bir şey değildir. Gerçekte orada kanlı bir bedene, Kemalizmin biçip-diktığı iğreti bir elbise giydirilmiştir. Bırakalım bu elbisenin çıkarılması hafife bir dokunuş bile altındaki insanları geçmişin tüm acılarını iliklerine kadar duyarak, intikam duygusuyla harekete geçirmeye yeterlidir. Nitekim, bağımsızlık düşüncesinin ve bağımsızlık hareketinin erkenden benimsendiği alan olması bu gerçeğin bir ürünüdür. Daha ilk günden belli olmuştur ki, Dersim, ihanetle direnişin en çetin savaş alanı haline getirilmek istenen bu alan, gerçekte derinliklerden gelen böyle bir taziykle, üstten sömürgecilik dayattığı Kemalizmin en yoğun etkisi altında tutulmaya çalışılan bir zeminin bu karşılıklı basınç altında her an patlamaya hazır bir konumda olacağı anlaşılır bir husustur.

İşte sömürgeci-faşistlerin güdümlü ve en çok bu alan üzerinde durmaları ve ihaneti egemen kılma çalışmaları bu nedenle. Sömürgeci-faşistler orada, Raiber'lerin ruhunu canlı tutmaya ve adeta yeni Raiber'leri hortlatmaya çalışmaktadırlar. Nasıl ki, geçmişte insanları bastırılmasında ihanet çeteleri örgütlemiş; nasıl ki geçmişte teslim aldıkları hainleri kursuna dizenler bile “Türk”lüğü öven sözler ettirmişler ve onlara ihanet çağrılarını yaptırmışlarsa, bugün de aynı uygulamalara başvurmakta ve aynı sonuçları alabileceklerini ummaktadırlar.

15.2.1985 tarihinde 8. Kolordunun yaptığı açıklama, son yılların yaşanan gelişmelerinin toplu bir ifadesini veriyor sanki.

Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve dışarda Semir hainine söylenen sözlerle Genel Kurmaylığın son açıklamaları gerçekleri en kör gözlerin bile görmesini sağlayacak kadar aydınlığa kavuşturmuştur. Son afatısından, günlük propagandada kadar her uygulama genelde ve özellikle Dersim'de yapılan hesapların ortaya serilişidir.

Şahin-Yıldırım-Semir çetesinin aynı kaynaktan beslenen bir ihanet güruhu olduğu ve bu ihanetin salt bir Parti ve halka karşı işlenmiş bir ihanet olmakla da kalmayıp, dünya gericiğinin insanlığı duyduğukın ve düşmanlığın en alçakçasına kususluğu olduğu hemen belirtilmelidir. Genel Kurmaylığın son açıklaması, ihanet çetesinin söz ve yazılarıyla karşılaştırıldığında ve tüm bunlar ortak bir değerlendirmeye tabi tutulduğunda görülen gerçek budur.

Türçman gazetesinin Ekim 1983'de Diyarbakır cezaevindeki ihanet çetesinin ağzından yayınladığı sözleri ve Semir alçağının yazılarını bir kez daha hatırlayalım.

“Devlet, pısmıklık gösteren terör suçlusuna sahip kıymalıdır.”

“Hakkımızda ölüm kararına” itenlikle saygı duyuyorum.”

“Örgütün bağlarını koparmak isteyen, çeşitli suçlama ve tehditlere maruz kalır. Bazıları da öldürülür.”

“Örgüt içindeki binlerce insan, vicdan rahatsızlığı duymaktadır. Örgüte karşı açık taraf alanlar, destek aramaktadır.”

“Ve bu gençler birer robot gibi ideolojinin gereklerini yapmaya zorlandı. Tabii bütün bunlara kahraman-

lık gibi parlak sözler de eklenince, genç insanlar birbirleriyle yarışmasına komünist ideolojisi hizmet etmeye başladılar.” (Tercüman)

“Örgüt içinde faaliyette bulunmuş zamanlarda birçok şahit oldum. Olanları kendi karar ve kişiliğim kabul etmemesine rağmen içine düştüğüm ilişkiler sonucu örgütün talimatlarını yerine getirmek zorunda idim.

“Gerçek kişiliğimi ortaya koyarak, komünist değil, müslüman ve Türk olduğumu haykırmam zamanının geldiğine karar verdim.” (Ekim 1983, Tercüman)

Aşağıdaki sözler ise Semir alçağına aittir:

“Bizler yıllar sonra da olsa PKK gerçeğini kavrayıp ayırdığımız ve de aynı zamanda hayatımızın en büyük yanlışına son verdiğimiz için, bir anlamda ‘mutluluk’ duyuyoruz. İçine giren herkesin yaşamında sorumlu olduğumuz bu örgüte çoğunluk gibi biz de olup bitenleri, olup bitenlerin ardındaki entrikaları adeta ‘iş işten’ geçtikten sonra kavramaya başladık.”

“PKK yönetimine fanatik stilde eğitilen gençler eleştiri yapan ve gerekirse ayrılmak isteyenlere ayrıca da diğer siyasi çevrelere karşı ‘katli vacip’ gördüler.”

“... öte yandan birer mürit ve maşa olmakta başka hiçbir meziyetinin geliştirilmediği insanlara devrimcileri vurdurtmalarını ‘kahramanlık’ diye övmeleri bizim çok derin düşündüren endişe verici bir gelişmedir...”

PKK'nin kelimenin en dar anlamıyla demokrasi anlayışından hoşnut olmayan büyük bir çoğunluk vardır...”

“PKK'de kadrolar çoğunlukla gözle görülmeyen ama kimi zaman da görülebilen bir baskı altındadır.”

“Yanlış olduğunu farkettikten sonra PKK gibi bir ‘din’ uğruna bile bile çalışmak çirkinliği ve ben bu çirkinliği yapmaktaki istemedim. PKK doğru bildiğimi bir yanlış, ya da üstüne hiçbir kanıt olmadığı halde inandığımı bir örgüttü. Bunu kavradıkları sonra kimse beni PKK'de tutamazdı.”

“PKK'nin kararnatlığı kalması yanlarını aydınlığa kavuşturmak istiyor...”

“İşte o feneri söndürülen (aklı elinden alınan) insan devrimcidir, söndüren de PKK'dir.” (Yazılardan)

Bu kadarı yeter. Aynı kaynaktan çıkan bu sözler, sömürgeci-faşistlerin adım adım oluşturmaya ve halkımızın karşısına çıkarmaya çalıştığı bir ihanet örgütü ve milis çetelerinin üzerine oturtulacak çerçeveyi de belirlemektedir.

Semir haini: “Türkiye ve Kürdistan halkı buşun başına musallat olmuş, PKK lakaplı bir bela ile karşı karşıyadır. Bu belanın defedilmesi önümüzdeki dönem verilecek savaşım açısından hayati önem arz etmektedir. Biz ayrılanlar ve ayrılmak isteyenler olarak hep bunun bilincinden hareketle PKK'ye karşı koyduk koyuyoruz” derken, Diyarbakır cezaevinde Şahin ve Yıldırım'ın başını çektiği ihanet takımı adına yazılan yazıda da şunlar ifade ediliyor: “Millete, devlete ve insanlığa karşı suç işledik. Bugün bedeli ne olursa olsun, işlediğimiz suçun hesabını vereceğiz. Türk milleti adına yargılama yapan mahkemeler nezdinde millete hesap vermenin gerekliliğine inanıyoruz.

Biz geçmişte sandığımız gibi düşünceleri reddetmekle yetinmenin yeterli olmadığını incinındayız. Bunun için bundan sonraki yaşantımızda vatan hainlerine, millet düşmanlarına kısaca insanlığa ve toplumuza zarar veren güç ve örgütlerle mücadele etmek ve devletin yanında olmak amacındayız.”

Bu sözlerde her şey belirgin ve açıktır. “Bu tavır Türklük şurunun yeni bir şahlanışı, damarlarımızdaki soylu kanın ihanete ısyanıdır” sözünde daha da netleşen durum, içeride dışarda devrimci örgüte ve halka karşı örgütlenilen bir ihanetçi çetelerin, sömürgecilerin ülkemizdeki

kusmuğu oldukları, Türklük şuru ve faşizmin şahlanışı biçiminde ulusal kurtuluş mücadelemize her düzeyde saldırı göreviyle yükümlendirildikleri izaha gerek olmayacak denli ortaya koymaktadır. Türk egemen sınıflarının tüm tarihleri boyunca ve son olarak da 64 yıllık TC egemenliği altında Kürdistan'a hakim kılmak istedikleri Türklük şuru, bu kez de bu ihanet çeteleri eliyle ve PKK'ye yönelik saldırılar temeline gerçekleştirilmek istenmektedir. Onların ağzından talep ettirilen görev budur.

Şeyh Said ayaklanmasının bastırılması ardından 1925'deki mahkemeler hakkında idam kararı açıklanan Kör Sadı'nın “son sözüm, memleketin selameti namına muhterem hakimler heyetinin hakkımızda verdiği kararı minnet ve şükranla karşılamak ve kabul etmekte. Hepimiz idam cezasına müstahakız. Çünkü vatana ihanet ettik. Allah Türk millet ve memleketinin saadetini müemmen ve ebedi etsin, başka sözüm yoktur” biçimindeki sözleriyle, bu sözler arasında diğeri benzerlik tabii ki bir tesadüf değildir. Bu ihanetçilerin şahsında, geçmişte başarılmasını bir politika yeniden ve hem de son bir şans olarak hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Halkımızın köklü tarihsel derinliklere dayanan direniş ruhunun temsilcisi olan PKK ve onun direnişçilerine karşı; geçmiş ihanetlerinin de bir hortlatılması olarak bugünkü ihanetçi güruh çıkarılmak istenmekte, Parti'ye ve kitlelere yönelik olarak çok yönlü bir faaliyet sürdürülmektedir.

Cezaevindeki ihanetçi çete, kendi deyimlerinde “itirafı” yeterli bulmayıp, örgüte karşı savaşmanın zorunlu olduğunu söylemekte, dışarda Semir haini de aynı şeyi farklı sözlerle ifade etmektedir. Burada “sol” adına yaygara koparanların dikkatini çekerek. Yapılmak istenenler acaba yeterince açık değil midir? Genel Kurmaylığın açıklamalarında ifade edilenler acaba yine de izah gerektiriyor mu?

Evet, görüyoruz ki, ihanet çeteleri çeşitli maskeler altında halkımızın mücadelesine karşı bir silah olarak dayatılmak isteniyor. “Biz PKK'ye karşı savaşmak istiyoruz” naranları atan tüm bunların, Kürdistan içinde Kürdistan halkına karşı Türk faşizminin savunucusu oldukları açıktır.

Faşist cunta, halklarımızı karşı saldırıların sürdürürken, bugün, yakın geçmişin deneyimlerinden çıkardığı dersler temeline daha sinsi ve sistemli planlar üzerinde hareket etmektedir. 1970'lerde sol'a karşı kullandığı bir MHP etkeni ile fazla bir sonuç alamayacaklarını bildiklerinden, bu kez bunun daha da geliştirilmiş biçimi olarak bu ihanet örgütlerini ilerletmek, kendi faşist ideolojisi ve politikasının propagandasını bizzat bunlara yaptırarak, halka karşı kullanılmaktadır. Yani, yaratılan bu ihanet çeteleri Türk milliyetçiliği ve faşizminin açık birer savunucusu olmak durumundadırlar. Kelimenin dar anlamıyla salt bir ajan örgüt olmakla da sınırlı bir işlevleri yoktur. Onlar, bunun ötesinde Kürt egemen sınıflarının ihanet tarihlerinin Türk faşizmiyle bir noktada kaçışmasını temsil etmektedirler. Ve verdikleri, vermek istediklerini söyledikleri savaş, tarihin tüm ilerici öğelerine, halkımızın geçmiş direniş mirasına, öz çıkarları, öz kimliği ve geleceğine, ama aynı zamanda da insanlığa karşı bir savaş. İşte, yeniden bulduklarını söyledikleri kişilikleri, sömürgeci Türk burjuvazisinin Raiber'lerde, Hamidiye Alaylarında, yatılı bölge okullarında, askeri kışalarda vb. yaratıp-toplunun içine bir u gibi saldırdığı kişiliktir.

Genelde yaratılmaya ve dayatılmaya çalışılan bu insanlık dışı kişilik ve oluşumların birer maketi olan yukarıda verdiğimiz örnekler, günümüzde uygulanmak istenen politikanın ve bunlarla hangi sonuçlara

varılmak istendiğinin görülmesi açısından iyi kavranmalıdır. Sömürgeci-faşistler, yazının başında da belirttiğimiz gibi, böyle bir politikanın uygulama zemini olarak geleneksel faaliyetlerinin yanısıra kendilerine pilot bölgeler seçmişlerdir. Günümüzdeki faaliyetleri de zaten bunu açığa çıkarıcı niteliktedir.

Geçmişten bu yana üzerinde en çok durdular alan olarak Dersim merkezi, günümüzde bu yönlü politikaların hayata geçirilme çabalarında da dikkati çekmektedir. 8. Kolordunun özel olarak üzerinde durduğu bu alanda, akrabalık, aşiret ve aile ilişkilerinden de yararlanarak, her türlü gerici bağ kullanılarak milis örgütlenmeleri geliştirilmeye çalışılmakta; cezaevleri ve dışarda oluşturulan ihanet çetesinin tohumları karşı-devrimci milisler biçiminde saçılmak istenmektedir. Yukarıda verdiğimiz örneklerin yanısıra, geçmişte bu alanda faaliyet yürüten ve inkarcılık temeline örgütlenmeye çalışan HK, sosyal-söven ve “Aydınlık” gibi ajan örgütlerini yarattığı tahribatlar ve bugünkü konumları da, düşmanın doğrudan faaliyetine denk düşmektedir. Öyle ki, bu güçlerin kalıntıları şimdi cuntanın bu milis örgütlenmesinin ilk halkalarını oluşturmaktadırlar. Geçmişte “bölücülük”, “terörizm” diyerek daha ilk gündem mücadelemize saldıranlar şimdi asil kimliklerine bütün netliğiyle kavuşmanın rahatlığına ulaşmış olacaklar ki, açıkta faaliyet yürütmekte, cuntanın ağzıyla propaganda yapmakta ve hatta “Seçenek”de görüldüğü gibi cuntadan silah talep etmektedirler. Sosyal-sövenizmin Dersim'de neden bu kadar yoğun bir faaliyete yöneltildiği ve inkarcılığı alabildiğine geliştirilen faaliyetine sevk edildikleri şimdi daha iyi anlaşılabilir.

Açıkça görülmektedir ki, geçmişte Kürdistan'da ve özellikle Dersim'de “sol” adına yapılanlar da Kemalizmin politikasının başka kılıflar altında empoze edilme faaliyetinden başka bir şey değildir. Eğer bugün, her türlü maskeyi atarak faaliyetlerini açtıkları sürdürmek zorunda kalmışlarsa, bu direniş mücadelesinin dayatmaları artık onlara sahte yataflara yaşama olanağı tanımadığındandır. Bundan böyle de hiçbir maskeyi takmaları mümkün değildir. İşte Semir alçağının çıkışı, Şahin-Yıldırım ihanet çetesi ve Dersim'deki sosyal-sövenlerin bugün içinde bulunduğu durum hep bunun kanıtlarıdır.

Direniş ve ihanetin alabildiğine ve amansız bir mücadelesinin yaşandığı Dersim, adeta bir ayna görevi görmüştür. Orada herkes kendisini ele vermiştir. Raiber'lerin ruhu ile Ali Şer'lerin ruhu günümüzde bir kez daha karşı karşıya gelmiş ve temsilcileri en net ayrışmaya uğramışlardır.

Bu alandaki gelişmeler dikkatle izlenmeli ve sömürgeci-faşist düşmanın hortlatılmış Raiber'lerle mücadelemizi hançerleme çabalarına karşı anında tavır konulmalıdır. Çünkü bu noktadaki bir duyarsızlık ya da tavırsızlık en çok düşmanın işine yarayacak ve sahip çıkılması gereken görevlere sür dönnek anlamına gelecektir. Düşmanın gerek doğrudan Genel Kurmaylığın bildirilerinde ve gerekse Şahin-Yıldırım-Semir ihanet çetesine yaptırdığı çağrılarda, hitap ettiği kesimin henüz kaypak, arada yer alan, direniş ve ihanet karşısında kendi konumunu netleştirmemiş bir durumu yaşayanlar olduğu da dikkate alınır, düşmana hiçbir biçimde umut vermemek için bir anlık bir duraksamaya bile girmeksizin sürekli direnişi yükseltmenin önemi kendilğinden anlaşılacaktır.

★★★

Kürdistan'da Özel Harp Dairesi (Kontr-Gerilla)'nın Faaliyetleri. . .

Baştarafı 1. sayfa

köylü tarafından yine bağlanarak suretiler devlete teslim edildiği haberi yer aldı.

Dördüncü gün, sırası Malatya'daki bir çatışma haberi aldı.

En son olarak ise, Dersim'deki yakalamalar ve ele geçirenlerin ağzından yazdırılan küfür ve karalamalar duyuldu.

Olay ve haberler dizisi, bir merkezden planlanmış uygulamayı ortaya koyan nitelikteydi. Terörizme karşı yeni mücadele taktikleri belirleyen Özel Harp Dairesi'nin mevcut planları sistemli bir biçimde uygulamaya geçişi olan bu durum, sömürgeci-faşistlerin hangi hazırlıklar peşinde olduklarını açığa çıkarıyordu.

Tüm bu faaliyetlerin en son noktası ise, 16-17 Şubat tarihlerinde yapılan generaller ve hükümetin ortak toplantısı oldu. 15 Şubat'taki Güvenlik Konseyi'nin olağanüstü toplantısı ardına denk gelen bu toplantı, Kürdistan'a yönelik plan ve uygulamaların tek bir merkezden hayata geçirilmesini ve tüm devlet kurumlarının bunun hizmetine koymasını sağlamaya amaçlamaktadır. Sivil ve askerler arasında işbirliğinin sağlanmasının amaçlandığını ve bu amaçla düzenlenen toplantıya, burjuva çevrelerinden bile tepki sesleri yükselmeye başladı. SODEP Genel Başkanı Erdal İnönü, işbirliği ancak eşitler arasında olur diyerek söz konusu toplantının kendi anayasalarına bile ters düşüğünü belirten eleştiriler yöneltti. Cuntaya sadık burjuva çevreleri ve partilerinin bile böylesine kaygıya götüren şey, belselli ki tüm yasa ve yürütmenin her türlü kurum ve yasanın üstünde bir organda toplanmasıdır. Faşizmin iktidarda olduğu diğer birçok ülkede görülen bu durum, Türkiye'nin yapısı gereği zorunlu olduğundan, elbette şaşırtıcı olmamaktadır. Ancak burada, Türk faşist cuntasının hangi gerçeğe karşı konumlanmış bir güç olduğunu mutlaka görmek ve ona göre tavır alınmanın önemi de ortadadır.

Ayrıca görülmektedir ki, Türkiye'de faşizm, daha önce çizmeyi attığı yasalardan yana, kendi çizdiği yasalardan da hiçe sayarak ve kendi doğurduklarının bile feryadlarına

kulak asmadan dünyada örneği görülmemiş bir savaş yürütmektedir. Türkiye'de generaller gürhunun da emrinde olduğu CIA yöneticilerindeki Özel Harp Dairesi, artık tek iktidar gücüdür ve her türlü uygulamaya buradan çıkan planlar dahilinde yapılmaktadır. Diğer tüm ku-

rum ve kuruluşlar için boşaltılmış kof bir elbiseden başka bir şey değildirler. İşte, faşizmin yavru partilerinin bile tedirginlik duymasına yolaçan gerçek budur. Onlar şimdi kendilerinin hangi gereklerin perdeleneğine hizmet edecek bir pervaz olduklarını daha açık görmekte ve doymak bilmeyen bu canavarın bir gün olup yavrularını da yiyebileceği korkusuyla kıvranıp durmaktadırlar.

Sömürgeci-faşist cunta, tüm hazırlıklarını Kürdistan'daki gelişmelere göre yapmaktadır. Ekonomi'nden üniversite profesörlerine kadar şimdiki tüm kadrolarını buna göre konumlandırmış ve bu savaşın hizmetine koşturmuş. Asker-sivil işbirliği denilen olay da gerçek de işte bu durumun ifadesidir ve ortada SODEP Genel Başkanının da doğru olarak ifade ettiği gibi bir işbirliği değil olsa olsa askeri ve sivil tüm devlet kurum ve organlarının savaşı en üstten idare eden Özel Harp Dairesinin emrine koymasına olayı vardır.

Sömürgeci-faşist cunta, baştan beri sürdürdüğü hazırlıklarını ula-

tırdığı son biçimle ve propaganda-dan günlük uygulamalara kadar hayata geçirilen planlarla, ajan-milis çetelerini oluşturma çabalarıyla, kontr-gerilla saldırılarıyla ve çıkardığı diğer sahte sorunlarla, tüm çabası ve gücünü Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini ezmeye

ve halkımızın umutlarını karartmaya hasrettiğini ortaya koymuştur. Ancak cuntanın tüm bu çırpınışları onun içinde bulunduğu çıkmaz ve güçsüzlüğü de sergileyen en açık belgedir. Direniş mücadelemizin gelişim ve gücünü, bunun düşman tarafından yaratıldığı panigösteren son gelişmeler, düşman cephesindeki telaşın çocuklarının başarısızlığa mahkum olduğunu da şimdiden kanıtlamıştır.

Düşmanı daha ilk adımlarda böylesine telaşa sürükleyen, daha dün çizdiği yasalardan çıngıraklarında bırakan ve onu şaşkın bir ördöğe çeviren mücadelemiz, sözde en deneyimli karşı-devrimci güç ve organları tarafından çizilen plan ve dayatılan taktikleri de işleme hale getirme ve onları kendi telaş ve korkulan içinde boğma gücüne sahiptir. Ulusal Direniş Mücadelemiz, daha ilk günden neyin ürünü oldukları açığa çıkan bu saldırı ve taktik bozuntularını da altedecektir.

★★★

O halde, Kürdistan'a dayatılan özel savaşın karşı, güçlerimizi birleştirip, daha güçlü bir direnişle düşmana hakettiği şamarı ve hem de gecikmeden vuralım...

Pakistan. . .

Baştarafı 12. sayfa

üzerine yıkılmaya başlamıştır. Muhalefet yetersizliklerini a-şar, özellikle de halk güçleri devreye girebilirlerse, Pakistan'da gelişmeler kanlı diktatörün gitmesi ile sınırlı kalmayacak, emperyalizmin önemli bir üssünün çökmesine de yol açacaktır. Böylece emperyalizmden yeni bir halkın kopuşunda gerçekleşecektir.

Seçim aldatmacası ile 217 uşağında bir meclis oluşturan Ziya Ü-Hak, ayıplarını bu yapıyla örtmeyecektir. Ayıplarını o derece açmış ki, 217 değil, daha fazlası da bunu örtme gücünde değildir.

Emperyalizm tarafından halklara bir model olarak giydirmeye çalışan faşist Türk cuntasının yüzü, nasıl açığa çıkmış ve temelleri çatırdamaya başlamışsa, bunun çok kötü kopyası olan Ziya Ü-Hak diktatörünün akibetinin de bundan farklı olmayacağı çok açıktır.

Kürdistan Direniş Tarihinden Bir Sayfa...

Baştarafı 20. sayfa

çıkarılması gereken bir ders de, düşmanın kullandığı yöntemler açısından. Türk burjuvazisi, isyanların üzerine yürürken en vahşi katliam yöntemlerini yansıtır, hareketi içten parçalamak, satın alma, her türlü çelişkiyi derinleştirme taktiklerini de alabildiğine kullanmıştır. 1925 ayaklanmasında Şeyh Said'in de içinde bulunduğu 47 kişi idam edilmiştir. Yüzlerce sinin kafaları koparılmış ve hatta böylesi bir vahşet "canların bağışlanması" karşılığında direnişçilerin akrabalarına yaptırılmıştır. Hareketin önderleri darağaçlarında idam edilerek halk meydanlara toplatılmış, TC'nin gücü darağaçları ve binlerin onbinlerin katliamıyla kanıtlanmaya çalışılmış, doğru bir önderlikten yoksun olan halk bu temelde derin bir suskunluk ve durgunluk ortamına sürülmüştür. İsyancının bu tarzda yenilgiye uğramasında, direniş karşı dayatılan ihanetin erkenden boşa çıkarılmamasını büyük payı vardır. Kürdistan'daki bu gelişmeler karşısında, Türkiye'deki tüm burjuva kesimler iktidarı ve muhalefetiyle birleşmiş, hareket tek bir merkezden yönlendirilmiştir. Bugün de aynı durum görülmektedir. Ancak, çok değişik bir tarihsel ve toplumsal koşullar ortamında.

Geçmişte M.Kemal'in dayattığı Kürdistan politikası, bugün de Kenan Evren tarafından deneniyor ve derinleştirilmek isteniyor. Ancak belirtildiği gibi bugün koşullar tümde değişmiştir. Artık karşılarında kendileri yıkımı yaşarken çağı, geleceği ve gücümüzü temsil eden bir ulusal direniş hareketi vardır. Tüm ulusu her aşireti, mezhebi, bölgesi ile kendi potansında eriten, çağın en ileri sınıfı önderliğinde yükselen bir hareketir bu, TC, 1925 ayaklanmasını 3 ay gibi kısa bir sürede ezebilmişti. Oysa PKK önderliğindeki modern ulusal direniş hareketimiz elde silah direnişinin 7. yılını yaşıyor. 15 Ağustos devrimci eylemliği ise, halk direniş mücadelemizin gücünü kanıtlayan, tarihin bu kez daha değişik yaşanacağına ortaya koyan en son örnek olmuştur. Artık bir delikanlılık değil bunak bir ihtiyaç haline yaşayan TC, bugün elindeki teknik olanaklarını daha da

artırmış, ordusunu modernleştirmiş ve arkasına tüm bir emperyalist sistemi almış olarak çok daha pervasız ve alçakcasına saldırı yapmaktadır. Her türlü komploya başvurmakta, en vahşi işkencelerden en sinsi planlara kadar amacına hizmet edecek herşeyi büyük bir açgözlülükle hayata geçirmektedir. Aslında, tarihsel deneyimlerinden de yararlanarak başvurmadığı hiçbir yöntem kalmamış gibidir. Fakat, tüm bunlara rağmen mücadelemiz sürekli büyümekte; her bakımdan yıpranan ve çözümsüzlüğe giren ise TC olmaktadır. Bu, mücadelemizin dayandığı ideolojik-örgütsel temelini doğruluğunu, haklılığını ve Partimizin tedbirli hareket edişini gösterir. Artık hük bir oyunun tutmaması bu nedenledir. Karşısında bölük-pörçük bir hareket değil, halkımızın köklü tarihi direnişle çağın ilerici akımlarını birleştiren, çağda dayanan bir hareket vardır. Çünkü Düşman tarihinin kanlı sayfalarını karıştırıp başındaki "be-la"yı nasıl bertaraf edeceğinin hesaplarını yaparken; biz de derin tarihi bilinciyle hareket edecek, dayatılan düşman oyunlarını tarihsel derslerle boşa çıkaracağız.

TC, geçmişte dayattığı politikalarla epey bir adım atmayı başarmıştı. Ama bu sadece Kürt egemen sınıfları açısından geçerlidir. Geçmiş hareketlere önderlik eden feodal, şeyh vb'lerinin akrabaları ajanlaştırlırken, halkın direnişçi özü hük bir zaman ezilemezdi. Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, TC ile kaynaşan, ona ajantlık yapan, kendi atalarının kanına ihanet edenleri dişalayıp lanetlerken; onların işbirliği ile idam edilenlere sahip çıkarak, anılarını TC'ye karşı güçlü direniş hareketleriyle birleştirecekti. Halkımızın geçmişteki bu kin ve öfkesinin günümüzle birleştirilmesi ancak böyle mümkündür. PKK, çağda düşünce ve ideolojileri taşımasalar ve bir çok çağdaş düşüncenin etkisi altında da olsalar geçmiş isyan şehitlerine sahip çıkmakta, halkımızda daima varolan o direnişçi özü modern bir kurtuluş mücadelesinde gerçek anlamına kavuşturulmaktadır.

Kürdistan'da Devrimci Silahlı Mücadele ve . . .

Baştarafı 14. sayfa

lerini yerine getirmek olmuştur. Bundan sonra da, aynı işi hem de değişik biçimde yapacaklarına hiç kuşku yok. Bakın, Alman Sosyal Demokrat Parti (SPD) yayın organı Vorwärts gazetesi şunu yazıyor; "...PKK'den ayrılmaları olduğu, tutuklanarak olduğu söylenmekte; ve bu nedenlerin etkisini kırmak için PKK'nın, askeri tesislere karşı saldırıya geçtiği tahmin ediliyor. Yoksa, bu, Kürdistan Ulusal Direnişini geliştirme yolunda bir adım değildir, daha çok, kitleleri öncülerin etrafında yeniden toparlama hareketidir. Bundan dolayı da rekabet halinde Kürt örgütleri için, artık ülkede mücadeleyi geliştirme için acil hale geldiği dönem başlamıştır denilebilir." Tasfiyeci "sol" un gıdasını kimlerden aldığı bu alıntıyla anlaşılıyor gibi, diğer bir hususta emperyalist efendilerinin yukardaki alıntıda ifade edilen buyruğunu yerine getirmek üzere ülkeye

gelip bir takım provakasyonlar düzenlemelerinin her an beklenmesi gerektirir.

YURTSEVERLER, İLERİCİLER!

Halkımızın haklı direniş mücadelesini dünyadan izole etme ve provakasyonlar yoluyla mücadeleyi düşürmeye çalışan bu satılmış güdleri tanıyalım, teşhir ve tecirlerini hızlandırarak, gittikçe her yerde ihanetin iç yüzünü açıklayalım. Oyunlarının gerçekleşmesine izin vermemek için ulusal direnişimizin yoğunlaştırılmasına katkı sunalım. Her tarafta ulusal direniş cephesinin ağırları örelim. Köyde, kentte, okul ve fabrikalarda ulusal direniş komitelerini kuralım. Satılmış uşak takımının dalış yapabileceği tek bir boşluk bırakmayalım. Bunları etkisizleştirmenin bir tek yolu vardır: O da, bu görevleri yerine getirmekten geçer.

●KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİ!

●YAŞASIN 15 AĞUSTOS DEVRİMCİ-DİRENİŞ ATILIMI!

●ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİ KURMA YOLUNDA İLERİ!

Özel Harp Dairesi Faaliyetlerini Boşa . . .

Baştarafı 10. sayfa

hareketini en sinsi biçimde zaten sürdürmektedir. Önemli olan, bu sinsi ve alçakça savaş karşısında, kendisine devrimci, demokrat ve yurtsever diyenlerin kararlı tutum olması, ihaneti teşvik yasası olan bu tasarıların iç yüzünü kitlelere açıklayarak ve en önemlisi de cezaevlerinde devrimci tavır takınarak boşa çıkarmalarıdır.

Özel Harp Dairesi'nin Çok Yönlü Saldırı Planlarını Boşa Çıkarmalı!

Askeri şiddet uygulamalarından, af tasarılarına ve günlük propagandalarına kadar tüm uygulama ve planların Özel Harp Dairesi tarafından yapıldığı artık açığa çıkmıştır. TC, şimdi özellikle Türkiye cephesinde muhalif sesi azaltarak, burayı dayanabilecek güçlü bir ard cephe haline getirmek ve asil savaş alanı olan Kürdistan üzerine yürürken bütün gücünü buraya yönelmenin çalışmalarını yapmaktadır.

Son aylarda yapılan bir dizi toplantı ve çıkarılan kararlar, gerçekleri gizlenemez noktaya getirmiştir. Devrimci kadrolara ve kitlelere yönelik teslim alma faaliyetleri yoğunlaşmıştır. "Sivil Savunma" adı altında milisler oluşturulmuş, rehabilitasyon uygulamalarıyla devrimci tutuklular ihanete sürüklenmeye, çıplak bir şiddet temelinde kitlelerle öncüler arasındaki bağ koparılmaya çalışıl-

maktadır. Tüm bunlar aynı merkezden uygulamaya geçirilen bir planın parçalarıdır.

15 Şubat'da "Güvenlik Konseyi"nin yedi saat süren olağanüstü toplantısı ardından, 16-17 Şubat tarihlerinde asker-sivil işbirliğinin sağlanmasının amaçlandığını söylediği hükümet ve generallerin ortak toplantıları yapılmıştır. Gelişmeler, uygulamaların bir merkezden hayata geçirilmesini sağlamak için cuntanın titizlik gösterdiğini ve özel bir savaşın dayatılmış olduğunu ortaya koymaktadır. Evet, bu gelişmeler bir özel savaşın gerekleridir. Ve devrimcilerle halk kitleleri de kendilerini buna göre hazırlamak, dayatılan tüm taktikleri boşa çıkarmak ve bunun için de direnişi yükseltip, bu temelde direniş birikimli yaratmak zorundadırlar. Arkasına tüm bir emperyalist sistemi almış bulunan ve tarihin en kanlı ve sinsi deneyimleri üzerinde günlük uygulamalarını yükselten bir düşmana karşı, halk savaşının taktikleri en büyük ustalıkla dayatılıp, tüm bir halk seferber edilemezsin mücadelede zafer mümkün değildir. Ama eğer, yaşamak istiyor ve hiçbir birimde yaşama hakkı olmayan bu kanlı rejimi yıkmaya amaçlıyorsak, bizler de savaşın kurallarına göre yaşayalım, bu kuralları dayatmak zorundayız.

O halde, halklarımızın mücadelesine dayatılan bozguncu, yıkıcı ve ihaneti teşvik edici uygulamalara karşı;

PKK Davalarında Bol İdam. . .

Baştarafı 1. sayfada

bitirildiği intibabını idam kararlarıyla cezaevi cephesinden tamamlamaya çalışmıştı. Fakat bilindiği gibi bu alçakça plan fiyaskoyla sonuçlandı ve hem cezaevlerinde ve hem de dışarıda Partinin direnişçi varlığı daha da güçlenmeye devam etti. Daha sonra birbirini takip eden davaların sonuçlandırılması ve idam kararları da, düşmanın PKK'ye yönelik alçakça hesaplarını ortaya koymaktan öte bir sonuç yaratmadı. Tam tersine PKK, her defasında mücadelesinin uzlaşmazlığının ve düşmanın kesin imha kararına karşılık direnişi yükseltme zorunluluğunun kitlelerin bilincine daha da derinliğine kazınması ile direnişçi birliğini ve gücünü sürekli büyüttü.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, mücadelede yeni bir atılım kazandırdığı gibi, düşmanı da daha köklü tedbirlere yönelten tarihsel bir dönüm noktası oldu. HRK eylemlerinin düşmanın yüzüne peş peşe indirdiği şamarlar onun büyü bir şaşkınlık ve korku içerisinde olmakla birlikte, düşmanın kesin imha kararına karşılık direnişi yükseltme zorunluluğunun kitlelerin bilincine daha da derinliğine kazınması ile direnişçi birliğini ve gücünü sürekli büyüttü.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, mücadelede yeni bir atılım kazandırdığı gibi, düşmanı da daha köklü tedbirlere yönelten tarihsel bir dönüm noktası oldu. HRK eylemlerinin düşmanın yüzüne peş peşe indirdiği şamarlar onun büyü bir şaşkınlık ve korku içerisinde olmakla birlikte, düşmanın kesin imha kararına karşılık direnişi yükseltme zorunluluğunun kitlelerin bilincine daha da derinliğine kazınması ile direnişçi birliğini ve gücünü sürekli büyüttü.

En üstte Genel Kurmaylık karar ve zaten TC'nin temellerini oturttuğu bu karar gereğince, bütün devlet kurumları ve bu savaşın gerekleri uygun olarak yeniden teçhizatlandırılıp hareketle geçirildi. İşte PKK-Mardin davasının sonuçlandırılması ve 22 idam kararının verilmesi de böyle bir döneme denk getirildi. Ve bu tesadüfen değil, bilinçli bir biçimde oldu.

TC tarihine bakıldığında görülecektir ki, geçmişteki isyan hareketleri en vahşi kitlese katliamlarla bastırılırken, verilen ve infaz edilen idam kararlarıyla da davanın tükenişi ilan edilme istenmiştir.

Bu, TC tarihinde Kürdistan'da patlak veren her isyanda görülen bir durumdur. Sömürgeci-faşistler bugüne aynı intibayı yaratmaya çalışmakta ve zaten direniş güçlerine "kılıç artıkları" diyerek kendilerini katliamlarından geriye kalmış bir kaç kişiyi de böylece bitireceklerini, kendi yalanlarına kendileri de inanmadıkları halde bir gerçekmişcesine kitlelere dayatarak, arzuldıkları sonuca varmaya çalışmaktadırlar. Sömürgeci-faşist ordunun saldırıları ve son idam kararları, geçmişin bir kez daha sahneye konulmak istenmesinden başka bir şey değildir. Fakat aslında, karşıdaki gücün isyan eden bir kaç aşiret vb. olmadığını örgütlü bir halkla karşı karşıya olduğunu düşman da çok iyi bilmekte ve işte bu nedenledir ki yaşadığı korku ve panik iliklerine kadar işlektir. Mücadelede önderliğin karakteri ve elverişsiz tarihi-toplumsal koşullar nedeniyle geçmişteki hareketler TC tarafından bastırılabilirlik ve en son olarak da meydana kurulan idam sehpalarında boğulan insanların şahsında adeta davaya olan umutlarda boğulmak istenmiş ve bunda belirli bir başarı da kaydedilebilmiştir. Ancak bugün durum tam tersine işlektir. Yine aynı umutla hazırladıkları darağaçlarında boğulan, bugün, sadece kendi varlıkları olacaktır. Zindanlarda daha önce çok çeşitli biçimlerde boğularak, yakılarak ve işkenceler altında katledilen onlarca önder ve militanın ruhlarında canlanmış bir halkla karşı karşıyadırlar çünkü. Artık Kürdistan'da sömürgeci her vahşet ve cinayet yalnızca direnişi büyütmemektedir. Kendi kurtuluşu için ölümüne üzerine kararlilikla atılan halkımız öcülerinin şahsında kanıtlamıştır ki, ölümde yaşamı yaratması bilen bir halktır. Kısaca, hazırlanan bu darağaçları, sömürgecilerin ders çıkarmak üzere hatırlamak istedikleri o geçmiş bütün vahşeti ve kanyla halkımızın gözleri önüne getirmektedir. Ve fakat yarattığı sonuç arzularının tam da tersi biçimde panik içinde devlete teslim oluşu değil, vahşi sömürgeciliğe duyulan önu alınmaz kin ve bağımsızlığa olan derin özelemlerle direniş sloganlarının tüm bir ülkeyi sarması olmaktadır.

Sömürgeci-faşistler şimdi karşılarında hergün temellerini oyan, savaşan bir halkı gerçeğini görmetedirler. Bu halk bir halkı yoketme temeline deki amaçlarına ulaşmaksızın kendi varlıklarını sürdürmeyeceklerini de çok iyi bilmekte. İşte bu nedenledir ki, Kürdistan üzerine bütün güç ve barlıklarıyla saldırırken, Türkiye'ye de kendilerini uğraştırmayacak ve hatta dayanabilecekleri bir cephe gerisi haline getirmek istemektedirler. Kürdistan'da geçen hergün yeni bir vahşet dayatılır, mahkemelerden idam kararları çıkar ve salt bir taraftar olduğu için dahi insanlar ağır hapis cezalarına çarptırılır en ağır işkencelere maruz bırakılırken, Türkiye'de görülmekte olan mahkemelerdeki sonuçlar ilginçtir. Ve tabii bu mahkemelerin sonuçlanmasının ve böyle sonuçlanmasının böyle bir döneme denk getirilmesi de ilginçtir.

Her biri dört yıldır görülmekte olan ve Avrupa kamuoyu ile uluslararası çeşitli kuruluşların sürekli baskılarına rağmen bir türlü sonuçlandırılmayan davalar, dört yıl sonra 15 Ağustos gelişmelerinin ardından sonuçlanmıştır. Ve hem de bir çoğu beraat kararıyla. "Barış Derneği" davasında yargılanan tutuklular serbest bırakılmış, "Aydınlar Dilekçesi" davası aynı biçimde sonuçlanmış, TSİP davasında olduğu gibi bir çok örgüt

davasında önder kadroların da içinde bulunduğu tutuklular hakkında ya beraat kararları verilmiş ya da çok cüzi cezalarla davalar kapatılmış ve MSP davası da yine beraat kararıyla "tatlıya" bağlanmıştır. Acaba bütün bunlar ve hem de peş peşe 15 Ağustos sonrasına denk gelmesi bir rastlantı mıdır? Eğer bu bir rastlantı değilse, o halde ne karşılığıdır. Bir yanda Kürdistan halkına ve onun öndü kurtuluş gücüne böylesine kesin imha kararlarıyla yönelik varken, diğer yandan sergilenen bu tablonun anlamı ne olmaktadır.

Kürdistan cephesine, bu tarzda yönelişinin, bu alanda en küçük bir uzlaşma zeminini bulamamasından kaynaklandığı açıktır. Ama, Türkiye'de mahkemelerden çıkan bu kararların, bu cephe denizi izahı gerçekten de gerekmektedir. E azından şu bilinmelidir ki, askeri-faşist rejim direneme temeline bir uzlaşma sağlanmaksızın böyle bir sonuca varamazdı. Türkiye'de "aydın" ruhunun burjuvazi tarafından çoktan teslim alınmış olduğunu söylemeye gerek yoktur. Ancak, bunu aşan bir durum varlığına ilişkin bir kaygı da şimdi kendisini daha çok hissettirmektedir. Örneğin bunların içinde bir MSP davası var. Cunta başı Kenan Evren, MSP olgusu karşısında kaç kez hiddetle köpürmüştür. Ama bugün MSP davası, "tutuklanmayı gerektirecek bir gerekçe olmadığı" gerekçesiyle beraatla sonuçlanmıştır. Burada nereye varılmak istenmektedir.

Askeri-faşist cunta, islamcısından sözde demokratına kadar, tümünü gelişen maddelerin karşısına dikmeye çalışmaktadır. Dinsel etkiler giderek daha da körüklenmekte, üzerlerine "aydın", "demokrat", "sosyalist", yaftaları illeştirilmiş bir çok sahte yüz piyasaya sürülmekte ve sözde "özgürlük"leri bağışlanmış olan teslim alınmış bir yapı direnişin teslim alınmasında basamak olarak kullanılmak istenmektedir. Herşeyi kendi etkinliği altında toplayıp hizmetine koşmaya çalışan cunta, eğer başarılabilir Kürdistan üzerine de işte direnen bir muhalefete değil gerisine aldığı böyle bir yapıyla yürümek istemektedir.

Şu çok iyi bilinmelidir ki, son bir kaç ay içerisinde bir çok davanın beraatla sonuçlanması, iddia edildiği gibi hiçde bir "suç"suzluğu kanıtlanmadığını ötürü değildir. Eğer normal burjuva yasaları çerçevesinde düşünülürse bir "Barış Derneği" ve DİSK davasında dört yıldır cezaevinde tutulmayı gerektirecek hangi "suç"lar vardı ki. Eğer faşizmin yasalarna göre düşünülürse, dört yıldır en sıradan olayları bile ve hatta en masum düşünceleri bile bir tutuklama gerekçesi kabul eden faşizm, bugün ortadan kalkmış mıdır ki? Elbette ikisi de değil. Buna diğ baskılar da bir neden olarak gösterilmemelidir. Çünkü sözü edilen bu kaç kamuoyu ve çeşitli kuruluşların sürekli dayatmaları dört yıldır mevcuttur ve bunlar karşısında cunta bizzat Kenan Evren'in ağzından tavrını defalarca koymuştur.

Ama, davaların peş peşe böyle sonuçlanmasının çok önemli bir nedeni vardır ve bu neden sömürgeci-faşist rejimi artık boğazından yakalayan Kürdistan direniş mücadelesinin hızlanan gelişimidir. Bu alanda mücadele büyüyüp, dayatılan sömürgeci-faşistler, boğazlarındaki ilmeğin daraldığını hissetmekte ve boşlukta sallanmamak için de kendilerini dayanacakları sehpalar aramaktadırlar. Türkiye halkı ve ilerici-demokratik güçleri böyle bir dayanak olmalıdır.

PKK DAVALARINDA VERİLEN İDAM CEZALARI

PKK-Urfa Merkez Davası: 5 idam, Haziran 1983. Hasan Atmaca, Fuat Kav, Abdullah Çığıt, Mustafa Teskin.

PKK-Halfeti-Bozova Davası: 1 idam, 20 Ağustos 1983. Davut Utku.

PKK-Suruç Davası: 4 idam, 12 Ekim 1983. Abdi Ay, Mustafa Çelik, Bekir Yavuz, Salih Tuğalan.

PKK-Elazığ Davası: 3 idam 2 Aralık 1983. Hamdi Yıldırım, Mehmet Yıldırım, Cevdet İnək.

PKK-Batman Davası: 10 idam, Nisan 1984. Şehmus Bağaç, Hıfzullah Bağaç, Şahmut Bağaç, İsmail Sezgin, Mehmet Tekin, Medeni Gürgen, M. Nezir Aktülün, Şeyho Evirgen, Abdulfafur Karder, Abdurrahman Özdi.

PKK Adıyaman Davası: 14 idam, Nisan 84; Mehmet Aydın, Osman Yıldırım, Ali Özbey, İbrahim Akar, Kazım Tepeli, Rıza Bilgiç, Abuzer Aslan, Şeyho Topçu, Hüseyin Temel, Hüseyin Cengiz, (Hasan oğlu), Mehmet Doymaz (Mehmet oğlu), Mehmet Doymaz, Mehmet Heyiş, Aziz Bilgiç, Mahmut Taştan, Şevket Yıldırım, Ahmet Yıldırım, Mehmet Yıldırım.

PKK-Erzurum-Kars Davası: 1 idam (2 kez), Aralık 1982 ve Şubat 1985. Dursun Ali Küçük.

PKK-İskenderun Davası: 2 idam, Mayıs 1984.

PKK-Ankara Davası: 1 idam, Şubat 1985. Mümin Açıkay.

Ayrıca, 3. Ordu ve Sıkıyönetim Askeri Komutanlığı bölgesinde Mehmet Karı hakkında Nisan 1982'de idam kararı verilmiştir.

PKK-Mardin Davası: 22 idam, 19 Şubat 1985. Mahmut Barık, Mecnun Demirel, Hacı İlhan, Osman Tan, İsmail Kino, Abdülislam Apaydın, Şehmut Tay, Mahmut Dora, M. Nezir Çelik, Habip Enez, Zübeyir Şimşek, Süleyman Ünal, Ali Özdemir, Şükrü Uçar, Nejat Coşkun, Ali Aksoy, Mehdi Göksen, Osman Şen, Abdülvahap Akın, Ali Temel, Naif Kurt, Ahmet Aslanbakan.

Rüşvet, Yolsuzluk . . .

Baştarafı 6. sayfada

burjuva yazarlar, bu tür olayların başka ülkelerde de görüldüğünü başına bağır, ısrarla vurgulamışlardır. Açık ki, bununla yapılmak istenen, düzenin çürümüş yüzüne o çirkin görüntüyü örtecek bir perde çekmektir. Bir çok çevre de bilerek veya bilmeyerek, olaya böyle kısır yaklaşıp, rejimin yaşadığı bunalmış sonuçlarını doğal göstermeye, bazı hesap çekişmelerinden kaynaklandığını anlatmaya çalıştılar. Sonuç olarak denilebilir ki, askeri-faşist rejim bugün büyük bir çürümeye, yozluk ve kokuşmuşluğun batağı içinde yaşam savaşını vermektedir. Çırpındıkça batağa daha fazla saplanmakta, sökülün yamalarının altında her türlü ahlaksızlığı ve suçları açığa çıkmaktadır. Ba-

tağa saplandıkça kaçınılmaz olarak bundan sonra da görülecek olan bu tür ve benzeri olayların açığa çıkmasını önlemeyeceği gibi, gelişmesinin önüne de geçemeyecektir.

Bunların karşısında halkın kin ve öfkesi daha da artacak, düzene karşı mücadeleye artan bir kararlılıkla sahip çıkacaklardır. Görev, 15 Ağustos devrimci atılımı ile gelişen Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine sahip çıkmak ve destek olmak olduğu gibi, Türkiye'de devrimciler açısından da halkın gelişen kin ve öfkesini örgütlemek, 15 Ağustos atılımına Türkiye cephesinden de gerekli cevabı vermektir.

Bir Serxwebün Okuyucusu

